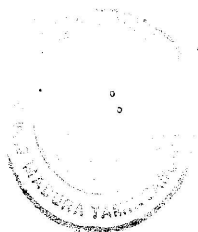

கொங்குநாடும் தமிழும்

புலவர் அ. மு. குழந்தை

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

நாட்டாண்மைக் கழக உயர்நிலைப்பள்ளி, பவானி.

ராஜாபள்ளிகேள்ஸ்

தெப்பக்குளம் :: திருச்சிராப்பள்ளி

பதிப்புரிமை]

1954

[விலை ரூ. 1-8-0

முதற் பதிப்பு—1953

இரண்டாம் பதிப்பு—1954

முகவுரை

கொங்கு நாடும் தமிழும் என்னும் இந்நூல், கொங்கு நாட்டுக் கொடையாளர் சிலரின் வரலாறு கூறுவதாகும். கொங்கு நாட்டுத் தமிழ் வள்ளல்களின் வரலாறு கூறுவதோடு, தமிழ் மொழி வரலாறு, பழந்தமிழ் மக்கள் தமிழ் வளர்த்த வரலாறு, கொங்கு நாட்டு வரலாறு முதலியனவும் ஒருவாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலில் கூறப்படும் வள்ளல்களின் வரலாறுகள் இதுகாறும் செவியுறாத புதியனவாகையால் கற்பவர் அவற்றை விரும்பிக் கற்று, அவ்வள்ளல்களின் நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று, நன்னோக்கம், கொடைக் குணம், குறிக்கோள் - வாழ்வு முதலிய அரும் பெருங் குணங்கள் அமையப் பெறுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூல் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஏற்ற எளிய இனிய தனிச் செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் வளர்ச்சியில் அக்கறையும் ஆர்வமும் உள்ள கல்வி யுலகம் இந்நூலை வரவேற்று, மாணவருல கிற்குப் பயன்படுமாறு செய்யுமென நம்புகிறேன்.

பவானி
12—7—53.

அன்புள்ள,
குழந்தை.

உள்ளுறை

1.	தமிழ் வளர்த்தோர்	...	1
2.	கொங்கு நாடு	...	14
3.	வணங்காமுடி வாணராயர்	...	32
4.	*பல்லவராயன் சிறுவன்	...	38
5.	பாரியூரான்	...	45
6.	பொப்பண காங்கேயன்	...	52
7.	ஐவேலசதி	...	61
8.	பழைய கோட்டைச் சர்க்கரை	...	69
	1. சர்க்கரை மரபு	...	69
	2. பொறுமையின் எல்லை	...	72
	3. அருங்கொடை வள்ளல்	...	77
9.	மசக்காளி மன்றாடியார்	...	85
10.	வணங்காமுடிக் கட்டி	...	92
11.	முளசை வேலப்பன் மனைவியார்	...	98

கோங்கு நாடும் தமிழும்

1. தமிழ் வளர்த்தோர்

தமிழ் மொழி :

தமிழ்மொழி நமது தாய்மொழி. தமிழ் பேசுவதால் நாம் தமிழர் எனப் பெயர் பெற்றோம். தமிழ் வழங்குவதால் நம்நாடு தமிழ்நாடு எனப்பெயர் பெற்றது. தமிழ் நாடு, தமிழகம் எனவும் வழங்கப்பெறும். தமிழ் என்னும் சொல் தமிழ் மொழியையும், தமிழ் நாட்டையும் குறிக்கும். வடக்கே வேங்கடமலையையும், தெற்கும் கிழக்கும் மேற்கும் கடலையும் எல்லையாக உடையது நம் தமிழகம். தெற்கே குமரியாற்றை எல்லையாகக்கொண்டிருந்த காலமும் உண்டு. “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம்.” என்பது தொல் காப்பியப் பாயிரம்.

குமரியாற்றின் தெற்கே குமரிமலை, மணிமலை, பன்மலைத்தொடர் முதலிய மலைகள் பல அணி செய்ய, குமரியாறு, பஹுளியாறு முதலிய பல்லாறுகள் வளஞ்செய்யப் பன்னூறுகல் பரப்புடையதாயிருந்த பெருவள நாடு என்னும் பழந்தமிழ் நிலப்பரப்பைக் கடல்கொண்டு விட்டதென்பது,

“பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள”

என்னும் இளங்கோவடிகள் உரையால் விளங்குகிறது. “பஹுளி யாற்று மணலினும் பலவே” என்னும்

புறநானூற்றடி, பஹுளியாறு பாய்ந்த நிலப்பரப்பிருந்த தென்பதற்குச் சான்றாக உள்ளது. அப்பெருநிலப் பரப்பு, 'தென்பாவி நாடு,' 'பெருவளநாடு' என்னும் பெயர்களுடன் பொலிந்தது. இன்றைய ஆராய்ச்சியறிஞர்கள் அதைக் 'குமரிக் கண்டம்' என்கின்றனர்.

நனிமிகு பழங்காலத்தே தமிழகம் வடக்கே பனிமலையை எல்லையாகக் கொண்டிருந்ததாகவும் கூறுகின்றனர் ஆராய்ச்சியறிஞர்கள். இதற்குச் சிந்துவெளி நாகரீக ஆராய்ச்சி சான்று பகர்கின்றது.

பழந்தமிழ் மக்கள் தாய்மொழிப்பற்றும், தாய்நாட்டுப்பற்றும் மிக்குடையராக இருந்தனர்; தமிழை உயிரினும் பெரிதாகக் கருதி ஒம்பி வளர்த்து வந்தனர். தமிழ்மொழி அன்று உலக முதன் மொழியாகத் திகழ்ந்தது. தமிழ் மக்கள் அன்று உயரிய நாகரீக நல்வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர். உலக நாகரீக முன்னேற்றம் அன்று தமிழ் நாட்டை எதிர்நோக்கி நின்றது.

தமிழ் என்பதற்கு இனிமை என்பது பொருள். தமிழ்மொழி இனிமையானமொழி. "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்குங்கானோம்" என்றார் பாரதியார். "தமிழுக்கு அமிழ்தென்று பேர்—அந்தத்—தமிழின்பத் தமிழெழங்கள் உயிருக்கு நேர்" என்றார் பாரதிதாசன். 'தேனினும் இனிய செந்தமிழ்' 'தீந்தமிழ்த் தேன்' என்றெல்லாம் சிறப்பித்துக் கூறுவர் தமிழ்மொழியை. கற்போர் உள்ளத்தையும் உணர்வையும், கேட்போர் உள்ளத்தையும் உணர்வையும் ஒருங்கு இன்புறச் செய்யுந் தன்மை தமிழ்மொழிக்கே உரிய தனித் தன்மையாகும்.

தமிழ் இனியமொழி மட்டும் அன்று; கரடு முரடில்லாத இயல்பாகிய மொழியும் ஆகும். தமிழ் இனிமை, இயல்பொடு எளிமையும் உடையதொரு மொழியாகும். தமிழ்மொழியை யாரும் எளிதில் கற்றுக்கொள்ளலாம். தமிழ் எழுத்துக்களைத் தெரிந்து கொண்டால், எழுத்துக்கூட்டி எல்லாத் தமிழ்ச் சொற்களையும் எளிதில் படித்து விடலாம். இவ்வளவு எளிதான மொழி உலகில் வேறென்றும் இல்லையெனலாம். இனிமை, இயல்பு, எளிமை என்னும் மொழிப்பண்பு மூன்றும் ஒருங்கமையப் பெற்றது நம் தமிழ்மொழியேயாகும்.

தமிழ் மிகப்பழமையான மொழி. தமிழ்மொழி எப்போது உண்டானது என்று வரையறுத்துக்கூற முடியாது. “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தின் முந்தோன்றிய மூத்த தமிழ்” என்றனர் முந்தையோர். “என்றுமுள தென்றமிழ்” என்றார் கம்பர். தமிழ் பழமையோடு இளமையும் உடைய மொழியாகும்.

தமிழ், ஈப்புரு, லத்தீன், கிரேக்கம், ஆரியம் என்னும் மொழிகள் தாம் உலகமொழிகளில் மிகவும் பழமையான மொழிகள். தமிழ் ஒழிந்த ஏனை நான்கு மொழிகளும் உலக வழக்கு ஒழிந்து விட்டன. அம் மொழிகளை எழுதப் படிக்க முடியுமே தவிரப் பேச முடியாது.

உலகப் பழம்பெருமொழிகள் என உடனெண்ணப்படும் ஏனை நான்கு மொழிகளும் பேச்சுவழக் கொழிந்தும், தமிழ்மட்டும்,

“உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாநின்

சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே”

என மனோன்மணிய ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் வியப்பதுபோல, உலகம் வியப்புறும் வண்ணம் அன்று முதல் இன்றும் பேசவும் எழுதவுங் கூடியதாய் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு பழமையோடு இளமையும் உடைமையால் தமிழ்மக்கள் தமிழைக் ‘கன்னித்தமிழ்’ எனப் பெருமையோடு கூறிக் கொள்ளுகின்றனர். “என்றும் இளமையுடைய இருந்தமிழே” என்றார் ஒரு தமிழ்ப் புலவர். தமிழை ‘இளம் பழந்தமிழ்’ எனல் பொருத்தமுடையதாகும்.

உலகில் பல நூற்றுக்கணக்கான மொழிகள் பேசப் படுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு சில மொழிகளுக்கு எழுத்தே இல்லை. சில மொழிகளுக்கு இலக்கண வரையறையே இல்லை. சில மொழிகளில் ஒரு சிறு நூல்கூட இல்லை. நூலியற்றுந் தன்மையை அம் மொழிகள் இன்னும் பெறவில்லை. பல மொழிகள் தோன்றிச் சில ஆண்டுகளே ஆகின்றன. லத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளின் கலப்புப் புதுமொழியே ஆங்கிலம். இந்தி முதலிய வடநாட்டு மொழிகள் ஆரியத்தின் கான்முனைகள். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய தென்னாட்டு மொழிகள் தமிழ் மொழியின் தலைப் பிள்ளைகள்.

“கன்னடமும்களிதெலுங்கும்கவின்மலையாளமுந்துளவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும்”
என்பது மனோன்மணியம்.

மிகப் பழமையோ டிளமை யுடையதும், பேசவும் எழுதவும் படுவதும், இலக்கியப் பரப்பும் இலக்கண வரையறையும் உடையதும் ஆகிய மொழி 'உயர்தனிச் செம்மொழி' எனப்படும். தமிழ் பழமையோடு இளமை யுடையது; பேச எழுதப்படுவது; நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலிய ஏராளமான இலக்கியங்களை யுடையது; தொல்காப்பியர், நன்னூல் முதலிய இலக்கணங் களையுடையது. எனவே, தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழி யாகும். இன்று உலகிலுள்ள உயர்தனிச் செம்மொழி தமிழ் ஒன்றே என்பதை அறிந்து தமிழ் மக்கள் இன்புறு வதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

நமது முன்னோர்கள் தமிழை இயற்றிந், இசைத் தமிழ், நாடகத்தமிழ் என மூன்றாகப் பகுத்துப்போற்றி வளர்த்துப் பயனடைந்து வந்தனர். அதனால், தமிழ் 'முத்தமிழ்' எனப் பெயர் பெற்றது. இத்தகைய பெயர் வேறு எம்மொழிக்கும் இல்லை. இத்தகைய மொழிச் சிறப்பும் தமிழர் தனிப்பண்பாட்டுக்குச் சான்றாகு மன்றோ? "மோனை முத்தமிழ் மும்மதமும் பொழி யானை" என ஒட்டக்கூத்தர் தம்மைப் பெருமையோடு கூறிக்கொண்டார்.

தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் இயற்றமிழ் எனப்படும். அப்பாட்டுக்களை இசையுடன் பாடுவது இசைத்தமிழ் எனப்படும். இசையுடன் பாடிக்கொண்டு, கேட்போர்க்குப் பாட்டின் பொருள் நன்கு விளங்கும்படி

மெய்ப்பாடு தோன்ற நடிப்பது நாடகத்தமிழ் எனப் படும். மெய்ப்பாடு என்பது, உள்ளக்குறிப்பை உறுப்புக்களின் மூலம் வெளிப்படச் செய்யும் நகை, அழகை அச்சம், வீரம், இழிவு, உவகை, வெகுளி, வியப்பு என்பவை. பழந்தமிழர்களாகிய நமது முன்னோர்கள், இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் ஏராளமான இலக்கிய நூல்களும் இலக்கண நூல்களும் செய்து முத்தமிழையும் முறையாக வளர்த்து வந்தனர். சிலப் பதிகாரம் முத்தமிழ் இலக்கிய நூல். சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த இத்தகைய முத்தமிழை நமது முன்னையோர் எவ்வாறு போற்றி வளர்த்து வந்தனர்?

இதழ் :

இன்று உலகில் அன்றன்று நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நாம் இதழ் வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்கிறோம். (இதழ்பத்திரிகை) இதழே இன்று செய்தி தெரிவிக்கும் தூதகை விளங்கி வருகிறது. அதனால், இதழ் 'செய்தித்தாள்' எனவும் வழங்குகிறது. இன்று நம்மை ஆள்வது கூட இதழ்தான். எந்த ஒரு சமூக, அரசியல் சீர்திருத்தத்தை, சட்டதிட்டத்தை எல்லா இதழ்களும் போற்றி எழுதுகின்றனவோ அதைத்தான் அரசியலார் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருகின்றனர். பெரும்பாலான இதழ்கள் போற்றி எழுதுவதையே மக்களும் விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகின்றனர். மக்களை முன்னேற்றப்பாதையில் முடுக்குவதும், நாகரீக நல்வழியில் நடத்துவதும் இதழ்களேயாம். ஒரு சில நாட்களுக்கு எல்லா இதழ்களையும் வெளிவராமல் நிறுத்திவிட்டால், உலகமே

இருண்டுவிடும்; உலகில் நடப்பது ஒன்றுமே நமக்குத் தெரியாது. குருடன் பார்த்த கூத்துப்போலாகும் உலக நிகழ்ச்சி. அத்தகு நிலையில் உள்ளது இன்று இதழ்!

இதழ்கள் நமக்குச் செய்தியறிவிப்பதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை; மொழியறிவையும் கலையறிவையும் ஊட்டி வருகின்றன. இதழ்ப் படிப்பினால் மொழியறிவும் பொது அறிவும் பெருகி வருகின்றன நாட்டில். அரசியலறிவின் உயிர்நாடி இதழ்ப் படிப்பேயாகும். எனவே, இன்று மொழியை வளர்ப்பதும், மொழியறிவையுண்டாக்குவதும், நல்லது கெட்டதை எடுத்துக் காட்டுவதும், நன்னெறி புகட்டுவதும், அரசியலறிவை யூட்டுவதும், வாழ்வழி காட்டுவதும் இதழ்களேயாகும். இதழ்களே இன்று உலகை இயக்கி வருகின்றன என்னலாம். அவ்வளவு சிறப்பியல்புடையது இதழ்! அணுகுண்டுக்கு அஞ்சாத அரசியல் தலைவரும் இதழ்களின் எழுத்துக் குண்டுக்கு அஞ்சுகின்றனரெனில், இதழ்களின் சிறப்பியல்பினைப்பற்றி எடுத்துரைக்க என்ன இருக்கிறது? வாழ்வியல், அரசியல் உலகைப்படைத்துக் காத்து அழிக்கும் முத்தொழிலும் இன்று இதழ்களின் கையில்தான் இருக்கின்றன.

புலவர் :

இன்றைய இதழ்களின் நிலையிலேயே அன்றையத் தமிழ்ப்புலவர்கள் இருந்து வந்தனர். தமிழ்நாட்டைப் பண்டு இயக்கி வந்தவர் தமிழ்ப்புலவர்களே யாவர். இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழுக்கும் தனித் தனிப் புலவர்கள் இருந்து வந்தனர். இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள் சிறந்த புலமையுடையால், 'புலவர்'

எனவும், பாக்கள் இயற்றும் வன்மையால், 'பாவலர்' எனவும், சிறந்த நாவன்மை-பேச்சு வன்மை-உடைமையால் 'நாவலர்' எனவும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். இப்புலவர் பெருமக்கள் நுண்மாண் நுழைபுலம் உடையவராய்த் திகழ்ந்தனர்.

இசைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் 'பாணர்' எனப்படுவர். பாண்-இசை. பாணர்-இசையில் வல்லவர். பாணர் மகளிர் பாணிச்சிரியர் எனப்படுவர். அப்பாண் மகளிரும் இசையில் வல்லநர் ஆகையால், 'பாடினி' 'பாட்டி' எனப்பட்டனர். பாணர்க்கு யாழ் இன்றியமையாத தூகும். அதனால், பாணர் 'யாழ்ப்பாணர்' என்றே அழைக்கப்பட்டனர்.

நாடகத்தமிழ்ப் புலவர்கள் 'கூத்தர், பொருநர்' என இருவகைப்படுவர். பொருநாதல் - வேறொருவர்போல் கோலமிட்டாடுதல். (கோலம்-வேஷம்) கூத்தர், பொருநர் என்னும் இருவகையினரும் இருவகைப்பட்ட ஒரு பிரிவினரே. கூத்தர் மகளிர் - 'கூத்தி, ஆடினி' எனப்படுவர். அம்மகளிர் விறல்பட ஆடுதலால், 'விறலியர்' எனப்பட்டனர். விறல் - மெய்ப்பாடு. இசை நாடகப் புலவர்கள் ஒன்று பட்டே இசைநாடகத் தமிழை வளர்த்து வந்தனர். இசை நாடகப் புலவர்கள் யாழ், குழல், பறை, தாளம் என்னும் நால்வகை இசைக்கருவிகளின் துணைகொண்டு அவ்விரு தமிழையும் மக்கட்கறீவுறுத்தி வந்தனர்.

இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள் அவ்வக் காலத்துக்கேற்ற கருத்துக்களை யமைத்துப் புதுப்புது பாட்டுக்கள் பாடி

யும், இசைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அப் பாட்டுக்களை இசைக் கருவிகளுடன் இசைத்து இசையுடன் பாடியும், நாடகத் தமிழ்ப் புலவர்கள் அவ்விசைக்கேற்பப் பாட்டுக்களின் பொருள் விளங்க ஆடியும் முத்தமிழையும் முறையாக வளர்த்துவந்தனர். இம் முப்புலவரும் தமிழ் வளர்ப்பதையே தங்கள் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் தமிழ்நாட்டு ஊர்தோறும் சென்று தமிழ்ப் பொதுமக்களுக்கு முத்தமிழறிவினை ஊட்டி வந்தனர். இம் முப்புலவர்களின் உலையா முயற்சியால், ஓயா உழைப்பினால் முத்தமிழும் நாளொரு வண்ணமும், பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து வந்தன.

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சிறந்த அறிஞர்களாகவும், நல்லொழுக்க முள்ளவர்களாகவும், நாவன்மை படைத்தவர்களாகவும், அஞ்சா நெஞ்சம் உடையவர்களாகவும், பொதுநலத் தொண்டே தம் பிறப்பின் பயனெனக் கொண்டவர்களாகவும், தன்னலமென்பதைக் கண்விலும் கருதாதவர்களாகவும், தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிலும் தமிழர் முன்னேற்றத்திலும் அளவு கடந்த அக்கறையும் ஆர்வமும் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர்; அன்பு, அருள், அடக்கம் பொறை, நாச்செம்மை முதலிய நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தனர். இத்தகைய சால்புடைமை பற்றியே அவர்கள் 'சான்றோர்' எனப்பட்டனர். அச் சான்றோர் இல்லாத ஊர் குடியிருத்தற்கு ஏற்ற ஊர் அன்றென அக்காலத் தமிழ் மக்கள் கருதிவந்தனர். "சான்றோர் இல்லாத் தொல்பதி இருத்தலின் தென்தேர் குறவர்தேயம் நன்றே" என்பது வெற்றிலைவற்கை.

அப்புலவர்கள் தம்மை நன்னெறிக்கண் நிறுத்ததே யன்றித் தமிழ்ப் பொது மக்களையும் நன்னெறிக்கண் நிறுத்தி வந்தனர். தமிழ்த் தலைவர்கள் தவறு செய்தால் அஞ்சாது இடித்துரைத்து நன்னெறியில் நடக்கும்படி செய்வார். மலையமான் திருமுடிக்காரியின் இளங் குழந்தைகளை யாணைக்காலில் மிதித்துக் கொல்ல முயன்ற கிள்ளி வளவனுக்கு அஞ்சாது அறிவுரை புகட்டி, அக்குழவிகளைக் கொல்லாது காத்த கோலூர் கிழார் என்னும் புலவர் பெருமான் வரலாறு இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

அவர்கள் ஒருவருடைய நல்ல குணங்களையும் கெட்ட குணங்களையும் நாடறியச் செய்வார். நன்னன் என்பான் பெருங் கொடையாளனாக இருந்தும், இரக்கமின்றி ஒரு பெண்ணைக் கொலைசெய்த குற்றத்திற்காக அவனைப் 'பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்' என நாடறிய செய்தமை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். இத்தகைய சீரிய குணங்களால் தமிழ்ச் செல்வர்கள் அன்னாரிடம் மிகுந்த அச்சமும் மதிப்பும் உடையவராக நடந்துவந்தனர். தமிழகத்தில் அன்றன்று நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் புலவர் பெருமக்களாலேயே நாடு முழுதும் பரப்பப்பட்டு வந்தன. பண்டு தமிழ் நாட்டை நன்னெறி பிறழாது ஆண்டவர் தமிழ்ப் புலவர்களே யென்பது மிகையாகாது.

இவ்வாறு அவர்கள் தமிழ் வளர்ப்பதையும், தமிழ் மக்களை நல்வழியில் நடத்துவதையுமே தம் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டு, என்றும் நிலையாக

ஓரிடத்தில் தங்கியிராமல் தமிழ் நாடெங்கணும், பள்ளத்தை நோக்கிச் செல்லும் வெள்ளம்போல ஊரூராகச் சுற்றிக்கொண்டே இருந்ததால், வருவாயுடைய தொழிலெதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்தனர். தமிழ்ச் செல்வர்கள் கொடுக்கும் பரிசே—பட்டின் விலையே— அவர்களது குடும்ப வருவாயாக இருந்து வந்தது. இதனால், 'பரிசில் வாழ்நர், பாவாணர்' என்னும் காரணப் பெயர்கள் அவர்கட்குண்டாயின. அவ்வாறு அவர்கள் பரிசில் பெறப் பாடிய பாட்டுக்களே பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கச் செய்யுட்களில் பெரும் பாலவை. அன்றார் பாடிவைத்த எத்தனையோ அரும் பெரும் செய்யுட்கள் நமக்குக் கிடைக்காமல் போயின. அவற்றுள் முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை, கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, மாபுராணம், பூத புராணம், இசை நுணுக்கம், குணநூல், செயிற்றியம், சயந்தம், கூத்து, வரி, பேரிசை, சிற்றிசை என்பன சிறந்தவை. கழிந்ததற்கிரங்கு வ தி ற்ப ய னெ ன் ன? கிடைத்துள்ளவற்றையாவது அழியாமல் போற்றிப் படித்துப் பயன்பெறுவது தமிழ் மக்களின் நீங்காக்கடமையிலொன்றாகும்.

செல்வர் :

தமிழ்ச் செல்வர்களும், சிற்றரசர்களும், பேரரசர்களும் தங்களைப் பாடிப் பரிசில் பெறவரும் புலவர்கள் விரும்பியதை விரும்பியவாறு இல்லையென்மால் கொடுத்து வந்தனர். அச் செல்வர்களின் கொடை மிகுதியால் புலவர்கள் ஏராளமாகத் தோன்றினர். அவர்கள் தீம்முட் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பாட்டுட்

பாடியும் ஆடியும் தமிழை வளர்த்துவந்தனர். பழமரம் நாடிச்செல்லும் பறவைகள்போல முத்தமிழ்ப் புலவரும் செல்வரை நாடிச் செல்வர்; தாம்பெற்ற பரிசிலைவேண்டு வார்க்கு வரையாது கொடுப்பர். 'தாம் பெற்ற செல்வம் பெறுக இவ் வையகம்' என்னும் உயர் பண்புடைய புலவர் பெருமக்கள், தாம் பரிசுபெற்ற செல்வரிடத்தே தம்மெதிர்ப்பட்ட புலவரைப் போம்படி அனுப்பி வந்தனர். இதற்குச் சான்றாக உள்ளவையே புலவ ராற்றுப்படை, பாணராற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப் படை, பொருநராற்றுப்படை, விறலியராற்றுப்படை என்னும் ஆற்றுப்படைத் துறைகளும் நூல்களும்.

பழந்தமிழ் மன்னர்களும் செல்வர்களும் புலவர்கள் தங்களைப் புகழ்ந்து பாடுவதை அவ்வளவு பெருமையாக மதித்து வந்தனர்; புலவர் பாடாததை மிகமிக இழிவாக எண்ணி வந்தனர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன், 'என்னை மதியாது வந்துள்ள அவ் வெழுவரைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்யேனெனில், மாங்குடி மருதன் முதலிய புலவர்கள் பாடாது வரைக என் நிலவரை' என்று வஞ்சினங் கூறியதே இதற்குச் சான்றாகும். ஒருவர் எய்தும் புகழில் புலவர் பாடும் புகழே தலையாய புகழாக மதிக்கப்பட்டு வந்தது. ஒரு பழந்தமிழ்க் குடியைக் குறிப்பிடும்போது 'புலவர் பாடும் புகழொடு வாழ்ந்த குடி' என்பது வழக்கம்.

தமிழ்ப் புலவர்களுக்குக் கொடுப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டு வறுமையுற்ற தமிழ்ச் செல்வர்கள்

எண்ணிறந்தோர். தாய்மொழிமேல் உள்ள பற்றினால், ஒப்புரவறிந்த உயர் பண்பாட்டால் புலவர்கள் எதைக் கேட்டாலும் இல்லையென்மைக் கொடுத்துப் பொன்றிப் புகழை நிலை நாட்டினர் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள். ஈதல் இசைபட வாழ்தலை மக்கட் பிறப்பின் பயன். அதைவிட மக்கட் பிறப்பினால் அடையும் பயன் வேறில்லை. 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்னும் பொருளுரையை யுணர்ந்த தமிழ்ச் செல்வர்கள், தமிழ்ப்பற்றின் தூண்டுதலினால் புலவர்க்கு வாரி வாரிக் கொடுத்தனர். இதனாற்றான் கொடைமடம் பட்ட பாரி, காரி, ஓரி, ஆய், நள்ளி, பேகன், அநியன், எவ்வி, பண்ணன், குரான், புல்லி முதலிய தமிழ் வள்ளல்கள் தோன்றினர். புலவர்க்கு நாடு கொடுத்தும், ஊர் கொடுத்தும், தலையைக் கொடுத்தும், உயிரைக் கொடுத்தும், அரசு கொடுத்தும், அரசினங் குமரனைக்கொடுத்தும், மலையேறிக் கண்ட மாநில வருவாயைக் கொடுத்தும் தமிழ் வளர்த்த வள்ளல்கள் பலர்.

இத்தமிழ்ப் புலவர்களும் வள்ளல்களும் இல்லா திருந்திருந்தால் தமிழும் எப்பொழுதோ இறந்து செத்த மொழிப் பட்டியலில் சேர்ந்திருக்கும். இந்நேரம் தமிழ் மென்னும் பெயரே கூட மறைந்தொழிந்திருக்கும். தமிழ் மொழி அழிந்தொழிந்து சிதையாது அப்படியே நிலைத்திருப்பதற்குப் புலவர் வறுமையும் செல்வர் புகழ்மையும் காரணமோ? அன்றி, அவ்விருபாலாரின் தமிழ்ப்பற்று காரணமோ? யாதாயினும் அது வாழ்க!

பாரி முதலியோர் சங்ககால வள்ளல்கள்; அவர்கள் வரலாற்றினை ஒருவாறு நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்.

அவர்களுக்குப் பின்னரும் தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ கொடை மடம் பட்ட தமிழ்ப் பெருவள்ளல்கள் இருந்து வந்தனர். அவர்களில் சிலரது கொடை மிகவும் வியக்கத்தக்க கொடையாகும். அத்தகைய தமிழ்க் கொடையாளர்களில், கொங்கு நாட்டுக் கொடையாளர் சிலரின் வரலாறே இந்நூலில் கூறப்படுகிறது. உங்கள் முன்னோராகிய அன்னாரின் தமிழ்ப் பற்றையும், கொடைத் திறத்தையும் அறிந்து இன்புறுவதோடு, தாய்மொழிப் பற்றுடையீராகித் தமிழ் வளர்ப்பீர்களாக.

2. கொங்கு நாடு

தமிழ்நாட்டுப் பிரிவு :

வடக்கில் வேங்கட மலையையும், ஏனை மூன்று திசையினும் கடலையும் எல்லையாக உடையது பண்டைத் தமிழகம். தமிழகத்தில் ஆட்சிமுறை என்று ஏற்பட்டதோ அன்றிருந்து தமிழகம் ழூடியுடை ழுவேந்தர் என்று சிறப்பிக்கப்படும் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் செந்தமிழ் வேந்தர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அதனால், பழந்தமிழகம் சேர நாடு, சோழ நாடு, பாண்டி நாடு என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்தது. இவை சேர மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டி மண்டலம் எனவும் வழங்கும். சேர சோழ பாண்டியர் என்போர், பழந்தமிழ்ப் பெருங் குடிகளில் மூத்த முதற் குடியினராவர். “பெருநிலம் முழுதாரும் பெருமகன் தலைவைத்த ஒரு தனிக் குடி” என்பது சிலப்பதிகாரம். இம் மூன்றில், பாண்டிய அரசமரபே முதலில் தோன்றியதாகும்.

சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளையன்றித் தமிழகத்தில் தொண்டை நாடு, நடு நாடு, கொங்கு நாடு என்ற பிரிவுகளும் உண்டு. இவற்றுள், தொண்டை நாடும், நடு நாடும் பிற்காலத்தே ஏற்பட்டவையாகும். கொங்கு நாடு பழங் காலத்திலிருந்தே இருந்து வருகிறது.

சேர நாடு :

மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைக்கு மேல்புறம் உள்ள நிலப்பரப்பு சேரநாடு எனப்படும். அதாவது, திருவாங்கூர்—கொச்சி நாடும், மலையாளக் கோட்டமும் (கோட்டம்—ஜில்லா) ஆகும். இதன் தலைநகர் வஞ்சி என்பது. முசிறி, தொண்டி என்பவை சேர நாட்டின் துறைமுக பட்டினங்கள்.

சோழ நாடு :

திருச்சி, தஞ்சைக் கோட்டங்கள் சோழ நாடு எனப்படும். அதாவது, சிதம்பரத்துக்கு வடக்கேயுள்ள வட வெள்ளாற்றுக்கும், புதுக்கோட்டைக்குப் பக்கத்தில் பாயும் தென் வெள்ளாற்றுக்கும் இடைப்பட்டது சோழநாடு. இதன் தலைநகர் உறையூர். பின்னர்ப் புகார் என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினமும் தலைநகராக இருந்தது. காவிரிப்பூம்பட்டினமும், நாகப்பட்டினமும் சோழநாட்டின் துறைமுக பட்டினங்கள்.

பாண்டி நாடு :

மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலிக் கோட்டங்கள் பாண்டி நாடு எனப்படும். வடகிழக்கில் தென் வெள்ளாற்றும், வடக்கில் பழனியும், பாண்டி நாட்டின்

எல்லையாகும். இதன் தலைநகர் மதுரை. கொற்கை என்பது பாண்டி நாட்டின் துறைமுக பட்டினம்.

தொண்டை நாடு :

சென்னை, செங்கற்பட்டு, வடவார்க்காட்டுக் கோட்டங்களும், தென்னார்க்காடு, சித்தூர்க் கோட்டங்களில் ஒரு பகுதியும் தொண்டை நாடு எனப்படும். இதன் வடக்கெல்லை திருப்பதிமலை; தெற்கெல்லை பாலாறு. இதன் தலைநகர் காஞ்சி நகர். கடன்மலை என்பது இதன் துறைமுக பட்டினம். தொண்டைநாடு முதலில் சோழ மன்னர்களாலும், பின்னர் பல்லவர்களாலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. “தொண்டை நன்னாடு சான்றோர் உடைத்து” என்னும் பெருமையுடையது இந்நாடு.

நடு நாடு :

தென்னார்க்காட்டுக் கோட்டத்தின் பெரும் பகுதியும், வட ஆர்க்காட்டுக் கோட்டத்தின் ஒரு பகுதியும் நடு நாடு எனப்படும். இது சோழ நாட்டின் வடக்கெல்லையான வடவெள்ளாற்றுக்கும், தொண்டை நாட்டின் தெற்கெல்லையான பாலாற்றுக்கும் இடைப்பட்டதாகும். இதன் தலைநகர் திருக்கோவலூர். இந்நாட்டை மலையமான் மரபினர் ஆண்டு வந்தனர். சங்ககாலத் தமிழ் வள்ளல்களில் ஒருவனான மலையமான் திருமுடிக்காரி இம்மரபினனே.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் பேரரசர்களின் கீழ்ச் சிற்றரசர்கள் பலர் இருந்து, அப்பழந்தமிழ் நாட்டைச் சீரும் சிறப்புடன் திறம்பட ஆண்டு வந்தனர்.

அச் சிற்றரசர்கள் தன்னுரிமையுடன் இருந்து வந்தனர். முடியுடை மூவேந்தர்—பேரரசர், பெருநில மன்னர், நெடுநில மன்னர் எனவும், சிற்றரசர்—குறுநில மன்னர் எனவும் பெயர் பெறுவர். அத்தமிழ்ப் பெருநில மன்னர், குறுநில மன்னர் ஆட்சிக்கீழ் இருந்தபோது, தமிழ்நாடு பெற்றிருந்த பெருமையும் இன்பமும் பேரும் பெருவாழ்வும் இனியொருகால் பெறுமா என்பது கனவு நிலையே யாகும். அவற்றைப் பழந்தமிழ் நூல்களில் படித்தின்புற வேண்டியது தான்.

கொங்கு நாடு :

கோவை, நீலகிரி, சேலங் கோட்டங்களும், திருச்சி மதுரைக் கோட்டங்களின் வடபகுதியும் கொங்கு நாடு எனப்படும். மதுரைக் கோட்டத்திலுள்ள பழனியும், திருச்சிக் கோட்டத்திலுள்ள குளித்தலையும் கொங்கு நாட்டின் தெற்கெல்லையாகும். கொங்கு நாட்டின் இடையில், சேலம் கோவைக் கோட்டங்களின் எல்லையாகக் காவிரியாறு தெற்கு நோக்கிச் செல்கிறது. தமிழ் நாட்டின் பெரியதோர் உயிராறு - வற்றாத ஆறு - காவிரியே. தமிழ் நாட்டின் வளத்துக்குக் காரணமாய் இருப்பது காவிரியாறே. 'மாற்றாத காவேரி வளநாடு' என்றார் கம்பர்.

காவிரியின் மேல்பகுதி மேல்கொங்கு எனவும், கீழ்ப்பகுதி கீழ்க்கொங்கு எனவும் பெயர் பெறும். கோவைக் கோட்டம் மேல்கொங்கு நாடாகவும், சேலம் கோட்டம் கீழ்க்கொங்கு நாடாகவும் அமைந்துள்ளன. கொங்கு நாடு-பூந்துறை நாடு, காங்கய நாடு, வடகரை நாடு முதலிய

இருபத்து நான்கு உள்நாடுகளை யுடையது. இன்றும் அவ்வுள் நாட்டுப் பிரிவு வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. கொங்கு நாடு அயலாராட்சிக்குட்படு முன்னர், அவ்வுள் நாடொவ்வொன்றும் ஒரு தலைவரின் தலைமையின் கீழ் இருந்துவந்தது. இவர் நாட்டுத் தலைவர் எனப்படுவர். அந் நாட்டு மக்கள் மிகுந்த நாட்டுப்பற்றுடையவராய், தந்நாட்டுச் சமூக சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டுக் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

பெயர்க் காரணம் :

கொங்கு நாடு என்னும் பெயர் இந்நாட்டுக்கு எப்படி உண்டானது? பெயர்க்காரணம் என்ன? 'கொங்கு' என்பது பூந்தாது, மணம், தேன் என்னும் பல பொருள் ஒரு சொல். (பூந்தாது—மகரந்தம்). கொங்கு நாடு முழுவதும் மலைத்தொடரும் பெருமலையும், சிறு மலையும், குன்றுகளும் மிகுந்துள்ளன. எனவே, பண்டு நாடெங்கும் மரம் செடி கொடிகள் மிகுந்து, தழைத்துப் பூத்து மணங் கமழ்ந்ததனாலும், தேன் மிகுதியாக இருந்த தனாலும் நமது முன்னோர்கள் இந்நாட்டுக்குக் கொங்கு நாடு என்று பெயர் வைத்தனர். அருமையான காரணம், அழகான பெயர்! 'கொல்லிமலைத் தேன் சொரியும் கொற்றவா' (கம்பர்) எனக் கொங்கு நாட்டுத்தேன் இலக்கியச் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது. கொல்லிமலை கொங்கு நாட்டு மலைகளிலொன்று. 'பூநாடு, மணநாடு, தேனாடு' என்னும் மூன்றையும் உள்ளடக்கிக் 'கொங்கு நாடு' என்றனர். கொங்கு நாட்டினர் 'கொங்கர்' எனப்படுவர். 'கொங்கர் செங்களம்' என்பது சிலப்பதிகாரம்.

இயற்கை வளம் :

‘கொங்கு மலின்தால் எங்கும் மலியும்’ என்பது ஒரு தமிழ் நாட்டுப் பழமொழி. மலிதல் - நிறைதல், பல்வகை வளமும் குறையாது நிறைந்திருத்தல். இப்பழமொழி எதனால் எழுந்தது? இதன் கருத்தென்ன? ஒரு நாட்டின் வளத்துக்குக் காரணமாய் இருப்பவை மலைகளும் ஆறுகளும் யாகும். கொங்கு நாட்டின் மேற்கெல்லையாக அகன்றுயர்ந்த மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை இருக்கிறது. இது தமிழ் நாட்டின் செவிலித்தாயாகும். வடக்கெல்லையாக வளமலிந்த பாலைமலைத் தொடர் இருக்கிறது. இவ்விரண்டு மலைத் தொடர்களும் கொங்கு நாட்டின் மேற்கிலும் வடக்கிலும் இயற்கை அரணாக அமைந்துள்ளன. அகநாட்டில் ஆனைமலை, வெள்ளிமலை (வெள்ளியங்கிரி), சேர்வராயன்மலை, கொல்லிமலை என்னும் பெருமலைகளும், சென்னிமலை, சிவன்மலை. பழனிமலை, வெண்ணெய் மலை, தலைமலை, மருதமலை, திருச்செங்கோடு, கஞ்சமலை முதலிய சிறு மலைகளும், நாடெங்கும் ஊற்றிருந்தாறும் பல குன்றுகளும் அமைந்துள்ளன. ஆனைமலை முதலிய பெருமலைகள் நான்கும் பல கல் பரப்புடைய வளமிக்க பெருமலைகளாகும். அம் மலைகளின் மேல் ஊர்கள் பல உள்ளன. அவ்வூர்கள் குடிவளம் மிக்கவை. அம்மலைகளை மலை என்பதைவிட மலைநாடெனல் பொருந்தும். அத்தொடர் மலைகளும், பெருமலைகளும், சிறு மலைகளும் குன்றாகக் கொழுநீர்க் களஞ்சியங்களாகும். மாரிகாலத்தே உட்கொண்ட மழைநீரைக் கோடைக் காலத்தே அருவிகளாகத் தந்து, நாட்டை

வளமுடைய தாக்கி, மக்களை வாழ்விக்கும் வள்ளன்மை மிக்கவை அம்மலைகள்.

வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா வளநீர்ச் செல்வமான காவிரியாறு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் தோன்றிக் கொங்கு நாட்டின் வழியாகச் செல்கிறது. சேர்வராயன் மலையில் சரபங்கயாறும், கஞ்சமலையில் பொள்ளியாறும், மேற்கு மலைத்தொடரில் வானியாறும், வெள்ளி மலையில் நொய்யலாறும், ஆனைமலையில் அமராவதியாறும் தோன்றி வந்து காவிரியில் கலக்கின்றன. வானியும் வற்றாத ஆறே. காவிரி பாலை மலைத்தொடரைக் கடந்துவரும் போது மலையருவிகள் பல வந்து அதில் கலக்கின்றன. இன்னும் எத்தனையோ சிற்றூறுகளும் பெரும் பள்ளங்களும் ஓடைகளும் வந்து காவிரியில் கலக்கின்றன. இத்தகைய வருவாயினையுடைய தாய்க் கொழுநீர்ச் செல்வக் குவையினதாய்ப் பொலிகின்றது கொங்கிற் காவிரி!

மற்றும் திருமணிமுத்தாறு, தொப்பையாறு, செய்யாறு, நள்ளாறு, சண்முகயாறு, சண்பகயாறு, பாலை யாறு, வாழையாறு, காரியாறு, குடவனாறு முதலிய எத்தனையோ சிற்றூறுகளும் பெரும் பள்ளங்களும் கொங்கின் வளத்துக்குக் காரணமாக உள்ளன.

சோழ நாட்டில் நெல்விளைகிறது. தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு நெற்கொடை கொடுப்பது சோழ நாடே. நெல்விளைய நீர் நிரம்பவேண்டும். 'நீருயர நெல்லுயரும்' என்றார் ஓளவையார். 'கோள்நிலை திரிந்து கோடை நீடினும்' தான் நிலைதிரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை' யாகிய

காவிரி கொங்கு நாட்டின் சொத்து. காவிரியின் நற்றூ யான மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை கொங்கு நாட்டின் உடைமை. கொங்கில் மழைபெய்து கொழுநீர்க் காவிரி யில் வெள்ளம் வந்தால் தான் சோழ நாட்டில் நெல் விளையும்; 'சோழவள நாடு சோறுடைத்து' என்னும் சிறப்பைப் பெறும்; 'புனல் நாடு' என்னும் புகழைப் பெறும். சோழ நாடு நெற்களஞ்சியம் ஆகக் கொங்கு நாட்டின் நீர்க் களஞ்சியம் தேவை. சோழ நாட்டுக்கு வேண்டும்போது நீர்க்கொடை கொடுக்கும் மேட்டுத் தேக்கமும் கொங்கு நாட்டின் உடைமையே. சோழ நாட்டின் வளம் கொங்கு நாட்டின் கையில்தான் இருக்கிறது. எனவே, 'கொங்கு மலிந்தால் எங்கும் மலியும்' என்னும் பழமொழியிலுள்ள 'எங்கும்' என்பது பெரும்பாலும் சோழ நாட்டையே குறிக்கும்.

மேலும், நமக்கு நெல்லுணவு மட்டும் இருந்தால் போதாது. அவரை, துவரை, உழுந்து, கடலை, தட்டை பச்சை, கொள்ளு முதலிய பருப்பு வகைகள், காய்கறி கிழங்குகள், எண்ணெய், மிளகாய் முதலியனவும் வேண்டும். ஆடைக்குப் பருத்தி வேண்டும். இவையெல்லாம் கொங்கு நாட்டில்தான் மிகுதியாக விளையின்றன. மற்றும், கம்பு, சோளம், கேழ்வரகு, வரகு, சாமை, தினை முதலிய தவசங்களும் கொங்கில் நிறைய விளையின்றன. இதனால்தான் 'கொங்கு மலிந்தால் எங்கும் மலியும்' என்னும் பழமொழி எழுந்தது.

உணவு, உடை இரண்டும் மக்களுக்கு இன்றியமையாதவை. இதனால்தான், ஒருவன் பிறர்க்குக் கொடுப்பதைக் கண்டு பொருமைப்படுபவன் தான் கெடுவதோடு,

அவன் சுற்றமும் 'உடுப்பதும் உண்பதும் இன்றிக்கெடும்' என்றார் வள்ளுவர். உணவுக்கும் உடைக்கும் வேண்டு வனவெல்லாம் கொங்கு நாட்டில் குறைவின்றி வீணாகின்றன. தன்னிடத்தில் பெய்யும் மழையாலும், தனது வீளைவாலும் வாழ்ந்து வருவது கொங்கு நாடு. மழை வளந்தப்பிய காலத்தும் வளந்தப்பாத ஏராளமான ஆழந்தகன்ற கிணறுகளையுடையது கொங்கு நாடு. கொங்கு நாட்டில் உள்ள கிணற்று வளம் வேறு எந் நாட்டினும் இல்லை. உலகப் புகழ்பெற்ற சிறந்த கால் நடைச் செல்வத்தை மிகுதியாக உடையதும் கொங்கு நாடேயாகும். கொங்கு நாட்டு உழவர்கள் உழைப்பின் செல்வர்கள்: இலம் என்று அசைஇ இராதவர்; உலையா முயற்சியுடையவர். இதனாலேதான், 'கொங்கு மலிந்தால் எங்கும் மலியும்' என்பதோடு, 'கொங்கு வெறுத்தால் எங்கும் வெறுக்கும்' என்னும் பழமொழியும் வழங்கி வருகிறது.

மழை பெய்தற்குக் காரணமான உயர் மரக்காடுகள் மலை, குன்று, ஆறு, ஏரி, குளம், குட்டை, பள்ளம், படுகைகளெல்லாம் எங்கு பார்த்தாலும் அடர்ந்து, வானங் கவிந்தாற்போல் பச்சைப் பசேலென்றிருந்தது பழங் கொங்கு நாடு. கொங்கு நாட்டின் வளத்துக்குக் காடும் ஒரு காரணமாகும். கொங்கு நாட்டு வளத்துக்கு நிலைக்களனாக இருந்து வந்த பன்னூற்றுக் கணக்கான ஏரி, குளம், குட்டைகளெல்லாம் அழிந்து போயின. அவற்றையெல்லாம் பழுதுபார்த்துப் புதுக்கிப் பழைய படி நாட்டை வளமுடைய தாக்கி மக்களை வாழ்விப்பது ஆள்வேர்ச் கடமையாகும்.

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனப் பழந் தமிழ் நாடு நால்வகைப் பாகுபாடுடையதாக அமைந்திருந்தது. அவ்வாறு நிலத்தை நால்வகையாகப் பகுத்துப் பயன்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர் பழந்தமிழ் மக்கள். முல்லைநில மக்கள், குறிஞ்சிநில மக்கள், மருதநில மக்கள், நெய்தலினில மக்கள் என அந்நிலவேறு பாட்டால் தான் பெயர் வேறுபட்டிருந்தனர் பழங்காலத் தமிழ் மக்கள். அந் நானிலத்தின் சிறப்பினை, அந்நாளில் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களைச் சங்க நூல்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

காடும், காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை நிலம். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலம். வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருத நிலம். கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் நிலம். காடு சார்ந்த இடம்-புன்செய்க்காடுகள். வயல் சார்ந்த இடம்-தோட்டங்கள். கொங்குநாடு காடும் மலையும் தலை மயங்கிய நாடு; வயல் போன்ற வளமுடைய தோட்டங்களையுடைய நாடு; கடல்போல வற்றாத காவிரிக்கரையையுடைய நாடு. எனவே, கொங்கு நாடு, நானிலமும் ஒருங்கமைந்த நன்னூடாகும்.

அரசியல் :

கொங்கு நாடு பழங்காலத்திலிருந்தே சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய முடியுடை வேந்தர் மூவர் ஆட்சிக்குட்படாது தனியாட்சி நாடாகவே இருந்து வந்தது; தமிழ்ப் பேரரசர்க்குரிய வீரம், கொடை, புகழ் என்னும் முப்பண்பும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்ற தமிழ்ச் சிற்றரசர்களால் சீரும் சிறப்புடன் ஆளப்பட்டு வந்தது. அச்

சிற்றரசர்களில் சிலர் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் ஒன்று கூடி எதிர்க்கினும் எதிர்த்து நிற்கும் அவ்வளவு ஆற்றலும் போர்த்திறனும் உடையவராக இருந்தனர். அவர்களிற் பெரும்பாலோர் வேளிர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற வேளாண்குலச் செல்வர்களே யாவர்.

அக் குறுநில மன்னர்கள் தமக்குள் பகையின்றி, நாட்டு நலனே தம் வாழ்க்கை நலனெனக் கொண்டு, குற்றங்கடிந்து குடிபுறங் காத்து வந்தனர். அன்றார் தம்மை ஒரு மூத்த முதற்குடிமகனாக எண்ணிச் செம்மையிற்றிறம்பாது செங்கோலினராய் நாடாண்டு வந்தனர். அவர்கள் முடியுடை வேந்தர் மூவரிடத்தும் உறவுடைய ராகவே இருந்து வந்தனர்; ஒவ்வொருகால் ஒரு சிலர் மூவரசரோடும் தனித்தனி போர் புரிந்தும் இருக்கின்றனர். கொங்குப் படைத்துணையில்லா மூவரசர் போர்க்களவெற்றி இன்றெனலாம். அத்தகு மறக்குணத்தோடு, கொங்குக் குறுநில மன்னர் சிறந்த தமிழ்ப் புலமையும் தமிழ்ப்பற்றும் உடையராகத் திகழ்ந்தனர்.

கொங்கு நாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள் நாட்டி காரத்தோடு, தலைமலை, காவேரிபுரம், தொப்பூர் பொன் முடிக் கணவாய்களின் வழியாக வடக்கத்தியார் தமிழ் நாட்டுக்குள் படையெடுத்து வாரா வண்ணம் பாது காத்து வந்தனர். கொங்கரின் போர்த்திறமையே அயலார் நினைக்கவும் முடியாதபடி செய்து வந்தது. ஊர்த் தலைவர்களால் திறம்பட ஊராண்மை நடத்தும் பெருமை கொங்கு நாட்டுக்கே உரிய தனிப்பெருமையாகும்.❖

“சேரர் கொங்கு வைகாஜர் நன்னாடு” என்னும் அருணகிரியார் திருப்புகழ்க் கூற்றைக்கொண்டு, ‘கொங்கு நாடு சேர மன்னர்க்குரியது’ என்பது தவறான கொள்கையாகும். ஏதோ ஒருசில காலம், அதுவும் மிகப் பிற்காலத்தே, கோவைக் கோட்டத்தின் தென்மேற்குப் பகுதி சேரர் ஆட்சிக்கீழ் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதேயன்றிக் கொங்குநாடு சேரர்க்குரியது என்பதற்கு யாதொரு சான்றும் இல்லை. அருணகிரியார் காலத்துச் சிற்றரசன் ஒருவன், கொங்கு இருபத்து நான்கு நாட்டில் ஒன்றான வையாபுரி நாட்டைப்பிடித்து (பழனி) ஆண்டிருக்கலாம். வைகாஜர் அல்லது வையாபுரி நாடு கடைச்சங்க காலத்தே வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் மரபினர்க் குரியதாயிருந்தமையால், அருணகிரியார் கூற்றைக்கொண்டு கொங்கு நாடு சேர மன்னர்க்குரியது என்பது பொருந்தாது. ஒவ்வொரு காலத்தே பாண்டியரும், சோழருங்கூட கொங்கு நாட்டின் தென் பகுதியையும், தென்கிழக்குப் பகுதியையும் பிடித்து ஆண்டிருக்கின்றனர். கொங்கு நாட்டின் முதன்மையான ஊர்களிலொன்றான கருஜர் (கரூர்) ஒரு காலத்தே சோழ மன்னரின் வாழ்விடமாக இருந்திருப்பதே இதற்குச் சான்றாகும். கொங்கு நாடு சேரர்க்குரியதெனின், சேரன் செங்குட்டுவன் ‘கொங்கர் செங்களத்துப் போர்’ புரிந்திருந்திருக்க ஏதுவில்லையல்லவா? கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் கொங்கு நாடு கொங்குக் குறுநில மன்னர்களின் தனியரசு நாடாகவே இருந்து வந்தது.

பெருமை:

வள்ளல்கள் : கொடைக் குணம் உடையோர் உலகில் எங்கும் உண்டு. ஆனால், கொடுத்துக் கொடுத்து

வறுமையுற்றவர் தமிழ் நாட்டில்தான் உண்டு. இரவலர் எதைக் கேட்டாலும் இல்லையென்னுது, தம்மிடத்துள்ளதை வரையாது கொடுப்போர் வள்ளல் எனப்படுவர். அத்தகைய வள்ளல்களை மிகுதியாக உடையது தமிழ்நாடு. கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த தமிழ் வள்ளல்கள் எனப்படுவோர் எழுவர். அவர் பாரி, காரி, ஓரி, ஆய், அதியன், பேகன், நன்னி என்பவர். இவ்வெழுவருக்கும் பின்னர் இருந்த ஒரு பெரு வள்ளல் குமணன் என்பான். இவர்களுள் அதியன், ஓரி, பேகன், குமணன் என்னும் நால்வரும் கொங்கு நாட்டினராவர்.

அதியமான் என்பவன் சேலங்கோட்டத்தில் உள்ள தகடூர் நாட்டை ஆண்டுவந்தான். தகடூர் (தர்மபுரி) என்பது அந்நாட்டின் தலைநகர். இவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி எனப் படுவான். ஓளவைக்கு அருநெல்லிக்கனி கொடுத்த வள்ளல் இவனே. இவன் அக்கனியைக் கஞ்சமலையில் இருந்து பறித்துவந்தான். கரும்பை முதன்முதல் பயிர்செய்தவன் இவ்வதியமான் அஞ்சியின் முன்னோரெருவனேயாவான். அதியமான் மரபினர் பொன்முடிச் சுணவாயைப் பாதுகாத்து வந்தனர்.

கொல்லிமலை என்பது சேலங்கோட்டத்தில், நாமக்கல்லுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அம்மலையும் அதைச் சற்றியுள்ள நிலப்பரப்பும் கொல்லிமலை நாடு எனப்படும். அது மிக்க வளம் பொருந்திய நாடு. கொல்லிமலை நாட்டை ஓரி என்பவன் ஆண்டு வந்தான். ஆதன் ஓரி என்பது அவன் பெயர். அவன் விற்போரில் வல்லவன்.

அதனால், அவன் 'வல்வில் ஓரி' எனப்பட்டான். ஓரி மலைமேல் இருந்துவந்தான். அவன் தன்னைப் பாடிவரும் புலவர்க்குத் தன் நாட்டைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்த பெருவள்ளல்.

பழனி என்னும் ஊர் உங்களுக்குத் தெரியும். வையாபுரி என்பது பழனியின் பழைய பெயர். கொங்கு இருபத்து நான்கு நாட்டில் வையாபுரி நாடும் ஒன்று. அந்நாட்டின் தலைநகர் வையாபுரி (பழனி). அது மலைவளம் பொருந்திய நாடு. அந்நாட்டை 'வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன்' என்பவன் ஆண்டு வந்தான். இப்பேகனே மழையில் நனைந்த மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்த வள்ளியோனாவான்.

உடுமலைப்பேட்டைக் கூற்றத்தில் கோமுகம் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அவ்வூரையடுத்துக் குதிரைமலை என்னும் மலை இருக்கிறது. அக் குதிரைமலை முன்னர் முநீரலை அல்லது முநீர் என்று வழங்கிற்று. அம் முதிரைமலை நாட்டைக் குமணன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் பெருங் கொடையாளன். பெருந்தலைச் சாத்தனருக்குத் தன் தலையைக் கொடுக்க இசைந்த தனிப்பெரு வள்ளல் இவனே.

பழனிக்குப் பொதினி என்ற பெயரும் உண்டு. பழனிக்குப் பக்கத்தில் ஆய்க்குடி என்னும் ஊர் இருக்கிறது. அவ்வூரில்தான் ஆய் என்னும் வள்ளல் இருந்ததாகவும், பொதினிமலை நாட்டின் ஒரு பகுதியை அவன் ஆண்டு வந்தனன் எனவும் கூறுகின்றனர். இது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

பவணத்தி முனிவரைக் கொண்டு நவ்நூல் செய்வித்த சீயகங்கள் என்னும் அரசனும், வில்லிப்புத்தூரார் வாரைக் கொண்டு பாரதம் பாடுவித்த வரபதியாட் கொண்டவர் என்னும் மன்னனும் கொங்கு நாட்டினரே. இன்னும் கொங்கு நாட்டில் எத்தனையோ வள்ளல்கள் வரையாது கொடுத்து வண்டமிழ் வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர்.

புலவர்கள் :

ஒரு நாட்டின் புலவர்களே அந்நாட்டின் பெருமைக்குக் காரணமாவர். 'தொண்டை நன்னாடு சான்றோர் உடைத்து' எனத் தொண்டை நாட்டின் பெருமை கூறுதல் காண்க. கடைச் சங்ககால புலவர்கள் தமிழ்நாடு முழுதும் இருந்தவராவர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் இந்நாட்டிரெனத் துணிந்துகூற முடியாதவராயிருக்கின்றனர். அவர்களில் கொங்கு நாட்டுப் புலவர்கள் எத்தனைபேர்? யார் யார்? என அறிய அவாவுதல் இயல்பே. சங்க நூற் புலவர்களில் பதினாறு பேர் கொங்கு நாட்டுப் புலவர்களாவர்.

கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார், கருவூர்க் கலிங்கத்தார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், கருவூர்க் கோசனார், கருவூர் கிழார், கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார், கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன், கருவூர் நன்மார்பனார், கருவூர்ப் பவுத்திரனார், பூதஞ்சாத்தனார் என்போர் கொங்கு நாட்டுக் கருவூரினர். செங்குன்றூர்க் கிழார்-கிருச்செங்கோடு. பொன்முடியார்-தகடூர் நாட்டுப் பொன்முடி என்னும் ஊர். பெருந்தலைச் சாத்தனார்—

பவானிக் கூற்றத்துப் பெருந்தலையூர். (கூற்றம்—தாலாக்கா) அந்திகீரனார்-பவானிக் கூற்றத்து அந்தியூர். உலகடத்துக் கந்தரத்தனார் - அந்தியூரை அடுத்துள்ள உலகடம் என்னும் ஊர். தகடூர் யாத்திரை ஆசிரியர் ஒருவர். சங்க நூற் புலவர்களில் இன்னும் எத்தனை பேர் கொங்கு நாட்டுப் புலவர்களோ? அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஐஞ்சிறுங் காப்பியங்களில் ஒன்றான பெருங்கதை ஆசிரியரான கொங்கு வேளிர், ஈரோடு கோவை வழியில், ஈரோட்டின் மேற்கில் 16-வது கல்லில் உள்ள விசய மங்கலம் என்னும் ஊர். சிலப்பதிகார உரையாசிரியரான அடியார்க்கு நல்லார், விசய மங்கலத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்த நீரம்பை என்னும் ஊர். நன்னூல் ஆசிரியரான பவணநி முனிவர், விசயமங்கலத்தை அடுத்துள்ள சீலபுரம் என்னும் ஊர். வச்சணந்தி மாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல் ஆசிரியர் குணவீர பண்டிதரும், அவருடைய ஆசிரியரான வச்சணந்தி முனிவரும் பொள்ளாச்சிக் கூற்றத்துக் களந்தை என்னும் ஊர். இன்னும் பிற்காலத்தே கொங்கு நாட்டில் பன்னூற்றுக் கணக்கான தமிழ்ப் புலவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்.

மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்குக் காரணமாய் இருப்பவை மருத்துவம், வாகடம் என்னும் இருகலை களுமேயாகும். இக் கலைகளில் தமிழர் உலகப்புகழ் பெற்றவர். அவ்விரு கலைகளையும் நன்கு ஆராய்ந்து, தமிழ் மக்களை உலகப் புகழுக்குரிமையாக்கியவர் தமிழ்ச்

சித்தர்களே யாவர். இவர்கள் மருத்துவ வாகட ஆராய்ச்சியேயன்றி, மெய்ப்பொருளாராய்ச்சியிலும் வல்லனர். மருத்துவ நூல்களும், வாகட நூல்களும், அறிவு நூல்களும், செய்து மக்களை வாழ்வித்த தமிழ்ச் சித்தர்களில் பலர் கொங்கு நாட்டினராவர். கஞ்சூர்-சித்தர்-கருவூர். கஞ்சமலைச் சித்தர்—கஞ்சமலை. போகர், புலிப்பாணி இருவரும் பழனி. கொங்கண்-தாராபுரக் கூற்றத்து ஊதியூர். இடை ஞானியார் — அருர்க் கூற்றத்துத் தென்கரை என்னும் ஊர். பாம்பாட்டிச் சித்தர் - கோவைக் கூற்றத்து மருதமலை. சித்தர் பதினெண்மர் என்பர். அவர்களுள் எழுவர் கொங்கு நாட்டினர்.

அதியமான், ஓரி, பேகன், குமணன் என்னும் வள்ளல்களும், கொங்கு நாட்டு ஊர்தோறும் இருந்து வந்த பெருஞ் செல்வர்களும் கொடைமடம் பட்ட கொங்கர்களாகையால், சேர, சோழ, பாண்டிய, தொண்டை நாட்டுப் புலவர் பெருமக்கள், பழமரம் நாடிவரும் பறவைகள்போலக் கொங்கு நாட்டை நோக்கி வந்த வண்ணம் இருப்பர். கொங்கு நாடு புலவர் பெருமக்களின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தது. கொடைவள மிக்கது கொங்கு நாடு, என்பது புலவர் புகழ்மொழி. சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த பெருமை பாண்டி நாட்டிற்குண்டெனில், தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு வரையாது வாரி வாரிக் கொடுத்துத் தமிழ் வளர்த்த பெருமை கொங்குநாட்டுக்கேயுண்டு. கொங்கு நாட்டின் கொடைத் திறத்தால், கொங்கர்களின் கொடை மடத்தால் எழுந்த வையே சங்கநூற் செய்யுட்களில் பெரும்பாலவை எனல்

மிகையாகாது. 'கொங்கு மலின்தால் எங்கும் மலியும்' என்ற பழமொழி எழுந்ததற்கு இதுவுமொரு காரணமாகும்.

3. வணங்காமுடி வானாராயர்

பழந்தமிழ் நாடு - சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு, கொங்குநாடு என ஐந்து கூறுகப் பிரித்து ஆளப்பட்டு வந்தது; கொங்கு நாட்டைக் கொங்கு வேளிர் என்னும் சிற்றரசர்கள் சீரும் சிறப்புடன் செம்மையாகத் தனியாட்சிபுரிந்து வந்தனர் என்பதை முன்னர்ப் படித்தறிந்தீர்கள். தமிழ் நாட்டில் முடியுடை மூவேந்தர் ஆட்சியொழிந்து, நாயக்க மன்னர் ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்னர் அக்கொங்குச் சிற்றரசர்கள் தம் அரசரிமையை இழந்து வெறும் படைத் தலைவர் நிலையை அடைந்தனர். இந்நிலைக் கேற்ப அவர்கள் 'பானையக்காரர்' எனப்பட்டனர். பானையம் - படை, பானையக்காரர் - படைத் தலைவர். வஞ்சிபானையம். மேலப்பானையம், வேப்பம்பானையம் என்னும் ஊர்ப் பெயர் அப்பானையக்காரர் தங்கியிருந்ததால் ஏற்பட்ட பெயரேயாகும். பானையம் என்பது, காளிப்பட்டி, தேனம்பேட்டை, ஓலவலசு என்னும் ஊர்ப் பெயர்களிலுள்ள பட்டி, பேட்டை, வலசு என்பனபோல இன்று ஊர்ப்பெயராக வழங்கிவருகிறது.

தமிழ் நாட்டில் ஆங்கில ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்னர் அப்பானையக்காரர் படையை வைத்திருக்கும் உரிமையும் படையேந்தும் உரிமையும் பறிக்கப்பட்டு, அர்சினர்க்கு

நிலவரி வாங்கித்தரும் நிலையினர் ஆயினர். அவர்தான் ஜமீன்தார், மிட்டாதார் என்பவர். அவ்வுரிமையும் இப்போது பறிக்கப்பட்டுவிட்டது. அவர்களுள் சமத்தூர்ப் பாளையக்காரரும் தொன்றுதொட்டு வந்த பாளையக்காரரேயாவர். அதாவது, தமிழ்ச் சிற்றரசராக இருந்து, தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட அயலாராட்சியினால் பாளையக்காரரானவர்.

சமத்தூர் என்பது கோவைக் கோட்டம், பொள்ளாச்சிக் கூற்றத்தில் இருக்கிறது. இது கொங்குநாட்டுப் பழவிறலூர்களில் - பழஞ் சிறப்பினையுடைய ஊர்களில் ஒன்றாகும். சமத்தூர்ப் பாளையக்காரர் கொங்கு வேளாள மரபினர். அதாவது, பழைய வேளிர் மரபைச் சேர்ந்தவர். இம்மரபினர், வாணராயர் என்னும் குடிப்பெயரையும், வணங்காமுடி என்னும் வழிவழிப்பட்டப் பெயரையும் உடையவர். இம் மரபினர் இன்றும் செல்வாக்குடன் இருந்து வருகின்றனர்.

இம்மரபினர் செந்தமிழ் வேந்தர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்களிடம் பல சிறப்புக்கள் பெற்றுள்ளனர். 'வணங்காமுடி' என்னும் வழிவழிப்பட்டம் ஒரு பாண்டி மன்னனால் வழங்கப்பட்ட பட்டமே யாகும். இம்மரபினனொருவன், ஒரு சிற்றரசனைக் காணச் சென்று, நெடுநேரம் காத்திருந்தும் அவனைக் காணப் பெறாமையால், விரைவில் காணும் பொருட்டு, அவ்வரசன் அருமையாக வளர்த்து வந்த வாயிலில் கட்டியிருந்த ஒரு செம்மறிக்கடாயின் காதுகளை அறுத்து அம் மன்னனால், 'வளர்கடாயைக் காதறுத்த வணங்காமுடி வாணராயன்' என்று பாராட்டப்பெற்றான்.

இவ்வாணராயர் மரபினர் பழந்தமிழ் மன்னர்க் குரிய வீரம், கொடை, புகழ் என்னும் முப்பண்பும் ஒருங்குடையவராவர்; தம் தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழி வளர்ப்பதையே கடமையாகக் கொண்டவர்; புலவரைப் போற்றிப் புகழொடு வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாணராயர் மரபில், கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில், வணங்காழி வானராயர் என்பவர் இருந்தார். இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. சமத்தூர் வாணராயர் மரபினர் புகழைக் கல்மேல் எழுத்துப்போல் நிலை பெறச் செய்தவர் இவரே. இவர் தமிழை முறையாகக் கற்றுணர்ந்தவர்; தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் நல்ல பயிற்சி உடையவர்; தமிழின் இனிமையை நன்கு சுவைத்தறிந்தவர்; எப்போதும் தமிழ்ப் புலவர்களால் சூழப்பட்டே இருப்பவர். இவரைத் தனியாக காண்பதே அரிது. பண்ணையத்தை மேற்பார்வை பார்க்கும் போதும் இரண்டொரு புலவர் உடனிருப்பவர். தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதும், தமிழ்ப் புலவர்கள் கூறும் பொருளுரையைக் கேட்பதுமே பொழுதுபோக்காக உடையவர்; தமிழ்ப் புலவர்கள் எதைக் கேட்டாலும் இல்லையென்றால் கொடுக்கும் இயல்புடையவர். வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல் எனலாம்.

கொடைமடம் பட்டவர் தமிழர். கொடுத்தல் தமிழர்களின் பிறவிக்குணம். கேட்டுக் கொடுத்தல், கேளாது கொடுத்தல், அழைத்துக் கொடுத்தல், அளவின்றிக் கொடுத்தல், வற்புறுத்திக் கொடுத்தல், வரையாது கொடுத்தல் எனக் கொடையில் பலவகையுண்டு. இரவலர் இன்னது ஈன இரக்க, அதை இஃலை என்

னாமல் மனமுவந்து கொடுப்பதே இயல்பான கொடையாகும். பாரி முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்ததும், பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்ததும் கேளாமல் கொடுத்தக் கொடையாகும். கொடை முரசறைந்து கொடுத்தல் அழைத்துக் கொடுத்தலாகும். இலைக்கறிமேல் தூவும் மாவுக்காகக் கொஞ்சம் அரிசி வேண்டுமென்று கேட்க, ஆய் கன்றுடன் யானையைக் கொடுத்ததும், சேரமன்னர் சிலர் மலையேறிக்கண்ட நிலவருவாயைக் கொடுத்ததும் அளவின்றிக் கொடுத்த கொடையாகும். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஓளவைக்கு அருநெல்லிக் கனி கொடுத்தது வரையாது கொடுத்ததாகும். இவையெல்லாம் பழங்கொடை வகை. ஆனால், நமது வணங்காமுடி வாணராயர் கொடையோ புத்தம்புதிய புதுக் கொடையாகும்.

ஒருநாள் சமத்தாருக்கு ஒரு தமிழ்ப் புலவர் வந்தார். அவர் வணங்காமுடியை இனிய தமிழ்ப் பாட்டுக்களால் புகழ்ந்து பாடினார். பாட்டின் பொருளையுணர்ந்த வணங்காமுடி பெரிதும் மகிழ்ந்தார்; புலவரின் கவித்திறத்தை மெச்சினார்; புலவர்க்கு விருந்திட்டு மகிழ்வித்தார்; புலவரின் பொருளுரையைக் கேட்டு இன்புற்றார். புலவர் வந்ததை மறந்து, விருந்துண்டு களித்து, வணங்காமுடியின் அன்புக் கயிற்றால் கட்டுண்டு கிடந்தார். அவர் பெருமுயற்சி செய்து அக்கட்டைச் சிறிது தளர்த்தி, போக விடைகேட்டார். புலவரைப் பிரிய மனமில்லாத வள்ளல் வாணராயர், 'நானைக்குப் போகலாம்' என்றார். தளர்ந்த கட்டு மறுபடியும் இறுகியது. அதனால், புலவர் மறுமொழி பேசாது இருந்து விட்டார்.

மறுநாட் காலையில் எழுந்ததும் போக விடைகேட்டார் புலவர். முன்னாட் சொன்னதை மறுக்க முடியாதவள்ளல், புன்னகை பூத்த முகத்துடன், சரி 'தங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? விரும்பியதைக் கேளுங்கள் தருகிறேன்' என்றார். புலவர் மிகுந்த மானமும் நாணமும் உடையவர். மனத்திலுள்ளதைக் கேட்க அவர்க்கு வாய் வரவில்லை; கொடுத்ததை வாங்கிக் கொள்ளும் குணமுள்ளவர். கேட்டு வாங்கும் பழக்கம் அவர்க்கில்லை; அதனால், 'விரும்பியதைக் கொடுங்கள்' என்றார்.

'தயங்க வேண்டியதில்லை; தங்களுக்கு வேண்டியதைக் கேளுங்கள். எனக்கு விருப்பமானது தங்களுக்கு எப்படிப் போதும்; தாங்கள் விரும்புவது—தங்களுக்கு வேண்டியது இன்னதென எனக்கு எப்படித்தெரியும்? என் செல்வம் தமிழ்ச் செல்வம். அது தமிழ்ப் புலவர்க்கு உரியது. ஆகவே, தங்களுக்கு வேண்டியது எதுவானாலும் தயங்காமல் கேளுங்கள்' என்றார் வள்ளல் வாணராயர்.

வள்ளலின் வற்புறுத்தலின்மேல் புலவர் தமக்கு வேண்டியதை ஒருவாறு வெளியிட்டார். வணங்காமுடி மகிழ்ந்து, புலவர் விரும்பியதைவிடப் பன்மடங்கு கொடுத்து மகிழ்வித்தார். புலவர் பெருமகிழ்வடைந்து வணங்காமுடி வாணராயரின் தமிழ்ப்பற்றையும், வள்ளற்றன்மையையும், 'தமிழ்ப் புலவரிடத்துக் கொண்டு உள்ள மதிப்பையும் பலபடப் பாராட்டி, வள்ளலை மனமார வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அன்றிரவு நெடுநேரம் வரையிலும் வணங்காமுடிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அவர் கண் திறஞ்சாமை

யால் மனமும் துஞ்சவில்லை. அப்புலவரின் நிலைமை அவர் மனத்தை வாட்டி வதைத்தது. பிறர் துயர் கண்டு பொருத அவர் மனம் அதை எண்ணியெண்ணிப் புண்ணானது. 'ஒருவர் எதிரில் நின்று, மானத்தையும் நாணத்தையும்விட்டு, எனக்கு இன்னது ஈயென இரத்தல் எளிதில் முடிவதொன்றோ? அவ்வாறு இரந்தும் இரக்கப்பட்டோர் இல்லையெனில் இரப்போர் நிலை என்னாவது? ஒழுக்கமே உருவெடுத்தாற்போன்ற புலவர் பெருமக்களுக்கு இது ஏற்ற செயலாகுமோ? அவர்கள் விரும்புவது இன்னவெனக் குறிப்பறிந்து கொடுப்பதும் எளிதில் ஆகக்கூடிய தொன்றல்லவே; மானங்கெடாமல், நாணமல் நடுங்காமல் அப்புலவர் பெருமக்கள் விரும்பியதை விரும்பியவாறு பெறும்படி செய்வதெப்படி? அத்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் செய்யுந் தமிழ்த் தொண்டுக்கு மானக்கேடா பரிசு? என்னே தமிழ்ப் பெரியார்களின் இரங்கத்தக்க இன்ன நிலை' எனப் பலவாறு எண்ணி வருந்தினார். ஒருவழியும் தோன்றவில்லை. வள்ளலின் கண்களோ துஞ்சவில்லை. முடிவில் ஒரு வழி கண்டார்; மனமுவந்து உறங்கினார்.

ஈவோரின் எதிரில் நின்று, எனக்கு இன்னது வேண்டும் என்று கேட்பதுதான் நாணந்தரும் செயலாகும். அது மானமுடையவரால் செய்யமுடியாத தொன்றே. ஆனால், ஓலையில் இன்னவேண்டும் என்று எழுதுதல் நாணந்தரும் செயலன்று. மனங்கூசாமல் எழுதலாம். எனவே, தம்மை நாடிவரும் புலவரைத் தமக்கு ஷேண்டியதை எழுத்துமூலம் அறிவிக்கும்படி ஓர் ஏற்பாடு செய்தலே ஏற்றது என முடிவு செய்தார்

வள்ளல் வாணராயர். அவ்வாறே அரண்மனைத் தலைவாயிலில் ஏடும் எழுத்தாணியும் கட்டித் தொங்கவிட்டார்; 'அன்புகூர்ந்து தங்களுக்கு வேண்டியதை எழுதியனுப்புங்கள்' என்ற விளம்பரப் பலகையையும் அவ்வேடெழுத்தாணியின் பக்கத்தில் தொங்கவிட்டார்.

அதிலிருந்து வணங்காமுடியிடம் பரிசு பெறவரும் புலவர்கள், தங்களுக்கு வேண்டியதை அவ்வேட்டில் எழுதிவிடுவர். ஏவலாள் கொண்டுபோய் அதை வள்ளலிடம் கொடுப்பான். வள்ளல் வணங்காமுடி அவ்வோலையில் குறித்துள்ளதை அந்த ஆளிடம் கொடுத்தனுப்பி, புலவர் அதைப்பெற்று மகிழ்ந்தபின்னர் அங்கு வருவார்; புலவரை அன்புடன் வரவேற்று அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் செல்வார்; விருந்திட்டு மகிழ்விப்பார்; புலவர் போகவிரும்பினபோது, முன்னர் ஆளிடம் கொடுத்தனுப்பிய பரிசுடன் பின்னரும் வேண்டிய பரிசுகள் கொடுத்தனுப்புவார்.

இத்தனிச் சிறப்புடைக் கொடைமுறை அவ்வணங்காமுடி வாணராயரின் வழிவழியாக நடந்து வந்தது. வணங்காமுடி கண்ட புதுவழி எப்படி? இத்தகைய வள்ளல்களை நம் தமிழ்நாடு என்று பெறுமோ! வாழ்க வாணராயரின் வண்புகழ்.

4. பல்லவராயன் சிறுவன்

கொங்கு இருபத்துநான்கு நாடுகளில் காங்கய நாடு ஒன்று. கொங்குப் பெருங்குடி மக்களின் நூகரிக நற்பண்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்வது காங்கய நாடு.

காங்கயம் என்றவுடன் உலகப் புகழ்பெற்ற காங்கய மாடுகள் நம் கண்முன்னர் வந்து நின்று காட்சியளிக்கும். கண்பெற்றவர் ஒருமுறையாவது கட்டாயம் கண்டு களிக்கவேண்டிய அவ்வளவு அழகுவாய்ந்தவை அக் காங்கய மாடுகள். அழகுமட்டுமா! அவை அழகோடு ஆண்மையும் வாய்ந்தவை. காங்கய நாட்டின் மண் வளமும், அங்கு வளரும் கொழுக்கட்டைப் புல்லின் உயரிய உயிர்ச் சத்துமே காங்கய மாடுகளை அவ்வளவு வனப்பும் வன்மையும் உடையவையாக்குகின்றன. காங்கய நாட்டின் சிறப்புக்குக் காரணமாய் இருப்பவை அக்காங்கய மாடுகளேயாக்கும்.

காங்கய நாட்டின் தலைநகர் காங்கயம் என்னும் ஊராகும். காங்கயம் என்னும் அவ்வூர், கோவைக் கோட்டம், தாராபுரக் கூற்றத்தில், ஈரோடு தாராபுரம் வழியில், ஈரோட்டின் தெற்கே முப்பதாவது கல்லில் இருக்கிறது. காங்கயம் உடல் நலத்திற்கு ஏற்ற இடம். அங்கு வீசும் தூயக்காற்றே அதற்குக் காரணமாகும். காங்கயத்திற்குச் 'சிங்ஷக' என்ற பெயரும் உண்டு.

காங்கயத்தின் ஊர்த்தலைவர் பல்லவராயர் என்னும் பட்டப் பெயரையுடைய கொங்கு வேளாள மரபின ராவர். பல்லவராயர் மரபு வழிவழியாகச் சீரும் சிறிப் புடன் திகழ்ந்துவந்த பழந்தமிழ்ப்பெருங்குடி மரபாகும். 'பல்லவராயர்' என்பது பல்லவ மன்னனைவென்ற திறமையைப் பாராட்டி ஒரு சோழ மன்னனால் வழங்கப் பட்ட வழிவழிச் சிறப்புப் பெயராகும். இப்பல்லவராயர் மரபுக்கு முற்று. என்னும் பட்டப் பெயரும் உண்டு.

பல்லவராயர் மரபினர் சிறந்த தமிழறிவுடையவராகவும், தமிழ்ப் புலவர்களைப் போற்றும் பெருங்குணம் படைத்தவராகவும் திகழ்ந்து வந்தனர். பழந்தமிழ்ச் செல்வர்க்கமைந்துள்ள வீரமும் கொடையும் பொறையும் இயல்பாகவே இப் பல்லவராயர் மரபினர்க்கும் அமைந்திருந்தன. 'மும்முடி' என்னும் சிறப்புப் பெயரும் வீரத்தால் பெற்ற பெயரேயாகும். இது முடியுடை மூவேந்தரின் மதிப்புக்கறிகுறியான பெயராகும். எனவே, முடியுடை மூவேந்தர்க்கும் படைத்துணையாதற்குரிய பழம்பெருங்குடி பல்லவராயர்குடி என்பது பெறப்படும். முர்முடிக்கணபதிப் பல்லவராயர் என்பது இப்போதுள்ளவர் பெயர். இவர் காங்கயத்தின் கிழக்கு மூன்றாவது கல்லில் உள்ள 'பட்டக்காரர் புதூர்' என்னும் ஊரில் இருந்து வருகிறார். இவரும் நல்ல தமிழறிவும் தமிழ்ப்பற்றும் உடையவர்.

இச் சிங்கைப் பல்லவராயர் மரபில், கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மும்முடிப் பல்லவராயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிறந்த தமிழறிவுடையவர்; தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை ஒருவாறு ஓதியுணர்ந்தவர். செல்வத்துட் செல்வமாகிய செவிச்செல்வத்தை நிரம்பப் பெற்றவர்; தம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியீடத்து அளவு கடந்த பற்றுடையவர்; தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறையும் ஆர்வமும் உடையவர்; தமிழ்ச் செல்வர்களின் கடமை தமிழ் வளர்ப்பதே என்னும் உண்மையை நன்குணர்ந்தவர்; தமிழ்ப் புலவர்க்கு இல்லையென்றோது கொடுத்துத் தமிழ் வளர்ப்பதையும் ஈகையின் பயனான புகழ் ஈட்டுவதையும் தம் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்.

பல்லவராயர் அரண்மனை எப்போதும் தமிழ்ப் புலவர்கள் தங்கும் இடமாக இருந்துவந்தது. தம்மை நாடிவரும் புலவர்களை வரவேற்பதும், விருந்திட்டுப் போற்றுவதும், தமிழ்ச் செய்யுட்களின் பொருளைக்கேட்டு இன்புறுவதும் புலவர்கள் விரும்பும் பரிசில் கொடுப்பதுமே பல்லவராயரின் வாழ்க்கை முறைகளாகும். ஆய் என்னும் வள்ளல் யானைக் கொடையில் சிறந்து விளங்கினது போலப் பல்லவராயர் ஆக் கொடையில் சிறந்து விளங்கினார். காங்கயம் ஆக்களுக்குப் பெயர் பெற்ற இடமல்லவா? பல்லவராயர் பல தமிழ்ப்பணுவல்களின் தலைவரானார். அவர் புகழ் தமிழ்நாடு முழுதும் பரவியது. புலவர் பெருமக்களால் பரப்பப்பட்டது. அதுதானே அன்றார் தொழில்!

மும்முடி பல்லவராயர்க்குச் செல்வச் சிறுவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் நடை வண்டியோட்டி விளையாடும் பருவத்தன். இப்பருவம் 'பிள்ளைத் தமிழ்' என்னும் நூலின் பத்துப் பருவங்களில் ஒன்று. அது 'சிறுதேர்ப் பருவம்' எனப்படும். சிறுதேர்—நடை வண்டி. அப்பருவம் இருபத்தொன்றாவது மாதத்தில் பாடுவது. தவழ்ந்து இருந்து எழுந்து நடந்து பழகும் சிறுவர்கள், விரைந்து நடந்து பழக நடைவண்டி உருட்டிச் செல்வர். அச்செயலைப் புலவர்கள் அழகாகச் சிறப்பித்துப் பாடுவர்.

பல்லவராயருக்குச் சங்கிராம சோழன் என்னும் சோழ மன்னன் நண்பனாக இருந்தான். அச் சோழ மன்னன், மணிகள் பதித்து அழகிய வேலைப்பாட்டுடன்

செய்யப்பட்ட பொன் நடை வண்டி ஒன்றை அப் பல்லவராயன் சிறுவனுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தான். சிங்கைச் சிறுவன் அந் நடைவண்டியை உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

வறுமையால் வாடிய புலவரொருவர் பல்லவராயரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டார்; அவ் வள்ளலைப் பாடிப் பரிசுபெற்றுத் தம் வறுமை நோயைப் போக்கிக் கொள்ள எண்ணினார்; காங்கயத்தை நோக்கி நடந்தார்; காங்கய மாடுகளின் கட்டழகைக் கண்டுகளித்தவண்ணம் பல்லவராயரின் அரண்மனையை அடைந்தார்; பல்லவராயர் ஊரில் இல்லை யென்பதைக் கேள்விப்பட்டார்; வறுமையின் கொடுமையை எண்ணி மனம் வருந்தினார்; வருந்திய மனத்தோடு வெளிவாயிலுக்கு வந்தார்.

அவ்வெளி வாயிலில் பல்லவராயன் சிறுவன் நடைவண்டியோட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். புலவர் அச் செல்வச் சிறுவனை நோக்கிச் சென்றார். சிறுவன் புலவரை உற்றுப்பார்த்தான். சிறுவனின் முகமலர்ச்சியையும் அன்புப் பார்வையையும் கண்ட புலவர் வறுமைப் பிணியால் உண்டான மனவருத்தத்தை மறந்து, சிரித்த முகத்துடன் அச்சிங்கைச் சிறுவன் பக்கத்தில் சென்றார். சிறுவன் புன்முறுவல்பூத்த முகத்துடன் புலவரையே பார்த்தான்.

‘செல்வ! நின் தந்தை இப்போது ஊரில் இருந்திருப்பாரானால் நான் மிகுந்த பரிசுபெற்றுச் செல்வேன்; நான் நெடுந் தொலைவிருந்து உன் தந்தையின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு வந்தேன்; நான் நின் தந்தைமீது பாடி

வந்த அருமையான தமிழ்ப் பாட்டுக்களைக்கூடப் படித்துப் பொருள் கூறி மகிழ முடியாமற்போனேன்; புலவர்கள் குறித்துவந்த இடத்துப் பரிசுபெறாது திரும்பிச் செல்லுதல் முறையன்று; நான் இதுவரை அவ்வாறு கூம்மா திரும்பிச் சென்றதில்லை' என்றார் புலவர்.

புலவர் கூறிய அப்பொருளுரையைச் சிறுவன் கூர்ந்து கவனித்துவந்தான்; அவர் கூறிய அவ்வரை அவனுக்கு ஒருவாறு புலனாயிற்று; வருத்தத்துடன் முகத்தைச் சுழித்தான். பல்லவராயர் அரண்மனை எப்போதும் புலவர்களால் பொலிவுற்று விளங்குவது; எந்நேரமும் தமிழ்க் கவிகளின் ஒலி ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும், புலவர்க்கு அள்ளியள்ளிக் கொடுக்கும் வள்ளன்மையுடையவரல்லவா பல்லவராயர்? புலவர்கள் தந்தைமீது பாடிவந்த புகழ்கவிகளைப் படிக்கும் போதும், தந்தை அவர்கட்குப் பரிசில் கொடுக்கும் போதும் உடனிருந்து பழகியவனல்லவா நம் செல்வச் சிறுவன்? 'குலவித்தை கல்லாமல் பாகம் படும்' என்பது உண்மையுரையல்லவா? பாகம் - சரிபாதி. 'தந்தையின் தகுதியை மைந்தரால் அறியலாம்' என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழியன்றோ? நம் பல்லவராயன் சிறுவன் அம்மொழியை மெய்ம் மொழியாக்கினான். இரண்டாண்டுகள் நிரம்பப் பெறாத நம் சிங்கைச் சிறுவன், தான் உருட்டிக்கொண்டு வினையாடும் அப் பொன் வண்டியை இரு கையாலும் எடுத்து, 'இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று தன் குதலைமொழியால் கூறிக்கொடுத்தான்.

அச் செந்தமிழ்ச் செல்வச் சிறுவனின் தாராள குணத்தைக் கண்ட புலவர் உவகைக் கடலில் முழுகினார்.

வியப்புக் கரையை அடைந்தார்; இதற்குக் காரணமான மும்முடிப் பல்லவராயரின் கைவன்மையை வியந்தார்; நன் மக்கட் பேற்றின் சிறப்பினை எண்ணியெண்ணி இறும்பூதடைந்தார்; 'வினையும் பயிர் முனையிலேயே தெரியும்' என்ற முன்னோர் முதுமொழிக்கு இலக்கியமாக நின்ற அச்சிறுவனை இரு கையாலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்தார்; அச் செல்வனின் பெருங்குணம் வாழ்க வாழ்க என வாழ்த்திய வண்ணம் மலர்ந்த முகத்துடன் அரண்மனைக்குட் சென்றார். அப் பெருங்குணச் செல்வனைப் பெற்றெடுத்த தாயினிடம் நடந்ததைக் கூறினார். தன் மகனின் மாண்பினைக் கேட்ட அன்ணையார், அச் செந்தமிழ்ச் செல்வனை ஈன்ற பொழுதினும் பெரிதும் உவந்தார். புலவரிடம் இருந்து தம் மகனை வாங்கி, 'நான் பெற்ற செல்வம்' என்று ஒரு முத்தம் கொடுத்தார். 'இவன் தந்தையார் வந்துவிடுவார் இருங்கள்' என்று இன்சொல் கூறி, விருந்திட்டுப் புலவரைப் போற்றினார். புலவர் சிறுவனின் பெருங் குணத்தை வியந்தவண்ணம் இருந்தனர்.

வெளியில் சென்றிருந்த பல்லவராயர் வந்தார்; தம் செல்வனின் செயலைக் கேட்டு அளவிலா மகிழ்ச்சிகொண்டார்; புலவர் பாடிவந்த பாட்டைக்கேட்டு இன்புற்றார்; தம் செல்வன் கொடுத்த பரிசுடன் ஆடையும் அணியும் ஆயுங்கன்றும் பொன்னும் பொருளும் வேண்டிய அளவு கொடுத்தார். புலவர் பொன் வண்டியை அவ்விளம் வள்ளலுக்கே திருப்பித்தந்து, தந்தையையும் மைந்தனையும் வாயுற வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றார். 'குலத்தளவே யாகும் குணம்' என்பது உண்மையுரை யாகி

விட்டதன்றோ? அச்சிங்கைச் சிறுவனைப்போலப் பெருங் குணம் அமையும்படி தத்தம் மக்களை வளர்ப்பது தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரின் நீங்காக் கடமையாகும்.

5. பாரியூரான்

ஆய்க்குடி, கோதைமங்கலம், பழையனூர், கீரனூர், வீரசோழபுரம், பூதப்பாண்டி போன்ற எத்தனையோ ஊர்ப்பெயர்கள் பழந்தமிழ்த் தலைவர்களின் நினைவுக்குறியாக நின்று நிலவுகின்றன, அவ்வூர்ப் பெயர்களைக் கேட்குந்தோறும் நம் முன்னோராகிய அப் பழந்தமிழ்த் தலைவர்களின் வீர வரலாறு நம் நினைவுக்கு வருகிறது. அந் நினைவு நம்மைத் தமிழ்ப் பற்றுடையராக்குகின்றது. தலைவர்கள் பெயரை ஊர்க்கிட்டு வழங்கும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கமாகும்.

அத்தகு மரபில் வந்த பெயரே பாரியூர் என்பதும். இவ்வூர், கோவை கோட்டத்தில், கோபிசெட்டிபாளையத் திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இது நல்ல நீர்வளமும் நிலவளமும் குடிவளமும் உள்ள ஊர். இவ்வூர் நம்மைச் சங்க காலத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது. 'வேளாண் குலச் செல்வன், வேளிர் தலைவன், 'வேள்' என்னும் பட்டத்திற்குரியவன், முடியுடை வேந்தர் மூவர்க்கும் மகட்கொடை நேரும் மாண்புடை மரபினன், தொல் குடிக் குரியோன், வீரருள் வீரன், கொடை மடம்பட்டோன், முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த வள்ளல், தண்டூட்டு முந்நூறு ஊர்களையும் புலவர்க்குப் பரிசாகக் கொடுத்த பண்புடையோன், பரம்புக் கிழவன், தமிழுக்காகப் பீறந்து, தமிழுக்காக உயிர் வாழ்ந்து, தமிழுக்

காகவே உயிர்விட்ட தகைமையோன், புலவரின் புக லிடம், இல்லோர் செல்வம், சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் செந்தமிழ் வேந்தர் மூவரும் பொருமை கொள்ளும் அவ்வளவு புகழோன்' என்றெல்லாம் புலவ ரால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற சங்ககால வள்ளல்களி லொருவனான பாரியை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. அவன் வீரவரலாறு நம் உள்ளத்தைக் கிள்ளுகிறது; தமிழ்ப் பற்றை யுண்டாக்குகிறது. அவ்வூர் பரம்பிற் கோமான் பாரியின் நினைவுக் குறியாக நின்று நிலவுகிறது.

பாரியூரை யடுத்து வடக்கில் பெரிய மலைத்தொடர் ஒன்று இருக்கிறது. அம் மலைமேல் ஊர்கள் பல உள்ளன. அது மிக்க வளம் பொருந்திய மலை. எங்கு பார்த்தாலும் வானூற வுயர்ந்த பல்வகை மரக்காடுகள், மா, பலா முதலிய பழ மரச் சோலைகள், கண்ணுக் கெட்டிய வரையிலும் படர்ந் தடர்ந் துயர்ந்த மூங்கிற் றூர்கள்; தோசை தோசையாய்ச் சுவைமிக்க நறுந்தேன் கூடுகள், வற்றாத நன்னீர்ச் சூனைகள், மலைவீழும் நீரருவி கள்; இன்ன பல இயற்கை வளம் உடையது அம்மலை. பாரியின் உயிர் நண்பரான கபிலர்கூறும் புறநானூற்றுப் பாடலில் உள்ள பரம்பு மலையின் வளம் அப்படியே இன்றும் அமைந்துள்ளது அம்மலையில். இதுதான் பாரி என்னும் வள்ளல் இருந்த 'பரம்புமலை' என் கின்றனர்.

பாரியூரை அடுத்துள்ள அம்மலை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் கிளையாகும். அது கிழக்கு மேற் காகக் கொங்கு நாட்டின் வடக்கெல்லையாக அமைந்

துள்ளது என்றுங் கூறலாம். தமிழ் நாட்டின் வடக்கு மலையரண் என்றுங் கூறலாம். இம் மலைத் தொடரில் பல கணவாய்கள் உள்ளன. அவை சத்திய மங்கலத்துக்குப் பக்கத்தே உள்ள தலைமலைக் கணவாய், காவேரிபுரங் கணவாய், தொப்பூர்க் கணவாய், பொன்முடிக் கணவாய் என்பன. முன்பு அக் கணவாய்களின் வழியாய் வடக் கத்தியார் கொங்கு நாட்டிற்குள் புகாமல் பாதுகாக்கப் பட்டு வந்தது.

பொன்முடிக் கணவாயைத் தகரீரிலிருந்து அதியமான் மரபினரும், தொப்பூர், காவேரிபுரம் கணவாய்களை அமரகுந்தியிலிருந்து கட்டி மரபினரும் காத்து வந்ததுபோலவே, தலைமலைக் கணவாயைப் பாரி மரபினர் காத்துவந்தனர் என்கின்றனர். இது ஆராய்ச்சிக்குரிய தொன்றாகும். தமிழ் ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் முயல்வார்களாக. எவ்வாறாயினும் பாரியூர் என்பது வள்ளல் பாரியின் பெயரால் ஏற்பட்ட ஊரேயாகும். பாரியூரை நினைக்கும் போதெல்லாம் பாரியின் வீரமும் கொடையும், எல்லை யில்லாத் தமிழ்ப் பற்றும் நமது நினைவுக்கு வருதல் போற்றற்குரியதே.

பாரியூரில் சேட்டிப்பிள்ளையப்பன் என்னும் வள்ளல் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டினன்; கொங்கு வேளாளரில், வடகரைக் கவுண்டர் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்; பெரும் பண்ணையக்காரன்; அவ்வூர்த் தலைவன் அவனே. அவன் சிறந்த தமிழறிவுடையவன்; வேள்பாரி போலவே இப் பாரியூரானும்

வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலாக விளங்கினான்; தன்னைப் பாடிவரும் தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு மாரியும் நாணும் வண்ணம் வாரிவாரிக் கொடுத்தான்; பாரியின் பெயர் கொண்டுள்ள ஊரினனாதலால், அப் பாரிபோலவே கொடுத்துத் தன் மரபினனான பாரியின் பெயரை விளங்கச் செய்து வந்தான். தண்டாமரை மலரில் தேனுண்டு களிக்கும் வண்டுகள்போல, புலவர்கள் தண்டமிழ்ச் செல்வனான பாரியூரான் மனையில் விருந்துண்டு களித்து வந்தனர்.

பாரியூரான் புகழ் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியது. பண்ணைய வருவாய் புலவர்களின் பரிசானது. பணப் பெட்டி காலியானது. கடன்பட்டுங் கொடுத்து வந்தான்; வறுமைக்காளானான்; பண்ணையில் பெரும் பகுதியை இழந்து ஏழையானான்; எனினும், தன்னை நாடிவரும் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு இல்லையென்னாமல் இயன்றதைக் கொடுத்துவந்தான். 'நான் வறியவன் என்னிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை' என்று இலம் என்னும் எவ்வம் உரைப்பது நற்குடிப் பிறந்த வர்க்கு இயல்வதொன்றே? ஒருபோதும் இயலாது. பாரியும் இவ்வாறுதானே செய்தான்? பாரி ஊரான் வேறு என்னசெய்வான்? தன் முன்னோன் வழியையே பின்பற்றி வந்தான்.

ஒரு நாள் புலவர் ஒருவர் பாரியூர் வந்தார்; பாரியூரான் அன்புடன் வரவேற்றான். புலவர் பாரியூரான் கொடைத் திறத்தையும் தமிழ்ப் பற்றையும் பலவாறு புகழ்ந்து பாடினார். அவர் அறிவாரா இவன் நினைமையை?

புலவரின் கவித்திறத்தைக் கண்டு பாரியூரான் மகிழ்ந்தான்; அன்போடு உணவிட்டுப் போற்றினான்; புலவரோடு அளவளாவினான்; புலவரின் தமிழ்ப் புலமையைக் கண்டு களிப்புற்றான்; இரவு பத்துமணி வரையிலும் தமிழின்பத்தேனுண்டு களித்தான்; புலவரைப் பஞ்சணையில் படுக்கவைத்துத் தானும் பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான். ஆனால், அவன் தூங்கவில்லை. அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

புலவரோ பெரும் புலமையுடையவர். அவரது கல்வியின் தரத்துக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் போதாது. பாட்டுக்குப் பன்னூறாயிரம் பணம் பரிசு கொடுத்துத் தமிழ் வளர்த்த வள்ளல்களின் வரலாற்றை அறிந்தவனல்லவா நம் பாரியூரான்? தானும் வாரி வாரிக் கொடுத்துப் பழகியவனல்லவா? வீட்டிலோ பணம் இல்லை. பொழுது கிளம்பியதும் எழுந்து புலவர் போகிறேன் என்றால் என் செய்வான் பாவம்! இல்லை யென்று சொல்லவோ அவன் நாவுக்குப் பழக்கமில்லை. எப்படித் தூக்கம் வரும்? பாடிவந்த புலவர்க்குப் பரிசு கொடுக்கப் பணம் இல்லையே என்ற மனக்கவலை அவனைத் தூங்கவிடவில்லை.

‘புலவர் போகிறேன் என்றால் என் செய்வது? ஒன்றுங் கொடாமல் ‘போய் வாருங்கள்’ என்பதா? அல்லது, ஏதாவது வேண்டுமென்று கேட்டால் இல்லை யென்பதா? கையிலோ காசில்லை. நம்மைவிட இவ் ஊரில் வேறு பணக்காரரும் இல்லை. பொருள் உள்ள போது கேட்டால்யாரும் இல்லையென்றால் கொடுப்பார்

கள். இல்லாதபோது கேட்டால் எவரும் இல்லை யென்றுதான் சொல்வர். இது மக்கள் மனப்பான்மை. இயல்பென்றுங் கூடச் சொல்லலாம். “இல்லாளை இல்லாளும் வேண்டாள், ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள் செல்லாதவன் வாயிற்சொல்” என்பது நாட்டு நடப்பின் படப்பிடிப்பன்றோ? புலவர் போகிறேன் என்றால், ‘இருங்கள் வருகிறேன்’ என்று புலவரைத் தனியாக வீட்டில் விட்டு விட்டு நாம் வெளிச் செல்வதோ முறையன்று. யாரைப் போய்ப் பணம் கேட்பது? மேலும் கேட்டவுடன் யார் இந்தாவென்று தூக்கித் தரப் போகிறார்கள்?’ என்று அவன் பலவாறு எண்ணினான். ஒருவழியுந் தோன்றவில்லை.

‘ஒருவரிடம் சென்று எனக்கு இன்னது வேண்டும் என்று கேட்பது சிறுமை. அவ்வாறு கேட்போர்க்கு இல்லையென்று சொல்வது சிறுமையினும் சிறுமை. இவரோ பெரும்புலவர்; நம்மை நாடி வந்திருக்கிறார்; எவ்வளவு வேண்டுமோ? நம்மீது பாடிவந்த புலவர்க்கு இல்லை என்பது நமக்கும் நம் மரபுக்கும் வசைதேடிக்கொண்டதாகும்; வழிவழியாகப் புலவர் பாடும் புகழொடு வாழ்ந்து வந்த நம் குடிக்கு இழுக்கை உண்டாக்கக் கூடாது; இன்னொனால் அவன் மரபின் புகழ் கொல்லப்பட்டது என்ற பெயரெடுக்கக் கூடாது. ஒருவர்க்குப் புகழும் பழியும் புலவர்கள் வாய்ச்சொல்லால் உண்டாகின்றன. பரிசில் வேண்டிவந்த புலவர்க்கு இல்லையென்பது மானக்கேடாகும். மானங்கெடவரின் உயிர் விட்டேனும் மானங்காப்பதன்றோ தமிழர் மரபு? புலவர்க்கு இல்லையென்று சொல்லி வசையைத் தேடிக்க

கொள்வதைவிட, இசையை நிலைநிறுத்தி இறப்பதே மேல்' என அவன் முடிவு செய்தான்.

எவ்வாறு இறப்பது? வெடியால் சுட்டுக்கொள்வதோ, கத்தியால் குத்திக்கொள்வதோ தற்கொலை யாகும். தற்கொலை செய்துகொள்வது அறிவுடன் பட்ட செயலன்று. தற்கொலை தகாச்செயல்; தற்கொலையினும் புலவர்க்கு இல்லை யென்பது தகாச் செயலன்றோ! மேலும், பரிசு கொடாமல் பாடிவந்த புலவரைத் தூங்க வைத்துவிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்வது நற்குடியிற் பிறந்த ஓர் ஆண்மகனின் செயலாகுமோ? இன்ன செய்வதென்று தோன்றாது அவன் இருதலைக் கொள்ளி என்றும்புபோல் திண்டாடினான். முடிவில் அவனுக்கு ஒரு வழி தோன்றிற்று.

பாரியூர்க்குப் பக்கத்தே பெரிய காடு ஒன்று இருந்தது. அது மலையையடுத்த காடு. அக்காட்டில் ஒரு புலித்தாறு இருந்தது. அப்புலி ஆடுமாடுகளையும், அவ்வழிச் செல்வோரையும் கொன்று தின்று வந்தது. அப்புலித்தாறில் புகுந்து புலிக்கு இரையாகி விடுவதெனத் தீர்மானித்தான் வள்ளல். புலி கொல்வதால் அது தற்கொலையல்ல வென்பது அவன் முடிவு; மெதுவாகக் கட்டிலைவிட்டு எழுந்தான்; பிறரறியாமல் வெளியே சென்று அக் காட்டை அடைந்தான்; அப்புலித்தாறை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்து ஊரில் கொள்ளையிட்ட கள்வர்கள், தாங்கள் கொள்ளையிட்ட பொருளை அப்புலிப் புதரின் மறைவில் பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இது பாரி

யூரானுக்குத் தெரியாது. அவன் தங்களை நோக்கி வருவதைத் திருடர்கள் கண்டனர்; திருட்டுக் கொடுத்தவர் தான் தேடிக்கொண்டு வருகிறார் என எண்ணினார்; அச்சத்தால் அப்பொருளை அப்படியே போட்டு விட்டு ஓடி விட்டார்கள்.

பாரியூரான் புலித்தாறை யடைந்தான்; கூறுகூறுக்கக் கிடந்த பணக்குவியலைக் கண்டான்; ஒருவாறு மகிழ்ந்தான். பிறர் பொருளெனினும் புலவர்க்குக் கொடுக்கத்தானே என்று துணிவு கொண்டான்; மேலும் அது கொள்ளை கொண்ட பொருள் தானே? அப் பணத்தை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டை யடைந்தான்; புலவர் அறியாமல் தன் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டான்.

காலையில் எழுந்ததும் நடந்ததைக்கூறி, அப் பணம் அவ்வளவையும் அவன் புலவர்க்குக் கொடுத்தான். புலவர் பாரியூரான் தமிழ்ப்பற்றையும், வள்ளன்மையையும், பெருங் குணத்தையும் மெச்சினார்; பைந்தமிழ்ப் பாக்களால் பலபடப் பாராட்டினார்; தமக்கு வேண்டிய அளவு எடுத்துக்கொண்டு, 'இதை வைத்துக் கொள்க' என்று மீதிப் பணத்தை வள்ளலுக்கே திருப்பித் தந்து விட்டு விடைபெற்றுச் சென்றார். பாரியூரான் கொள்ளை கொடுத்தவரை வரவழைத்து, நிகழ்ந்ததைக்கூறி, அம் மீதிப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டான். பார்த்தீர்களா பாரியூரான் தமிழ்ப்பற்றை!

6. பொப்பண காங்கேயன்

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்றார் வள்ளுவர். புகழொடு தோன்றுதல் - புகழொடு வாழ்தலே யாகும். அதாவது, புகழுக் கேதுவர்கிய நல்ல

செயல்களைச் செய்து வாழ்தல். அவ்வாறு புகழொடு வாழ்வார் சிலரே. அவருள்ளும் வழிவழிப் புகழொடு வாழ்வோர் பெருங் குடும்பம் மிகச் சிலவே. இது அருமையும் ஆகும். அப்படிப் புகழொடு வாழ்ந்தாலும் இரண்டு மூன்று தலைமுறைக்குமேல் இருப்பது மிகவும் அரிதே. இதற்குத் தப்பிய சில குடும்பங்களே பல தலைமுறை மாறாப்புகழுடன் வாழ்ந்து வரும். அத்தகைய தொல் குடும்பங்களுக்கே மரபு என்னும் சிறப்புப் பெயர் உரியதாகும். சேரர் மரபு, சோழர் மரபு, பாண்டியர் மரபு, அதியமான் மரபு, மலையமான் மரபு, சடையன் மரபு எனக் காண்க. இம்மரபுகள் தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்த புகழொடு பொலிந்த தொன்மரபுகள். இத்தகைய மாறாத் தொடர்பமைந்த வழிவழிப் புகழுடைய மரபுகளில் 'மோரூர்க் காங்கேயர் மரபும்' ஒன்று. தமிழ்மொழி யுள்ளவரும், ஒரு தமிழன் உயிரோடுள்ளவரும் நின்று நிலவும் நீள் புகழுடைய மரபாகும், மோரூர்க் காங்கேயர் மரபு!

மோரூர் என்பது சேலங்கோட்டத்தில் திருச்செங்கோட்டுக்கு எட்டுக்கல் தொலைவில் இருக்கிறது. இது மிகமிகப் பழமையான பழவிறலூர்; புலவர் நாவிற்குப் பொலியும் புகழார். மோரூர்க் காங்கேயர் குடும்பமும் பழம் பெருமை வாய்ந்த வேளாண் குடும்பமாகும். இக்குடும்பத்தினர் கொடை, படை என்னும் இருவகைப் புகழும் உடையவர்; தமிழ் வளர்ப்பதையே தங்கள் குலப் பெருமையாகக் கொண்டவர். தமிழ்த்தாய்க்கு இம்மரபினர் செய்துள்ள அரும்பெருந் தொண்டுகள் பலப்பல.

இக்காங்கேயர் மரபில் தோன்றிய **தூரிய காங்கேயன்** என்பவன் சிறந்த படைவீரன்; மிகுந்த வெற்றிப் புகழையுடையவன்; புலவர் பாடும் புகழூடையோராய் வாழ்ந்தவன்; பல தமிழ்ப் பனுவல் மாலைகள் சூடியுள்ளான்; ஒரு புலவரைப் பொன்முழுக்காட்டிய புகழாளன்.

தமிழில் 'அகரவரிசை' (அகராதி) தோன்றுமுன் சொற்பொருளறிய நிகண்டு கற்று வந்தனர். பிங்கல நிகண்டு, திவாகர நிகண்டு, சூடாமணி நிகண்டு, உரிச்சொல் நிகண்டு, ஆசிரிய நிகண்டு எனத் தமிழில் பல நிகண்டுகள் உள்ளன. உரிச்சொல் நிகண்டு செய்த காங்கேயன் என்பவன் இம்மரபினனே. இவன் நூல் செய்யும் புலவரை இருந்ததோடு, பெரு வீரராகவும், பெருங்கொடை வள்ளலாகவும் இருந்தான். உரிச்சொல் நிகண்டு வெண்பாவினால் ஆனது.

தொண்டை மண்டலத்துப் பொன்விளைந்த களத்தூரினரான படிக்காசுப் புலவர்க்குத் தந்தப் பல்லக்குக் கொடுத்த நூர் காங்கேயன் என்பானும் இம்மரபினனே. சங்ககிரியிலிருந்த எப்பெருமான் என்னும் புலவரைக் கொண்டு 'தக்கை' என்னும் ஒருவரை இசையினால், தக்கை ராமாயணம் செய்வித்த நல்லதமிழ்க் காங்கேயன் என்பவனும் இம் மரபினனே.

இம் மோரூர்க் காங்கேயர் மரபில், கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் பொப்பண காங்கேயன் என்னும் பெருந்தகையாள நெருவன் இருந்தான். மோரூர்க் காங்கேயர் குடும்பத்தின் இடையறப் புகழ்க்கு இவனே காரணமாவான். பொப்பணன் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்

களை முறையாகப் படித்தவன்; மிகுந்த தாய்மொழிப் பற்றுடையவன்; தமிழ் வளர்ப்பதையே தன் கடமையாகக் கொண்டவன்; தமிழ் வளர்ப்பதற்காகவேயுள்ள தமிழ்ப் புலவர்களைப் போற்றித் தமிழ் வளர்த்து வந்தான்.

பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களைக் கேட்பதில் பொப்பணன் மிகுந்த ஆர்வமுள்ளவன்: தன்னிடம் பரிசுபெற வரும் புலவர்களைப் பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்குப் பொருள் கூறுமாறு கேட்டு இன்புறுவான்; பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டு, பழந்தமிழர்களாகிய தன் முன்னோரின் பெருமையை எண்ணி யெண்ணி இன்புறுவான்: அன்னாரின் கொடை, வீரம், புகழ், ஒழுக்கம், உயர்வு, அரசியல் முதலிய வாழ்க்கை முறைகளைத் தன் கண்முன் கொண்டு வந்து களிப்புறுவான். தன்னையொரு பழங்கால தமிழ்ச் செல்வனாகவே எண்ணி வாழ்ந்து வந்தான் பொப்பணன். அவன் வாழ்க்கைமுறையும் அவ்வாறேதான் அமைந்திருந்தது.

பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் எனத் தமிழ்க் காப்பியம் இருவகைப்படும். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன பெருங் காப்பியங்கள். பெருங்கதை, குளாமணி, நாககுமார காவியம், உதயணகுமார காவியம், யசோதர காவியம் என்பன சிறுகாப்பியங்கள். ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் தலையாயது சிலப்பதிகாரம். சிலப்பதிகாரம்

இளங்கோவடிகள் என்னும் புலவர் பெருமகனால் செய்யப்பட்டது. இவர் சேரன் செங்குட்டுவன் தம்பியாவார். சிலப்பதிகாரம் சிறந்த தமிழ்ப்பெருங் காப்பியம். அது தமிழ் நாட்டின் அக்கால நாகரிக நிலையை நம் கண்முன் காட்டும் காலக்கண்ணாடி.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு 'அரும்பதவுரை, அடியார்க்கு நல்லார் உரை' என்னும் இரண்டு பழைய உரைகள் உள்ளன. அவ்வரைகள் இல்லையேல் சிலப்பதிகாரத்தின் பொருளை நாம் அறிந்து இன்புற முடியாது. அரும்பதவுரை தமிழில் நல்ல புலமை யுடையார்க்கே பயன் படுவதாகும். அடியார்க்கு நல்லாருரையே தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் சிலப்பதிகாரத்தின் சீரிய கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ள உறுதுணையாக உள்ளது. அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதிய வரலாறு அறிந்தின்புறத்தக்க தொன்றாகும்.

அடியார்க்கு நல்லார் பொப்பண காங்கேயன் காலத்தவர்; கொங்கு நாட்டினர்; கோவைக் கோட்டத்தினர்; நிரம்பை என்னும் ஊரினர். நிரம்பை என்னும் ஊர், ஈரோடு கோவை வழியில், ஈரோட்டின் மேற்கில் 16-வது கல்லில் உள்ள விசயமங்கலம் என்னும் ஊருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது. இவ்வூர் கொங்கு இருபத்து நான்கு நாட்டில் குறும்பி நாட்டைச் சேர்ந்தது. குறும்பி நாட்டு ஊர்த்தொகைச் செய்யுளில் நிரம்பை என்னும் ஊர் வந்துள்ளது. ஐஞ்சிறுங் காப்பியங்களில் ஒன்றான 'பெருங்கதை, கொங்கு வேண்மாக்கதை' என வழங்கும் உதயணன் கதை ஆசிரியரான 'கொங்கு வேள்' என்பவர் விசயமங்கலத்தவர் என்பதை அறியுங்கள்!

நூலாசிரியர், உரையாசிரியர் எனப் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் இருவகைப்படுவர். நூலாசிரியரினும் உரை ஆசிரியரே சிறந்தவராவர். நூல் செய்வதைவிட ஒருவர் செய்த நூலுக்கு ஆசிரியர் கருத்தறிந்து உரை கூறுவது கடினம். சிறந்த உரையினாலேதான் ஒரு நூலின் பெருமை வெளிப்படும். நூலாசிரியர் பெருமைக்கு உரையாசிரியரே காரணமாவர் என்றுகூடச் சொல்லலாம். இதனாலே தான் நூலாசிரியரினும் உரையாசிரியர் நன்கு மதிக்கப்பட்டனர். முன்னர்ப் பன்னூற்றுக்கணக்கான நூலாசிரியர்கள் இருந்திருக்க, ஒரு சில உரையாசிரியர்களே இருந்திருப்பது உரையின் சிறப்புக்குச் சான்றாகும். நூலென்னும் குளத்திற்கு உரையே கரையாகும். வீட்டுக்கு விளக்குப் போன்றது பாட்டுக்கு உரை.

அடியார்க்கு நல்லார் சிறந்த தமிழ்ப் புலமை யுடையவர்; இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் முழுத்திறமை யுடையவர்; இல்லையேல், முத்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திற்கு எங்ஙனம் விரிவுரை யெழுதமுடியும்? பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்குப் பொருள் கூறுவதில் அவர் தலைசிறந்தவர். அவர் ஒரு சிறந்த உரையாசிரியர் என்பது சுருங்கக்கூறி விளங்க வைத்தலாகும். இளமையிலிருந்தே தான் ஒரு சிறந்த உரையாசிரியர் ஆகவேண்டும் என அவர் ஆர்வங்கொண்டார்; அவ்வாறே முயன்று கற்றுச் சிறந்த உரையாசிரியரானார்.

பிற தமிழ்ப் புலவர்கள்போல் கவிபாடிப் பரிசு பெற்று வாழும் தொழிலை அடியார்க்கு நல்லார் மேற்

கொள்ளவில்லை. பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களுக்குப் பொருள் கூறிப் பரிசில் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். காரணம், கவிபாட தெரியாததனால் அல்ல; அவர் சிறந்த கவித் திறமை யுடையவர். 'புதிதாகக் கவிபாடுவதைவிடப் பழம் பாட்டுக்களின் பொருளை எடுத்துக் கூறுவதே சிறந்த தமிழ்த் தொண்டாகும். இல்லையேல், அப்பழம் பாட்டுக்கள், படிப்பாரற்றுப் போவதோடு, நம் முன்னோர்கள் அருமையாகச் செய்து வைத்த அச்செய்யுட்கள் இறந்தொழியவும் ஏதுவாகும். அவை இறந்தொழியின், தம் முன்னோர் வாழ்க்கை முறைகளைப் பிற்காலத் தமிழ் மக்கள் அறிய முடியாமல் போய்விடும். பழந்தமிழ்ச் செய்யுட் கருத்துக்களை நாட்டில் பரப்பாவிட்டால் தமிழர் வாழ்க்கை முறையே மாறுபட்டு விடும்' என்னும் உண்மையுணர்வே யாகும். அதனால் தான் இவர் பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களுக்கு உரை சொல்வதையே வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டார்; பழந்தமிழ் மக்களின் கொடை, வீரம், புகழ், நேர்மை முதலிய வாழ்க்கை முறைகளை விளக்கிக்கூறித் தமிழ்ப் பொது மக்களுக்குத் தமிழறிவும், தமிழ்ப்பற்றும், தமிழினவுணர்ச்சியும் ஊட்டி வந்தார். தமிழ்ச் செல்வர்கள் இவர் உரைக்கு உரையாய் பொன்னை வரையாது கொடுத்து ஊக்கி வந்தனர்.

அடியார்க்கு நல்லார் பொப்பணனது தமிழ்ப் பற்றைக் கேள்வியுற்றார்; அச் செந்தமிழ்ச் செல்வனைக் காண விரும்பினார்; மோரூர் சென்றார். பொப்பணன் புலவரை அன்புடன் வரவேற்றான். பிற புலவர்கள் போல் இவர் பொப்பணன்மேல் கவிபாடிக்கொண்டு

வரவில்லை; பின் என் செய்தார்? சங்கச் செய்யுட்கள் சிலவற்றிற்கு விரிவுரை கூறினார். பொப்பணன் அளவிலா மகிழ்ச்சி யடைந்தான்; தனது கொள்கையுடைய புலவரொருவர் தானாக வந்து கிடைத்ததை எண்ணி யெண்ணி இறும்பூதெய்தினான்; புதுவிருந்திட்டுப் புலவரை மகிழ்வித்தான்; அன்பு கலந்த உரையால் அளவளாவினான்; பல பகல் புலவரின் பொருளுரையைக் கேட்டு இன்புற்றான்; புலவரது பொருள்கூறுந் திறமையை வியந்தான்; அடியார்க்கு நல்லாரைக் கொண்டு உரையில்லாத சங்க நூல்களுக்குச் சிறந்த உரையெழுதி, தமிழ் மக்களுக்கு உதவ எண்ணினான்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் தலையாய சிலப்பதிகாரத்திற்கு விளக்கமான உரையில்லை. தமிழ்த்தாயின் கண்போன்ற சிலப்பதிகாரம் தமிழ் மக்களால் படித்தின்புற முடியாமல் இருக்கிறது. அதற்குச் சரியான விரிவுரை எழுதுவிக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தான்; தனது கருத்தைப் புலவரிடம் தெரிவித்தான். அதே கருத்துடைய அடியார்க்குநல்லார் அத்தமிழ் தொண்டை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பெருங்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பேருரை எழுதப் பலமாதங்கள் ஆகுமன்றோ? அதுவரை புலவர் குடும்பத்தைவிட்டுத் தனியாக இருப்பது முறையல்லவே. குடும்பத்தின் நினைவு வந்தால் புலவர் கவலையுற நேரும். மனக்கவலை தெளிவான உரையெழுதுதற்கு இடையூறு செய்யும். எனவே, புலவர் குடும்பத்தை வரவழைத்துத் தன் வீட்டிலேயே வைத்

துக்கொள்வதே நலமென எண்ணினான் வள்ளல்; அவ்வாறே புலவர் குடும்பத்தை வரவழைத்துத் தன் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டான். வறுமையே வடிவான புலவர் குடும்பம் செல்வக் குடும்பமானது. புலவர் குடும்பம் பொப்பண காங்கேயன் குடும்பத்துடன் ஒன்று பட்டது. குடும்பக் கவலை புலவர் மனத்தைவிட்டகன்றது. முத்தமிழ்ப் பெருங்காவியமாகிய நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை யெழுதத் தொடங்கினார் புலவர்.

உரை எழுதவெழுத பொப்பணன் அவ்வப்போது படித்து மகிழ்வான்; அடியார்க்கு நல்லாரின் உரை யெழுதுந் திறத்தினை வியப்பான்; உரையின் சிறப்பினைப் பாராட்டுவான். புலவர் ஒரு செல்வக் குடிமகன்போலக் குடும்பக் கவலையும் சோற்றுக் கவலையும் இன்றி உரையெழுதி வந்தார். இதை ஒரு புலவர், “பொப்பண காங்கேயர் கோனளித்த சோற்றுப் பெருக்கல்லவோ தமிழ் மூன்றுரை சொல்வித்ததே” என்று பாராட்டியுள்ளனர்.

ஒரு நாள் பகலுணவுக்குப் பின்னர் புலவர் உரையெழுதிக்கொண்டிருந்தார். அது முதுவேனிற் காலம். ஒரு வேலைக்காரன் புலவர்க்குப் பின்னின்று விசிறி வீசிக்கொண்டிருந்தான். அவ்வேலைக்காரனைச் சுருக்காக வேறொரு பக்கம் அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. விசிறி வீசுவதை நிறுத்திவிட்டுப் போகச் சொல்வது முறையன்று. வேறு ஆளும் அப்போது அங்கில்லை. எனவே புலவர்க்குத் தெரியாது பொப்பணன் விசிறியை வாங்கி

கொண்டு வேலையானை அனுப்பினான். பெரிய விசிறியைப் பிடித்து வீசிப்பழக்க மின்மையால் பொப்பணன் விசையாக வீசினான். புலவர் 'மெதுவாக, என்றார். பொப்பணன் மிகவும் மெதுவாக வீசினான். புலவர் திரும்பிப்பார்த்தார்; வள்ளல் விசிறி வீசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார்; இருக்கையை விட்டெழுந்தார்; என்ன இருக்க என்ன செய்தீர்கள்? தமிழ் புலவர்க்கு அள்ளியள்ளிக் கொடுக்கும் தங்கள் கார்வளக்கையா இத்தொழில் செய்யத் தக்கது? தங்கள் தமிழன்புக்கு எல்லையே இல்லை போலும் என்றார்.

'தங்களுக்குச் செய்யுந்தொண்டு தமிழன்னைக்குச் செய்யுந் தொண்டாகும். இத்தமிழ்த்தொண்டு செய்யக் கொடுத்து வைத்ததற்கு நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன்' என்று தன் அன்பை வெளியிட்டான் பொப்பணன். என்னே காங்கேயன் தமிழ்ப்பற்று!

உரையெழுதி முடிந்தது. புலவரைப் பொன்முழுக் காட்டினான் பொப்பணன்; முத்துச் சிவிகையில் ஏற்றி ஊர்வலஞ் செய்தான்; பல புலவர்கள் முன்னிலையில் 'சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லார் உரை'யை அரங்கேற்றி மகிழ்ந்தான். மோரூர்ப் பொப்பண காங்கேயன் தமிழ்ப்பற்றன்றோ நமக்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரையைத் தந்தது!

7. ஐவேலசதி

சேலங் கோட்டத்தில் சங்ககிரி என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இது சேலம் பவானி வழியில், பவானிக்குப்

பன்னிரண்டு கல் கிழக்கில் உள்ளது. இது ஒரு பழஞ் சிறப்பிணையுடைய மூதூர். இங்குள்ள மலைமீது ஏழு சுற்றுக் கற்கோட்டை இருக்கிறது. அக்கோட்டை வரலாற்றுச் சிறப்புடையதாகும்.

அது மதுரையிலிருந்து தமிழ்நாட்டை ஆண்டு வந்த நாயக்க மன்னரின் அரசியல் அலுவலகமாகவும், மைசூரையாண்ட திப்புச் சுல்தானின் படை வீடாகவும் இருந்து வந்தது. தென்னாடு ஆங்கில ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பின் அது ஆங்கிலப் பாசறையானது. சென்னைக்கும் கள்ளிக்கோட்டைக்கும் இடையிலுள்ள இதை நடுநிலைப் படை வீடாக வைத்துக்கொண்டு ஆங்கிலேயர் தென் னாட்டுப் போரை நடத்தி வந்தனர். எத்தனையோ தமிழ் நாட்டு மறக்குடித் தலைவர்களுக்குக் கொலைக்களமாக அமைந்திருந்தது இக்கோட்டை.

சங்ககிரிக்கு இரண்டு கல் கிழக்கில் ஐவேலி என்னும் ஓர் ஊர் இருந்தது. அது சங்ககிரியைச் சேர்ந்தது. அது ஒரு சிற்றூராயினும் புலவர் நாவில் பொலியும் பெருமையுடைய ஊராகும். அது 'ஐவேல்' எனவும் வழங்கும். ஐவேலியில் அசதி என்னும் இடைக்குலத் தலைவன் ஒருவன் இருந்தான். இடையர் என்போர் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐவகை நிலங்களில் ஒன்றான முல்லை நில மக்களாவர்.

அசதி பெருஞ் செல்வமும் அதற்கேற்ற கொடைக் குணமும் உடையவன்; கொடைக் குணம் உள்ளவரிடத்து மறக்குணமும் அமைவது இயல்பு. எனவே, அசதி பெருவீரனாகவும் விளங்கினான். அவன்தான் அவ்

ஆர்த் தலைவன். அவன் பெரிய பண்ணைக்காரன்; ஏராளமான ஆடுமாடுகள் வளர்த்து வந்தான்; அதாவது பெரிய கால்நடைப் பண்ணை உடையவனாக இருந்தான். அவன் ஆடுமாடுகளை மிகுந்த அக்கறையாகவும் அன்பாகவும் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தான். மற்ற தமிழ்ச் செல்வர்களைப் போலவே அசதியும் மிகுந்த தமிழ்ப்பற்று உடையவனாக விளங்கினான். இது அக்காலத் தமிழ்ச் செல்வர்க்குரிய இயல்புபோலும்! பறம்பிற் பாரி, தகடூர் அஞ்சி, மோரூர்க் காங்கேயன், சிறுகுடிப் பண்ணன் எனக் கொடையாளர் ஊர்ப்பெயரோடு சேர்த்து அழைக்கப்படுவது போலவே, நம் அசதியும் 'ஐவேலசதி' என ஊர்ப்பெயரோடு சேர்த்தே அழைக்கப்பட்டு வந்தான். ஔவையாரைப் பற்றித் தெரியாத தமிழ் மக்கள் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். கற்றவர், கல்லாதவர் எல்லார்க்கும் தெரிந்த புலவர் அவர் ஒருவர்தான். தமிழ் மக்களுக்கு அவ்வளவு அறிமுகமானவர் ஔவையார். அவ்வளவு பெயர்பெற்றவர் எனலாம். ஔவையார் செய்த ஆத்திச்சூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய நூல்களை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். ஔவையாரைப்பற்றி வழங்கும் பல கதைகளையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். தமிழ் மக்களால் தமிழ்த்தாய் என்றே மதித்துப் போற்றப்பட்டு வந்தவர் ஔவையார். ஔவையார் என்னும் பெயருள்ள புலவர் இருவர் இருந்திருக்கின்றனர். சங்ககால ஔவையார் வேறு, ஆத்திச்சூடி முதலிய நூல்கள் பாடிய ஔவையார் வேறுவர்.

ஔவையார் தமிழ் நாடு முழுவதும் சுற்றித் தமிழ் மக்களுக்கு நல்லறிவு புகட்டுவதையே, தமிழ்

மக்களை நல்வழியில் நடக்கச் செய்வதையே தம் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்; நாலைந்து நாளைக்கு நிலையாக ஒருநிலை தங்கியிருக்கமாட்டார்; தமிழ் மக்கள் எவரும் ஓளவையார் சொல்லைத் தட்டி நடவார்களர். தமிழ் மக்களுக்கு அவ்வளவு வேண்டியவர் ஓளவையார். 'ஓளவை அமிழ்த மொழி' என அவர் சொல்லைச் சிறப்பித்து மேற்கொள்வர். ஓளவையார் சொல்லில் அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர் தமிழ் மக்கள்.

ஏதாவதொன்றுபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒருவர் 'அது முடியாது' அல்லது 'ஆகாது' என்றால், 'என்ன அவச்சொல் சொல்கிறாய்?' என்னும் வழக்கமே ஓளவையார் சொல்லில் தமிழ் மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கைக்குச் சான்றாகும். 'ஓளவை சொல்' என்பதே 'அவச் சொல்' 'அவைச்சொல்' எனத்திரிந்து வழங்குகிறது. ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே ஓளவையாரும் பாடிப் பிழைக்கும் பரிசில் வாழ்க்கையே நடத்தி வந்தனர்.

பாண்டி நாடு, சோழ நாடு, தொண்டை நாடுகளின் சுற்றுப் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு கொங்கு நாட்டுச் சுற்றுப் பயணத்தைத் தொடங்கினார் ஓளவையார்; கொங்கு நாட்டிலுள்ள பழவிறலூர் பலவற்றிற்கு சென்றார்; கொங்கு நாட்டுத் தமிழ்ச் செல்வர்கள் பலரைப் பாடிப் பரிசு பெற்றார்; சேலத்திலிருந்து சங்க கிரியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்: அது முதுவேனிற் காலம். வெயில் கடுமையாக இருந்தது. கடும் வெயிலில் நெடுந் தொலைவு நடந்தார்; வழியில் ஊர்

ஒன்றும் தென்படவில்லை. நேர் மேற்காகச் சென்று கொண்டிருந்தார்; நண்பகல் நேரம். பகலவன் தன் முழு வலிமையுங்கொண்டு தாக்கினான். அவ் வெய்யவன் தாக்குதலை எதிர்த்துச் சென்று கொண்டிருந்தார் ஔவையார்; வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாது, களைப் படைந்தார்; வரவர மிகவும் களைத்து விட்டார்; பக்கத்தில் கிணரென்றும் இல்லை. நீர் வேட்கையோ பொறுக்க முடியவில்லை. தொண்டை வறண்டுபோய் விட்டது. உமிழ்நீர் ஊறவில்லை. என் செய்வார் பாவம்! நடந்த களைப்பு வேறு. உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு நடக்க முடிய வில்லை. கால்கள் ஓய்ந்து விட்டன. ஓர் எட்டிகூட எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. சாலையோரத்தில் இருந்த ஒரு மரத்து நிழலில் சுருண்டு படுத்து விட்டார்; அப் படியே அசைவற்றுக் கிடந்தார்.

அது அசதியின் காடு. அங்கு அவன் ஆடு மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. வழக்கம்போல ஆடு மாடு களைப் பார்த்துக் கொண்டே அசதி அப்பக்கம் வந்தான்; ஔவையார் படுத்திருப்பதைக் கண்டான்; பக்கத்தில் போய்ப் பார்த்தான்; பெரும் புலமையுடையாரென முகக் குறியால் அறிந்தான்; தனியாக ஒரு மரத்தடியில் படுத்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்; ஒரு பெண், அதுவும் முதுமைப் பருவமுள்ள ஒருத்தி, ஒரு காட்டில் தனியாகச் சாலையோரத்தில் படுத்திருப்பதன் காரணம் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. மேலும், அது அவனுடைய காடு; அவன் அதிகாரத்துக்குட்பட்டது.

‘பாட்டி, பாட்டி!’ என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டான் அசதி. ஔவையார் மெதுவாகக் கண்ணைத்

திறந்து பார்த்தார்; தன் பக்கத்தில் அன்பு ததும்பிய முகத்துடன் ஒருவன் நிற்பதைக் கண்டார்; அவரால் பேச முடியவில்லை. தொண்டை வறண்டு கிடந்தது. தண்ணீர் வேண்டும் என்பதைக் கைக் குறிப்பால் தெரிவித்தார். அசதி திடுக்கிட்டான்; வெயிலில் நடந்து வந்ததால் களைத்துப் படுத்திருக்கிறார் என்பதையுணர்ந்தான். பக்கத்திலோ கிணறு இல்லை. பாட்டியின் நிலைமையோ படுமோசமாக இருக்கிறது. அவனுக்கு இன்னது செய்வதென்று ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

கொஞ்சந் தொலைவில் பண்ட மேய்க்கிகள் நின்று கொண்டிருந்தனர். (பண்டம்—ஆடு மாடுகள்) அசதி அங்கு விரைந்து ஓடினான்; அவர்களிடம் தண்ணீர் இருக்கிறதா என்று கேட்டான்; அவர்கள் 'தண்ணீர் இல்லை, வெறுங் கலயந்தான் இருக்கிறது' என்றனர். என் செய்வான். பாவம்! தனது இடத்தில் வந்து களைத்துப் படுத்திருக்கும் ஒரு தமிழ்ப் பாட்டிக்கு நீர் வேட்கைக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் உதவ முடியாமைக்கு வருந்தினான். அவனுக்குத் திடீரென்று ஓர் எண்ணம் தோன்றிற்று. பண்டமேய்க்கிகளிடம் இருந்த தண்ணீர்க் கலயத்தை வாங்கினான்; கொஞ்சம் ஆட்டுப்பால் கறந்து கொண்டுபோய் அத்தமிழ் மூதாட்டிக்குக் கொடுத்தான். ஓளவையார் அப்பாலை இரண்டு முரடு குடித்தார். அசதி தொண்டையை நீவி விட்டான். தொண்டை நனைந்தது. பின்னும் கொஞ்சம் குடித்தனர்; களை தெளிந்து கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார். கம்மிய குரலில், அசதியைப் பார்த்தபடியே 'அசதி' என்றார்.

அசதி, தன் பெயரைத் தெரிந்து கூப்பிடுவதாக எண்ணினான்; 'பாட்டி! இதோ இருக்கிறேன்; இனிக் கவலையில்லை; இன்னும் கொஞ்சம் பால் குடியுங்கள்' என்று பால் குடும்பத்தை இரு கையாலும் எடுத்து அன்புடன் கொடுத்தான். அசதி தன் அன்பைக் கலந்து கொடுத்த அப்பாலை ஓளவையார் தென்புடன் குடித்தார்; கொஞ்சநேரம் பூங்கொத்தால் விசிறினான் அசதி. ஓளவையார் ஒருவாறு களை தெளிந்தார், மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்து, 'காலத்தே வந்து காப்பாற்றினாய்; நீ இல்லையேல் நான் இந்நேரம் இறந்திருப்பேன்; நல்ல வேளை; நீ நன்றாயிரு; காலத்தினால் செய்த இந்நன்றி ஞாலத்தினும் மாணப் பெரிதாகும்' என்று அன்பு ததும்பிய அமிழ்த மொழியால் கூறினார். 'நல்லவேளை. என்னமோ என்னாலானதைச் செய்தேன்: அது என்கடமை; பாட்டி! தாங்கள் யார்?' என்றான் அசதி; 'ஓளவை' என்றார் ஓளவையார்.

அவ்வளவுதான்! 'தமிழ்த்தாயே! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? அந்தோ! இன்னும் கொஞ்சநேரம் நான் காணாமல் இருந்திருந்தால் என்னாவது? தமிழ் நாடு தன் தாயை இழந்திருக்குமே. செந்தமிழ்த்தாயே! எப்போது இங்கு வந்து படுத்தீர்கள்? இந்தக் கடு வெயிலில் ஏன் வந்தீர்கள்?' என்று பலவாறு வருந்தினான் அசதி. ஓளவையாரின் கால்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான்.

ஓளவையார் நன்கு உட்கார்ந்து, 'அப்பா! நீ யார்?' என்றார். அசதி, 'அசதி' என்றான். 'நல்ல பெயர்!

நீ ஒரு செல்வக் குடிமகன்போல் காணப்படுகிறாய் ; உன் ஊர் எது? இங்கெதற்கு வந்தாய் என்னைக் காப்பாற்ற?" என்றார் ஔவையார். அசதி தன் ஊர் முதலியவற்றைக் கூறினான். ஔவையார் மகிழ்ந்து, 'அப்பா அசதி! நீ அன்பால் கொடுத்த உன் பால் என்னைக் காப்பாற்றியது. உன் வானிகர் வண்கையால் இன்னும் கொஞ்சம் பால் 'கொடு' என்றார். அசதி கலயம் நிறையப் பால் கறந்து வந்து கொடுத்தான். ஔவையார் அப் பாலை அருந்தி மகிழ்ந்தார்.

வண்டி கொண்டு வந்து, அசதி ஔவையாரை ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றான் ; பொன் வட்டிலில் அன்னமிட்டுப் போற்றினான் ; தமிழ்ப் பெரு மூதாட்டி யாராகிய ஔவையாரை நேரில் கண்டு அளவளாவவும், விருந்திட்டுப் போற்றவும், அவர் அமிழ்த மொழியை நேரில் கேட்கவும் கிடைத்த பெரும் பேற்றினை எண்ணி மகிழ்ந்தான் ; ஔவையாரின் அரும் பொருள் செறிந்த அமுத மொழியைக் கேட்டுக் கேட்டு இன்புற்றான்.

ஔவையார் அசதியின் அளவில்லா அன்புக்கு உவந்தார் ; அவன் தமிழ் மொழிமீது கொண்டுள்ள அளவு கடந்த பற்றினைப் பாராட்டினார் ; அவன் பெயரை என்றும் நின்று நிலவுமாறு செய்ய எண்ணினார் ; உதவி செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்தன்றோ? "அறப்பயன் தான் சிறிதாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால் வான்சிறி தாப் போர்த்து விடும்" என்பது வாய்மையுரையன்றோ? அசதி அக்காலத்தே செய்த சிறிய உதவியின் பயனை ஞாலத்தினும் மாணப் பெரிதாகக் கொண்டார் ; அசதி

மேல், அசதிக்கோவை என ஒரு நூல் செய்தார். அது நானூறு பாட்டுக்களை யுடையது; ஒவ்வொரு பாட்டிலும் அசதியின் பெயர் வந்துள்ளது.

தேனினும் இனிய அச்செந்தமிழ்க் கோவையைக் கேட்டு அசதி அளவிலா மகிழ்ச்சி யடைந்தான்; ஓளவையாரை அங்கேயே இருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். தமிழர் முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு நாடு சுற்றிவரும் தமது நற்றொண்டைக் கூறி ஓளவையார் விடை கேட்டார். அசதி ஓளவையார்க்கு வெறுக்க வெறுக்கப் பரிசு கொடுத்துப் பிரியா விடையுங் கொடுத்தான். ஓளவை மூதாட்டியார் அசதியை வாயுற வாழ்த்தி விடை பெற்றுச் சென்றார். ஐவேலி என்னும் அவ்வூர் இன்றில்லை. இன்றும் அவ்விடம் 'ஐவேலிக்கிராமம்' என்றே வழங்கி வருகிறது. அவ்வூர் நத்தத்தை யடுத்து இருநூறு வீடுகள் உள்ள இடையர்பட்டி என்னும் ஊர் இருக்கிறது.

8. பழையகோட்டைச் சர்க்கரை.

1. சர்க்கரை மரபு:

பழைய கோட்டைச் சர்க்கரை குடும்பம் சர்க்கரை போன்ற குடும்பம். அது சங்க காலத்திலிருந்து தமிழ் வளர்த்து வரும் பழம் பெருமை வாய்ந்த வேளாண் குடும்பம். இக்குடி முதல்வனான கீரியான் சர்க்கரை என்பவன் பாண்டியனுக்குப் படைத்துணையாகி, உத்தமக்காச் சோழனை வென்றமைக்காகப் பாண்டியன் மகிழ்ந்து, உத்தமக்கா மிண்டன் என்னும் பட்டப்பெயரை வழங்கினான். மிண்டன் - கெட்டிக்காரன். சர்க்கரை

மரபினர் அப் பட்டப்பெயரோடு, 'சர்க்கரை' என்னும் தம் குடிமுதல்வன் பெயரையும், ம்ரூடியார் என்னும் நாட்டுத் தலைமைப் பெயரையும் வழிவழிப் பட்டப் பெயராக வைத்து வழங்கி வருகின்றனர்.

பழைய கோட்டைச் சர்க்கரை மரபு, வெற்றிப் புகழையுடைய வீரக்குடி மரபாகும். 'சேனாதிபதிச் சர்க்கரை, கொற்றவேல் சர்க்கரை' என்னும் இம்மரபினர் பெயர்களே அதற்குச் சான்றாக உள்ளன. செம்மறிக்கிடாய்க் கொம்புபோல இருபக்கமும் கூர்மையாக, இடையில் கைப்பிடியையுடையது கோட்டை என்னும் படை. சர்க்கரை மரபினர் அச்சோட்டைப் படையில், 'ஓங்கு சொட்டைக் காரர்கண்டன் உத்தமக்கா மிண்டன்' எனப் புலவர் புகழ்ந்து பாடும் தனிச் சிறப்பினை யுடையவராக இருந்தனர். இம் மரபினர் கொங்கு வேளாளரின் பட்டக்காரராக—சமூகத் தலைவராக—இருந்து வருகின்றனர். திரு. நல்ல சேனாதிபதிச் சர்க்கரை உத்தமக்கா மிண்டன் ம்ரூடியார் என்பது இப்போதுள்ள பட்டக்காரரின் பெயர். இவருந் தம் தொல்குடிக்கேற்ற நல்லியல்புடையவராவர்.

பழைய கோட்டை என்னும் ஊர், கோவைக் கோட்டத்தில், ஈரோடு, காங்கயம் வழியில், ஈரோட்டின் தெற்கில் 18-வது கல்லில் இருக்கிறது. இதன் பழம் பெயர் பறையனூர் என்பது. "பழையனூர்க் காரியன் நீந்த களைக்கொட்டும்" என்று ஔவையாரால் பாராட்டப் பெற்ற, அன்பால் ஔவைக்குக் களைக்கொட்டுக் கொடுத்த 'காரி' தங்கள் முன்னோன்

என்கின்றனர் சர்க்கரை மரபினர். கரியான் என்னும் பெயரே காரி என மருவி வழங்கியது. பழையன் ஊர் என்பதே பழையன் கோட்டை - பழைய கோட்டை எனப்பட்டது. கோட்டை - ஊர். இடையகோட்டை, புதுக்கோட்டை, பட்டுக்கோட்டை எனக் கோட்டை என்பது ஊர் என்னும் பொருளில் வந்திருத்தல் காண்க.

பழைய கோட்டைக்கு ஒரு கல் தெற்கில் 'நத்தக் காரையூர்' என்னும் ஊர் இருக்கிறது. காரையூர் என்பதே அதன் பழம்பெயர். சர்க்கரை மரபினர் அவ்வூர்ப் பெயரொடு சேர்த்துக் 'காரைக்கோன்' எனப் புலவரால் புகழப்பட்டுள்ளனர். காரையூர் என்பது, காரியூர் என்பதன் திரிபாக இருக்கலாம். காரியூர் காரியின் பெயரால் ஏற்பட்டதாகும். இது களைக் கொட்டிந்த காரியின் வரலாற்றுக்குத் துணை செய்கிறது. இது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

பழைய கோட்டைக்குச் 'செங்குளம்' என்ற பெயரும் வழங்கி வருகிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் செய்த போர்களில் ஒன்றெனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும் 'கொங்கர் செங்களத்துப் போர்' இங்கு நடந்தது போலும்! செங்குளம் என்பதே இன்று 'செங்குளம்' எனத் திரிந்து வழங்குகின்றது போலும்! கொங்கர் - கொங்கு நாட்டினர்-கொங்கு மன்னர். இது ஆராய்ச்சிக்குரியது. பழைய கோட்டை அரண்மனை, தமிழ் மக்களின் விருந்தோம்பல் என்னும் பெருங்குணத்திற்கு இன்றும் எடுத்துக்காட்டாக இலங்கி வருகிறது.

பழைய கோட்டைச் சர்க்கரை குடும்பம், சிற்றரசர் போன்ற செல்வாக்குடைய குடும்பம். பழைய கோட்டைப் பண்ணையத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற காங்கய மாடு களையுடைய பெரிய மாட்டுப் பண்ணையொன்று இருக்கிறது. அப்பண்ணையில் சுமார் மூவாயிரம் மாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு தனிப்பட்டவரால் நடத்தப்படும் இவ்வளவு பெரிய மாட்டுப் பண்ணை உலகில் வேறு எங்குமேயில்லை. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆக்களை அன்புடன் போற்றிப் புரக்கும் சிறப்பினால் சர்க்கரை மரபினர் 'ஆவேந்தர்' எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். அக்காங்கய மாடுகளைக் 'காங்கய இனம்' என்பதைவிடப் 'பழையகோட்டை இனம்' என்பதே சாலப் பொருத்தமுடையதாகும்.

பழையகோட்டைச் சர்க்கரை மரபு, "சர்க்கரையை யன்றி வேறு எவரையும் பாடோம்" என்று புலவரால் சிறப்பித்துப் பாராட்டப் பெற்ற புகழுடைய மரபு; ஒரு தமிழ்ப் புலவர் கையில் சவுக்கடி பெற்றும், ஒரு புலவர் தெருவில் விலை கூறி விற்க இசைந்தும், ஒரு புலவரின் உண்ட எச்சில் வாயைக் கழுவி விட்டும் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய தனிப் பழம் பெருங்குடி மரபு. காதல், குறவஞ்சி, தாலாட்டு முதலிய பல பனுவல் மாலைகள் சூடியுள்ளனர் இம்மரபினர்.

2. பொறுமையின் எல்லை

தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றத்தூரில் எல்லப் பன் என்னும் வள்ளலொருவன் இருந்தான். அவன் பெருங் கொடையாளி; "செங்குன்றை எல்லனெங்கே அங்கே இரவலரெல்லாம்" என்னும் புகழ்ச்சிக்குரியவன்!

தன் னூரில் வந்துஇறந்த ஒரு யாழ்ப்பாணன் பிணத்தைத் தானே சுமந்து புகழ் பெற்றவன். “நாணந் தராமல் நடுங்காமல் கூசாமல் பாணன் பிணத்தைப் பரிக்குங் கை” எனக் கம்பரும் அவ்வருஞ்செயலைப் பாராட்டியுள்ளார். எல்லப்பன் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டினன்.

அக்காலத்தே அழகன் சர்க்கரை என்பவர் சர்க்கரை மரபின் குல விளக்காக விளங்கினார். அவர் ‘பொறுமையின் எல்லை’ என்று புலவரால் புகழப்பட்டவர்; அளவு கடந்த தமிழ்ப் பற்றுடையவர்; தமிழ்ப் புலவரை உயிரினும் பெரிதாக மதித்துப் போற்றிப் புகழொடு வாழ்ந்து வந்தார்.

அழகன் சர்க்கரை மன்றாடியாரின் அரண்மனைப் புலவரொருவர் தொண்டைநாட்டுக் குன்றத்தூர் சென்றார்; குன்றை எல்லனைப் புகழ்ந்து பாடினார். எல்லப்பன் மகிழ்ந்து தஞ்சை பரிசு கொடுத்தான். புலவர் இடக்கையை நீட்டினார்; எல்லப்பன் புலவரை நோக்கி ‘பரிசு பெறும் முறையைத் தாங்கள் இன்னும் அறிய வில்லைபோலும்’ என்றான். ‘நான் நன்றாக அறிந்துள்ளேன்; தமிழறிவும் கொடைக் குணமும் ஒருங்கே யமைந்து, பொறுமையே உருவான பழையகோட்டை அழகன் சர்க்கரைபால் எப்போதும் ஏற்கும் வலக்கையை வேறு எவரிடமும் நீட்டுவதில்லை என்று கொண்டிருக்கும் கொள்கையே தங்களிடம் நான் இடக்கையை நீட்டியதற்குக் காரணம். தாங்கள் அதற்காக வருந்தக்கூடாது’ என்றார் புலவர்.

அது கேட்ட எல்லப்பன் வியப்புற்று, ‘அங்ஙன மாயின் லிக்க மகிழ்ச்சி; நான் அறியாது வினாவியதைப்

பொறுத்தருள்க. ஆனால், என் அவைப் புலவர்கள் சென்று, அவ்வள்ளலின் கொடை அன்பு, அடக்கம், பொறை முதலிய உயர் குணங்களை அறிந்து வருமளவும் தாங்கள் எமது விருந்தினராக இருந்துவர வேண்டும்' என்று வேண்டினான். புலவர் அவன் வேண்டுகோளுக் கிணங்கினார். எல்லப்பன் தன் அவைக்களப் புலவர்களில் தக்கார் இருவரை அழகன் சர்க்கரையின் அருங் குணங்களை அறிந்து வரும்படி பழைய கோட்டைக்கு அனுப்பினான்.

தொண்டை நாட்டுப் புலவர்கள் குன்றத்தூரை வீட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று பழைய கோட்டையை அடைந்தனர்; ஆனால், அவர்கள் சர்க்கரையைப் பார்க்கவில்லை; அரண்மனைப் பூங்காவுக்குள் புகுந்தனர்; அங்கு அருமையாக வளர்க்கப்பட்டிருந்த பூஞ்செடிகளைக் கண்டபடி வெட்டியெறிந்தனர்; அதுகண்ட காவலாளன் சென்று சர்க்கரையிடம் கூறினான். சர்க்கரையார் திடுக்கிட்டு, 'தமிழ்ப் புலவர்கள் அத்தகைய தகாச் செயலை ஒருபோதும் செய்யத்துணியாரே. அன்னார்க்குச் சினமுண்டாகும்படி ஏதும் சொல்லாமல் இன்சொல்கூறி அன்போடு இங்கு 'அழைத்துவா' என்றார். அக் காவலாளி சென்று, அவ்வாறே அப்புலவர் பெருமக்களை அழைத்து வந்தான்.

மன்றாடியார் புலவர்களை அன்போடு வரவேற்று, இருக்கை நல்கி, இன்சொற்கூறி, மலர்ந்த முகத்துடன், அருந்தமிழ் வளர்க்கும் பெருந்தமிழ்ப் புலவீர்! அப்பூஞ்செடிகள் அங்கிருக்கத் தகாவெனில் ஆட்களைவிட்டு

வெட்டி யெறியலாமே. ஏடும் எழுத்தாணியும் பிடித்துத் தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் எழுதும் தங்கள் மெல்லிய கைகள் கடினமான அரிவாளைப் பிடித்து அக்கடுந் தொழிலைச் செய்யலாமோ? ஒரு நாளும் அத்தகைய தொழிலைச் செய்தறியாத தங்கள் மலர்போன்ற கைகள் வலிக்குமே. தாங்கள் இத்தகைய தொழில் செய்யப் புகுந்தால் தமிழ்த் தொண்டு செய்பவர் யாவர்? என்பால் ஏதாவது குற்றங்குறை இருந்தால் அன்பால் பொறுத்தருள வேண்டும்' என அன்புரைகூறி, புலவர் கைகளுக்கு மருந்தெண்ணெய் பூசி வெந்நீராட்டுவித்தார்.

புலவர்கள் மன்றாடியாரின் அன்பையும் பொறையையும் அளவுகடந்த தமிழ்ப் பற்றையும் வியந்தனராயினும் அதோடு நிற்கவில்லை. இன்னும் சர்க்கரையின் நற்குணங்களை நன்கு ஆராய்ந்தறிய எண்ணினார்கள். சர்க்கரையார் புலவர்களோடு உடனிருந்து உணவு உண்டனர். சர்க்கரையின் தாயார் உணவு படைத்துக் கொண்டிருந்தார். உணவருந்திக் கொண்டிருந்த புலவரில் ஒருவர் எழுந்து, அவ்வம்மையின் முதுகின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்தனர். திடுக்கிட்ட அவ்வம்மையார் மைந்தன் முகத்தை நோக்கினார். உடனிருந்து உண்டவர்கள் திடுக்கிட்டனர்; அத்தகாச் செயலைக் கண்டு மனந் துடித்தனர்; அக் கொடுங்காட்சியைக் காண நாணினர். சர்க்கரையார் என் செய்தார்?

‘என் அன்புள்ள அன்ணையே! என்னைப்பத்துமாதம் பொறுமையோடு சுமந்த தாங்கள், இப்புலவர் பெருமானை ஒரு நொடிநேரம் சுமக்கமாட்டீரோ? தங்கள்

பொறுமை எங்குபோய் ஒளிந்தது? அன்னையே பொறு விட்டால்பின்னையார் பொறுப்பவர்?' என்று அன்போடு கேட்டார். அப் பொன்மொழியைக் கேட்ட புலவர் சடக்கெனக் கீழே இறங்கி, 'பொறுமையே உருவாகிய அண்ணலே பொறுத்தருள வேண்டும்; பொறுமையின் எல்லையை இன்றுதான் கண்டேன் : தங்கள் பொறுமையைக் கண்டறிவதற்காகவே நான் இத் தகாச் செயலைச் செய்தேன். "அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல" என்று பொறைக்கு நிலத்தை உவமை சொல்வர்; பொறுமையே உருவான தங்கள் அன்னையாரின் பொறைக்கு உவமையும் உண்டோ? அன்னையின் முதுகில் அயலானொருவன் ஏற, அன்னை நும் முகத்தை நோக்க, வெகுளாது, விம்மாது, 'என்னை ஈரைந்து திங்கள் இன்பாய்ச் சுமந்த தாங்கள் இவரை ஒரு நொடி சுமக்க மாட்டீரோ' என்ற தங்கள் பொறை, தங்களை இவ்வாறு வளர்த்த தங்கள் அன்னையின் பொறையிலும் பெரிதன்றோ? வாழ்க நும் பொறுமை. நாங்கள் பெருங்கொடை வள்ளலாகிய தொண்டைநாட்டுக் குன்றத்தூர் எல்லப்பன் அவைக்களப் புலவர்கள்; அவ்வள்ளலின் ஏவலால் இங்கு வந்தோம்' என அங்கு நடந்ததையும், பழையகோட்டைப் புலவர் குன்றத்தூரில் இருப்பதையும் எடுத்துரைத்தனர்.

அது கேட்ட மன்றாடியார் பெருமகிழ்வுற்று, 'தொண்டை நாட்டார் சோதனையைக் கொங்கு நாட்டார் ஆற்ற வல்லரோ? பாணன் பிணம் சுமந்த எல்லப்பன் பெருமையை முன்னரே கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அப்பெருந்தகையோன் அவைக்களப் புலவரைக் காணும்

பேறு இன்று பெற்றேன்' என்று இனிமொழி கூறினார். சர்க்கரையின் அன்னையாரும் அகமகிழ்ந்தனர். பின்னர் புலவர்கள் போதும் போதும் என்று கூறக் கூறப் பரிசுகள் பல நல்கி, 'எல்லப்பனுக்கு எங்கள் நன்றியைச் சொல்லுங்கள்' என்று விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

மன்றாடியாரிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற புலவர்கள் தாம் பெற்ற பரிசுகளுடன் குன்றத்தூரை யடைந்தனர்; எல்லப்பனைக் கண்டு, தாங்கள் பழையகோட்டை சென்றதையும், அங்கு செய்ததையும், சர்க்கரையின் பெருங் குணத்தையும் எடுத்தியம்பினர். எல்லப்பன் மகிழ்ந்தான்; தனது விருந்தினராயிருந்த பழையகோட்டைப் புலவர்க்கு இடக்கை வருந்தப் பரிசு கொடுத்தான்; தன் அவைப் புலவர்கள் செய்த தகாச்செயலைப் பொறுத்தருளுமாறு அன்புடன் வேண்டிக்கொண்டதாகச் சர்க்கரையிடம் கூறுங்கள் என்று கூறி யனுப்பினான். பார்த்தீர்களா பழையகோட்டைச் சர்க்கரையிடம் தமிழ்ப்பற்றை? பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையே இல்லை போலும்!

3. அருங்கொடை வள்ளல் :

தமிழாட்சி ஏற்பட்ட காலந்தொட்டுச் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் செந்தமிழ் வேந்தர்களாலும் தமிழ் சிற்றரசர்களாலும் சீரும் சிறப்புடன் ஆளப்பட்டுவந்தது தமிழ் நாடு. இப்பேரரசரும் சிற்றரசரும் தொன்று தொட்டு வந்த பழந்தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களாவர். பிற்காலத் தமிழரசர்கள் தாய்மொழிப்பற்றுக் குறைவாலும், ஒற்றுமையின்மையாலும் ஒருவர்க் கொருவர்

பகைகொண்டு போரிட்டுச் சீர்குலைந்து ஆளுந்திறமை குன்றினர். தமிழர்க்கு இயல்பாக உள்ள மறப்பண்பும் அவர்களை விட்டகன்றது. அதனால், அயலார்க்குத் தமிழ் நாட்டின்மேல் கண்ணோட்டம் விழுந்தது. தமிழ் மொழி பேசாத—தெலுங்கைத் தம் தாய்மொழியாகக் கொண்ட—நாயக்க மன்னர் தமிழ் நாட்டின் அரசராயினர். அன்னார் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு தமிழ்நாட்டை ஆண்டு வந்தனர்;

மதுரையிலிருந்து தமிழ் நாட்டை யாண்டுவந்த நாயக்க மன்னர்களில் சிறந்தவர் திருமலை நாயக்கர் என்பவர். அவர் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டினர். திருமலை நாயக்கர் தமிழ் நாட்டைப் பல பிரிவாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஓர் அதிகாரியை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அவ்வதிகாரிக்குத் தளவாய் என்று பெயர். தளவாய் - படைத் தலைவர். அவ்வதிகாரிக்குத் துணையாகப் பெரியபடை இருந்து வந்ததால் அப்பெயர் உண்டானது. அத்தளவாய்கள் நாட்டதிகாரத்தோடு, நிலவரி வாங்கியனுப்பும் அதிகாரிகளாகவும் இருந்து வந்தனர்.

தளவாய் ராஜ்யாயர் என்பவர் கொங்கு நாட்டு அதிகாரியாக ஏற்படுத்தப்பட்டார். அவர் சங்ககிரிக் கோட்டையில் இருந்து வந்தனர். நிலவரி செலுத்தத் தவறியவர்களை யெல்லாம் அவர் சங்ககிரி மலைக்கோட்டையில் சிறைவைப்பது வழக்கம். பட்டக்காரர், பாளையக்காரர், காணியாளர் முதலிய கொங்கு நாட்டுச் செல்வர்களும் அச்சிறையில் இருந்து வந்தனர்.

அக்காலத்தே பழைய கோட்டைச் சர்க்கரை மரபில் இருந்தவர் சர்பந்தச் சர்க்கரை என்பவர். இவர் தம் முன்னோரைப்போலவே சிறந்த தமிழறிவும், தமிழ்ப் பற்றும், கொடைக் குணமும் உடையவர்; தமிழ்ப் புலவர்களைப் போற்றுவதைத் தம் பெருங் கடமையெனக் கொண்டவர். இவர் அரண்மனை எப்போதும் புலவரின் உறைவிடமாகத் திகழும்.

இவர் காலத்தே கொங்கு நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் ஒன்று வந்தது. இரண்டாண்டுகள் சரியாக மழை பெய்யவில்லை. கிணறுகளுக்கு பெயர் பெற்றது கொங்கு நாடு. ஆழமான கிணறுகள் கூட ஊற்றுக்கண் வறண்டு போயின. மக்கள் உண்ண உணவின்றித் தவித்தனர். பெருஞ் செல்வர்கள் கூட உணவுத் தட்டுதலுக் காளாயினர். அத்தகைய கொடிய பஞ்சம் அது.

மன்றாடியார் பெருநிலக்கிழார். பழையகோட்டைப் பண்ணையம் ஒரு சிற்றரசு போன்றது. பண்ணையத்திற் பெரும் பகுதி குடிமக்கட்குக் குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருந்தது. பண்ணையம் உழுவோரால் குத்தகை கொடுக்கமுடியவில்லை; சோற்றுக்கும் திண்டாடினர். மன்றாடியார் உணவுப் பொருள் உதவித் தம் குடிமக்களைக் காத்து வந்தார்; மேலும் இல்லையென்று வந்து கேட்கும் ஏழை யெளியவர்க்கெல்லாம் இல்லை யென்னாமல் வாரி வாரி வழங்கினார். இது அவர் குடியின் இயல்பாகும். தவசக் களஞ்சியம் காலியாயிற்று.

பொருட்சாலையும் பொருட்குறையுற்றது. இந் நிலைமையில் தளவாய் ராமப்பய்யர் நிலவரி கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தினார். குத்தகை கொடுக்கும்படி குடிகளை வற்புறுத்த மனமில்லாத மன்றாடியார் வரிகொடுக்க முடியாமல் சிறைக்கோட்டம் புக்கார்.

தமிழ்ப் புலவரொருவர் பரிசில் நாடிப் பழைய கோட்டைக்குச் சென்றார்; அரண்மனை அலுவலரால் சர்க்கரையார் சங்ககிரிச் சிறையில் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்து மனங்கலங்கினார்; 'புலவர் வறுமை' என்பது ஒரு தமிழ்ப் பழமொழி. அப்பழமொழிக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குபவர் நம்புலவர் பெருந்தகை. ஆகையால், ஊருக்குப்போக அவர் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. என் செய்வார் பாவம்! அத்தகு நிலையில் வைத்துள்ளது அவரது வறுமைப் பிணீ அவரை. சர்க்கரையின் கொடை மருந்தைப்பெற்றுத் தம் வறுமைப் பெரும் பிணியைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்று உறுதியாக நம்பி வந்தார். அவர் உறுதி உடைந்தது; நம்பிக்கை நலிந்தது. அவருக்கல்லவோ தெரியும் அவரது குடும்ப நிலை! வேறு வழியொன்றுந் தோன்றவில்லை; சங்ககிரி சென்று சர்க்கரையைப் பார்ப்பதென முடிவு செய்தார்; வரி கொடுக்க முடியாமல் சிறையில் இருப்பவரால் எவ்வாறு பரிசு கொடுக்க முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க இடந்தரவில்லை அப்புலவர் வறுமை. நேராகச் சங்ககிரிக்குச் சென்றார்.

சிறைச் சாலைக்குள் அயலார் செல்ல முடியுமா என்ன? ஒரு போதும் முடியாது. ஆனால், சிறைக்காவலரின் அன்பு இருந்தால் தாராளமாகச் செல்லலாம்.

நமது புலவர் நாவலரல்லவா? தமது இனிய பேச்சு வன்மையால் சிறைக் காவலரை நட்பாக்கினார்; சிறைச் சாலைக்குள் தாராளமாகச் சென்றார்; சிறைக்குள் இருந்த தமிழ்ச் செல்வர்களைக் கண்டார்; அன்னாரின் இரங்கத் தக்க இன்னு நிலைக்கு இரங்கி, 'என்று தொலையுமோ இக் கொடுங்கோலாட்சி? கண்ணியமான தமிழ்ப்பெருங் குடி மக்களெல்லாம் இப்படிச் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதா? இவரையே நம்பியிருக்கும் நம் தமிழ் மொழியின் நிலையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் நிலையும் என்னுவது? என்று எண்ணியிரங்கினார்; சம்பந்தச் சர்க்கரை இருக்கும் இடத்தையறிய அச்செல்வர்களிடம் சென்றார்; தம்மை இன்னாரென அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

அதுகேட்ட அச் செல்வர்கள், 'புலவர் பெருந்தகையீர்! பரிசு பெறுகின்ற இடம் இதுதானா? எதனால் நாங்கள் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நீர் அறியீரோ? நாங்கள் விடுதலையாகி மகிழ்ச்சியுடன் ஊர் விருக்கும்போது வந்து கேட்கலாகாதா? எங்கள் பரிசே இப் பரிசாய் இருக்கும்போது நாங்கள் எப்பரிசு தருவோம்' என்று நகைத்தனர்.

அது கேட்ட புலவர், 'ஐயன்மீர்! இரப்பானுக்குச் சிறைக் கூடமென்ன வீடென்ன? எல்லாம் ஒன்றுதான். முகிலால் மூடப்பட்ட திங்கள் ஒருபுறத்தே ஒளி வீசுகிறதன்றோ? கொடுப்பவர்க்கு எங்கிருந்தாலென்ன? அவரை வேகும் முன்னம் கடுகு பொடியாகிவிடுமன்றோ? நீங்கள் விடுதலையாகும்வரை என் வறுமை காத்துக்கொண்டிருக்குமா என்ன? நான் இங்கு ஒரு பெருந்தகையாள

ரைத் தேடிவந்தேன் ; அவர்தான் பழைய கோட்டைச் சம்பந்தச் சர்க்கரை. அவர் எங்கே இருக்கிறார், சொல்லுங்கள் ?' என்றார்.

இதுகேட்டு, அங்கிருந்த சம்பந்தச் சர்க்கரை மன்றாடியார் புலவரை இருகையாலும் தழுவிக்கொண்டார்; தழுதழுத்தக் குரலில், 'பெரியீர்! இச் சிறைச்சாலைக்குள் என்னை வந்து பார்க்க மிகவும் துன்பப்பட்டிருப்பீர்கள்; இப்போதுதான் வருகிறீர்களா? பழைய கோட்டை போயிருந்தீர்களா?' என்று அன்போடு கேட்டார். ஆம். பழைய கோட்டைக்குப் போயிருந்தேன்; தாங்கள் அங்கில்லாததால் எமாற்றமடைந்தேன்; இங்கிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நேராக இங்கு வந்தேன்' என்றார் புலவர். அரண்மனையில் சாப்பிட்டீர்களா? 'விருந்தோம் பலுக்கென்றே இருக்கும் தங்கள் அரண்மனை என்னை எப்படிச் சும்மா விடும்?' இவ் வுரையாடலைக் கேட்டு அங்கிருந்தவர்கள் பெருவியப்புற்றனர்; தாங்கள் முன்பு புலவரை இகழ்ந்ததற்காக வெட்கப்பட்டனர்.

புலவர் தாம் பாடிவந்த பாட்டைப் படித்துக் காட்டினார்; மன்றாடியார் மகிழ்ந்தார், சிறைச் சாலைக்குள் தேடிவந்த புலவருக்குப் பரிசு கொடுக்கப் பணம் இல்லையே என மனம்வருந்தினார்; மன்றாடியாரின் மனைவியார் சிறைக்கூடத்திற்கு வெளியே தங்கியிருந்தார்; புலவரொருவர் வந்திருப்பதாகக் கூறும்படி மனைவியாரிடம் ஓர் ஏவலாளனை அனுப்பினார்.

ஏவலாளன் சென்று, அவ்வம்மையாரிடம் சர்க்கரை சொல்லியனுப்பியதைச் சொன்னான். அப் பெண்ணரசி

யிடமும் பணம் இல்லை ; விலையுயர்ந்த அணிகலன்களும் அவர் அணிந்திருக்கவில்லை; எதைக் கொடுத்தனுப்புவார்? கொடுத்துக் கொடுத்துப் பழகிய பெருமனையாட்டி யல்லவா அவ்வம்மையார்? இல்லையென்று சொல்ல மனந் துணியவில்லை. அது நற்குடிப் பெண்டிர்க்கு இயலுவதொன்று? எனவே, தம் கழுத்தில் அணிந்திருந்த தாலியைக் கழற்றி, ஒரு துணியில் சுற்றி, 'இதைக் கொண்டுபோய் எங்கணவரிடம் கொடும்' என்று அந்த ஆளிடம் கொடுத்தனுப்பினார். என்னே அத்தமிழரசியின் தமிழ்ப் பற்று!

மனைவியார் கொடுத்தனுப்பிய அச்சிறந்த அணிகலத்தை வாங்கிச் சர்க்கரையார் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார்; புலவரைப் பார்த்து, 'இப்போது இதனைப் பெரிதாக மதித்து ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்; சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்ததும் வேண்டியது தருகிறேன்; தப்பாக நினைக்கக்கூடாது' என்று அன்புரை கூறி அத்தாலியைப் புலவர் கையில் கொடுத்தார். புலவர் திடுக்கிட்டார்; சர்க்கரையின் தமிழ்ப் பற்றையும் தாராள குணத்தையும் கண்டு பெருவியப்புற்றார்! மகிழ்ச்சியோடு அத்திருத்தாலியைப் பெற்றுக்கொண்டு, மன்றாடியாரை வாயுற வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

சென்றவர் நேராகத் தம் ஊருக்குச் சென்றாரா என்ன? இல்லை, அத்தாலியைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு தளவாய் ராமப்பய்யரிடம் சென்றார்; ராமப்பய்யரை வெறுப்புடன் பார்த்தவண்ணம், 'கொங்கினில் ராமப்பய்யன் செய்யுங் கொடுங்கோலாட்சியினால், இச்சிறையில்

இருக்கும் பழையகோட்டைச் சம்பந்தச் சர்க்கரை என்பார், தம் தேவி திருக்கழுத்தில் அணிந்திருந்த தாலியைக் கழற்றி ஒரு தமிழ்ப் புலவனுக்குக் கொடுத்தார்' எனக் கடிந்து கூறி, அத் தாலியைக் காட்டினார்.

தாலியைக் கண்டு தளவாய் வியப்புற்றார்; புலவர்க்கு இருக்கை நல்கி இன்சொல் கூறினார்; மன்றாடியாரைச் சிறையிலிருந்து வரவழைத்து, 'சர்க்கரையாரே! உம் முடைய பெருங்குணத்தைக்கண்டு அளவீலா மகிழ்ச்சியடைந்தேன்; இக் கொடை இதுவரை யாருங் கொடாத அருங் கொடையாகும்; அருங் கொடை வள்ளலாகிய நீர் செலுத்த வேண்டிய வரியைக் காலம் செழித்த பின் செலுத்தலாம்; நும்மை விடுதலை செய்துள்ளேன்; ஏதேனும் வேண்டுமோ? தயங்காமல் கேளும், என்றார். 'எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை; வரி செலுத்த முடியாமல் என்னுடன் சிறையில் இருக்கும் மற்றவர்களை யும் விடுதலை செய்ய வேண்டுகிறேன்' என்றார் சர்க்கரையார்.

தளவாய் சர்க்கரையின் பெருங் குணத்துக்கு மகிழ்ந்து அவ்வாறே எல்லோரையும் விடுதலை செய்தார். விடுதலை பெற்ற அவர்கள், புலவரையும் சர்க்கரையாரையும் புகழ்ந்து பாராட்டி விடைபெற்றுச் சென்றனர். புலவர் மன்றாடியாரிடம் தாலியைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். 'புலவர்க்குக் கொடுத்ததைத் திருப்பிப் பெறலாமோ?' எனச் சர்க்கரையார் வாங்க மறுத்தார். 'தங்கள் பெருங் குணத்துக்குப் பரிசாக இதைக் கொடுக்கிறேன்' எனப் புலவர் வற்புறுத்திக் கொடுத்தார்.

சர்க்கரையார் புலவரைப் பழைய கோட்டைக்கு அழைத்துப்போய் வேண்டிய பரிசுகள் கொடுத்து மகிழ் வித்தார். சர்க்கரையாரின் அருங்குணத்தைப் புகழ்வதா? அல்லது, அவர் தேவியாரின் பெருங் குணத்தைப் புகழ்வதா? நீங்களே முடிவு செய்யுங்கள்.

9. மசக்காளி மன்றாடியார்

கோயமுத்தூருக்குப் பக்கத்தில் கவசை என்னும் ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அது கோவை சத்தியமங்கலம் வழியில், கோவையின் வடக்கில் சுமார் பத்துக்கல் தொலைவில் உள்ளது. இப்போது அவ்வூர் 'கோயிற் பாளையம்' என்று வழங்குகிறது. கவசை பழம் பெருமை வாய்ந்த பயனுடைச் சீரூர். கொங்கு நாட்டின் புகழ்க் குச் சான்றாக உள்ளது அத் தொல்புகழ்க் கவசை.

கவசை என்னும் அப்பழவீறலூரில், கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் மசக்காளி மன்றாடியார் என்னும் வேளாண் குலச் செல்வரொருவர் இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவர்; கற்றவர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவர்; கொங்கு இருபத்து நான்கு நாட்டில் ஒன்றான ஆறை நாட்டுத் தலைவர்; சங்ககால வள்ளல்கள் போன்ற கைவண்மை யுடையவர்; தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் அளவு கடந்த அக்கறையும் ஆர்வமும் உடையவர்; 'தமிழ் வளர்ச்சியே தமிழர் வளர்ச்சி' என்னும் கொள்கையுடையவர்; தாய்மொழிப் பற்றோடு சிறந்த தாய்நாட்டுப் பற்றும் மிக்கவர்.

'கொங்கு மலின்தால் எங்கும் மலியும்' என்ற பழ மொழிக் கேற்பக் கொங்கு நாடு நல்ல குடிவளம் உடை

யது. சங்க கால வள்ளல்களில் நால்வர் கொங்கு நாட்டினரே. சங்க காலப் புலவர்களில் பலர் கொங்கு நாட்டுப் புலவர்களாவர். சங்க காலத்தே பழமரம் நாடிவரும் பறவைகளைப் போலத் தமிழ் நாட்டின் ஏனைப் பகுதிகளிலுள்ள புலவர் பெருமக்கள் கொங்கு நாட்டை நோக்கி வந்தனர். அன்று கொங்கு நாடு தமிழ்ப் புலவர்களின் வாழ்விடமாக இருந்து வந்தது. கொங்கில் எங்கு பார்த்தாலும் பரிசு பெற்றுச் செல்லும் புலவர்களைக் காணலாம். பாணரும் கூத்தரும் பொருநரும் கூட்டங்கூட்டமாகச் செல்வர். 'சேர நாடு, சோழ நாடு, பாண்டி நாடு, தொண்டை நாடுகளை விடத் தமிழ் வளர்த்த பெருமை கொங்கு நாட்டுக்குத்தான் உண்டு' எனக் கொங்கு நாட்டின் பெருமையைப் புலவர் வாயிலாய் அறிந்தார் மன்றாடியார்; பெருமகிழ்வு கொண்டார். தான் பிறந்த நாட்டின் பெருமையைக் கேட்டால் யாருக்குத்தான் மகிழ்ச்சியுண்டாகாது? அது இயல்புதானே! சொந்த ஊர்ப் பற்றுத் துறவிகளுக்கும் உண்டல்லவா? மேலும், தன்காலத்திலும் கொங்கு நாட்டு ஊர்தோறும் தமிழ் வளர்த்துவரும் செல்வர்கள் இருத்தலையும், புலவர் பலர் இருந்தலையும் அறிந்தார்; பாண்டி நாட்டைப் போலத் தாம் பிறந்த கொங்கு நாட்டுக்கும் 'தமிழ் வளர்த்த நாடு' என்னும் பெருமையை, பெயரை உண்டாக்க எண்ணினார்.

எண்ணியபடியே செய்ய முடிவு செய்தார்; கொங்கு நாட்டுப் பெரும் புலவர்களை யெல்லாம் ஒன்று கூட்டினார்; பழந்தமிழ்ப் பாண்டியர்கள்போல, கவசையில் 'கொங்குத் தமிழ்ச் சங்கம்' என்ற பெயருடன் தமிழ்

வளர்க்கும் சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். அது 'கவசைத் தமிழ்ச் சங்கம்' எனவும் வழங்கிற்று. சிறந்த புலவர்களைக்கொண்டு பழந்தமிழ்ப் பாடல்களையும் நூல்களையும் ஆராயவும், புதிய செய்யுட்கள் பல செய்யவும் ஏற்பாடு செய்தார்; அக் கொங்குத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் பயிற்றுவிக்கச் செய்தார்; அச்சங்கப் புலவர்களைக்கொண்டு கொங்கு நாட்டு மக்களுக்குத் தமிழறிஷ்ட்டல், தமிழ்ப் பற்றுண்டாக்கல் முதலிய தமிழ்த் தொண்டாற்றி வந்தார்.

அக் கொங்குத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அதோடு நிற்கவில்லை. தமிழ்ச் செய்யுட்களிலேயே பாடுதற்கு மிகவும் கடினமானதும், கேட்போர்க்கு மிகவும் இனிமை பயப்பதும் 'வண்ணம்' என்னும் ஒருவகைச் செய்யுளாகும். தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் 'பாஅவண்ணம், தாஅவண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம்' முதலிய இருபது வண்ணங்களின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. பிற்கால யாப்பிலக்கண நூலார் அவ்வண்ணம் இருபதையும் நூறாக விரித்துரைத்துள்ளனர். அருணகிரியார் திருப்புகழ், வண்ணப் பாக்களால் இயன்ற நூலாகும்.

கவசைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்கள் வண்ணம் பாடுவதில் சிறந்த பயிற்சி பெற்றனர். சிலர் 'வண்ணப்புலி' யெனப்பட்டும் பெற்றனர். "ஆசுவலவர்க்கும் வண்ணம் புலியாம்" என்ற பொருளுரையைப் பொய்யுரையாக்கினர். இவ்வண்ணப் புலிகளிடம் அவ்வண்ணப் புலி தோற்றோடிற்று. விலங்குகளில் வலிமையும் தலைமையும்

உடையது அரிமா. அதனால், அரிமாவுக்கு 'விலங்கரசன்' என்ற பெயர் வழங்கி வருகிறது. அவ்வரிமாவையும் கொன்று தின்னும் ஆற்றலுடைய பறவையொன்றுண்டு. அது எட்டுக்கால்களையுடையது; 'சரபம்' என்னும் பெயரையுடையது. கவசைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவரில் ஒரு சிலர் 'வண்ணச் சரபம்' எனவும் பெயர் பெற்றனர். அப்புலவர்கள் எவ்வண்ணத்தை எவ்வண்ணம் பாடவேண்டுமோ அவ்வண்ணத்தை அவ்வண்ணம் பாடி மக்களை மகிழ்விக்கும் வல்லுநர்களாய் விளங்கினர். அதைக் கொங்குத் தமிழ்ச் சங்கம் என்பதைவிட 'வண்ணத் தமிழ்ச் சங்கம்' என்பதே பொருத்தமான பெயராகும். அச் சங்கப் புலவர்கள் அவ்வளவு வல்லுநராகத் திகழ்ந்தனர் வண்ணத்தில்.

அக்காலத்தே தொண்டை நாட்டுப் பொன்விளைந்த களத்தாரில் படிக்காசுப் புலவர் என்றொரு தமிழ்ப் புலவர் இருந்தார். அவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர்; தமிழ்க்கலை முழுதும் உணர்ந்தவர். தமிழ்ப் புலவர், தலைவர், கவியரசர் என்றெல்லாம் சிறப்பிக்கப்பட்டவர்; கவியுலகில் பெருமித வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தவர். படிக்காசுப் புலவர், தாம் பிறந்த தொண்டை நாட்டின் பெருமை விளங்க, தொண்டை நாட்டில் இருந்த வள்ளல்கள், புலவர்கள் வரலாறுகளும், பிற சிறப்பியல்புகளும் அமைந்த 'தொண்டை மண்டல சதகம்' என்னும் நூலைச் செய்தவர்; இராமநாதபுரம் இரகுநாத சேதுபதி மன்னரின் அவைக்களப் புலவர்; காயற்பட்டினத்தில் இருந்த பெருஞ் செல்வனும், வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலும், மிகுந்த தமிழ்ப் பற்றுடையவனுமான தேங்காதி

என்னும் முகமதியச் செல்வனிடம் உளங்கலந்த உயிர் நட்புற்று, அச் சீதக்காதி இறக்க உடனிறந்தசிறப்பியல் புடையவர். இவர் வண்ணம் பாடுவதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர்; 'வண்ணக்கவி மன்னர்' எனப் பெயர் பெற்றிருந்தார். தொண்டை மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டி மண்டலம் மூன்றிலும் இவர்க்கு நல்ல மதிப்பு.

அன்று புவிபரசர்கள் நாற்றிசையும் சென்று ஆங்காங்குள்ள அரசர்களை விற்போரில் வென்று அடிப்படுத்து வெற்றிப் புகழுடன் திரும்புவது போலவே கவியரசர்களும் திசையெங்கும் சென்று ஆங்காங்குள்ள கவியரசர்களைச் சொற்போரில் வென்று அடிமைப்படுத்தி வெற்றிப் புகழுடன் திரும்புவது வழக்கம். அவ்வாறே அம்மும்மண்டலங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த படிக்காசுப் புலவர் கொங்கு மண்டலத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்ய எண்ணினார்; எண்ணிய வண்ணம் கொங்கு நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்; கொங்கு நாட்டுச் செல்வர் பலரைப் பாடிப் பரிசு பெற்றார்; கொங்கு இருபத்து நான்கு நாடுகளில் ஒன்றான கீழ்கரைப்பூந்துறை நாட்டிலுள்ள மோரூர்க்குச் சென்றார்.

மோரூர்க் காங்கேயர் மரபில் அப்போது குமாரகாங்கேயன் என்பவன் சீரும் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் தன் முன்னோர் போலவே சிறந்த தமிழறிவும் தமிழ்ப் பற்றும் உடையவன்; தமிழ்ப் புலவர்களைப் போற்றித் தமிழ் வளர்த்து வந்தான்; படிக்காசுப் புலவர் குமாரகாங்கேயனைப் புகழ்ந்து பாடினார்; காங்கேயன்

மகிழ்ந்து, புலவரை அன்போடு வரவேற்று, இன்சொல் கூறி விருந்திட்டுப் போற்றினான் ; பல பரிசுகள் கொடுத்தான் ; புலவரின் வழிச் செலவிற்காக, யானைத் தந்தத்தால் அழகிய வேலைப்பாடுடன் செய்யப்பட்ட பல்லக்கு ஒன்றையும் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

புலவர் அப்பரிசுகளைப் பெற்று, காங்கேயனிடம் விடை கூறி அத்தந்தப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு சென்றார் ; வழி நெடுகச் செல்வர்கள் பலரைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றுக்கொண்டே கவசையை அடைந்தார். மன்றாடியார் படிக்காசப் புலவரை அன்புடன் வரவேற்றார் ; விருந்திட்டு மகிழ்வித்தார் ; புலவரின் புகழ்க் கவி களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். வண்ணப் பாக்களால் புலவர் மசக்காளி மன்றாடியாரின் மனதைக் கவர்ந்தார்.

கவசைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களுக்கும் படிக்காசப் புலவர்க்கும் வண்ணப் போட்டி நடந்தது. வண்ணம் பாடுவதில் யார் வல்லுநர் எனக் கண்டறிவதே அப்போட்டியின் கருத்து. படிக்காசப் புலவர் கருத்துப் படி கவசைப் புலவர்கள் பாடினர். கவசைப் புலவர்கள் கருத்துப்படி படிக்காசப் புலவர் பாடமுடியாது தோல்வியுற்றார். முன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி படிக்காசப் புலவர் பல்லக்கு முதலிய விருதுகளை இழந்தார். 'வண்ணம் பாடுவதில் வல்லுநர், வண்ணக்கவி மன்னர்' என்னும் புகழுக்கு இழுக்குண்டானது. புலவர் தமது இழிவுக்கு மிகவும் வருந்தினார் ; 'கொங்கு நாடு இவ்வளவு பெருமையுடைய தென்று நான் கனவிலுங் கருதவில்லை ; கொங்குப் புலவர்கள் எல்லோரும் செந்தமிழைப் பஞ்சாகப் பண்ணிக் காசுக்கு ஒரு வண்ணம் பாடுகின்றனர் ;

என் தமிழ் கொங்குநாடெங்கணும் நஞ்சாகப் போயிற்று' என்று மனம்நொந்து கூறி வருந்தினார்; மோரூர்க் குமார காங்கேயனைப் பாடிப்பெற்ற பரிசிலான தந்தப் பல்லக்கு முதலியவற்றை இழந்து, அதாவும் வண்ணக் கவிப் போட்டியில் தோற்று இழந்து வெறுங் கையோடு வெளிச் செல்ல அவர் மிகவும் வெட்கி மனம் வருந்தினார்.

புலவரின் வருத்தத்தைக் கண்ட மன்றாடியார், 'புலவர் பெருமகனே! தமிழ் வளர்ச்சிப் போட்டியில் தோற்றதற்காக வருந்துவது சரியன்று, அவ்வருத்தம் தமிழ்ப் பற்று இன்மையையே குறிக்கும். தோல்விக்கு வருந்துவது தங்கள் போன்ற பேரறிஞர்க்கழகன்று. தோல்வியே வெற்றிக்குக் காரணம் என்பது தாங்கள் அறியாததன்றோ! இத்தோல்வி வண்ணப்பாப் பாடுவதில் தங்களை இன்னும் வல்லுநராக்கு மாகையால், இத்தோல்வியும் ஒரு வகைத் தமிழ் வளர்ச்சியேயாகும். பாடிப்பாடித் தோல்வியற்றேரல்லவோ பெருங் கவிஞராகத் திகழ்கின்றனர்? பல போரில் தோற்றவனன்றோ பெருவீரனாகின்றான்? தாங்களும் இனி வண்ணக்கவி முடிமன்னர் ஆகலாம். போட்டியிட்ட இருபாலாரும் வெல்வதென்பது இயற்கையல்லவே? யாரோ, ஒருவர் தானே வெல்லமுடியும்?' என்று தேற்றினார்; தம்மீது பாடிய பாடல்களுக்குப் பரிசாகப் பல்லக்கு முதலிய பரிசுகள் கொடுத்தார். புலவர் ஒருவாறு மனம் தேறி வருத்தம் நீங்கி, மன்றாடியாரை வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

கவசைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்கள் புகழ் தமிழ் நாடு முழுவதும் பரவியது. கொங்கில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் தழிழ் வளர்த்த மும்முடி மசக்காளி மன்றாடியாரைத் தமிழ்நாடு கொண்டாடியது. மன்றாடியார் புலவர் நாவீற் பொலிந்தனர். அத்தகைய வள்ளல்களின் உதவியை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது இன்று தமிழ்நாடு.

10. வணங்காமுடிக் கட்டி

தமிழ் மக்களின் சிற்பவேலைத் திறத்திற்குச் சான்றாக இருந்து வருகிறது தாரமங்கலம் என்னும் ஊர். ஓவியக்கலையிலும், சிற்பக்கலையிலும் ஒப்பற்ற புகழுடையது தமிழ்நாடு என்பது உலகறிந்த உண்மை. தாரமங்கலம் கல்லோவியங்கள் உலகப்புகழ் பெற்றவை. தமிழ்நாட்டுக் கற்றச்சர்களின் கைத்திறனை, நுண்மாண் நுழைபுலக் கைவினையைத் தாரமங்கலம் கைலாயநாதர் கோயிலில் கண்டின்புறலாம். அக்காலத் தமிழர் சிற்பவேலைப்பாட்டைப் பார்க்க ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய வெளிநாட்டறிஞர்கள் பலர் தாரமங்கலத்திற்கு வந்துபோகின்றனர் எனில், தாரமங்கலச் சிற்பக்கலைத் திறனை, தமிழ்க் கற்றச்சர்களின் கைத்தொழிற் பெருமையை விரித்துக் கூறுவது வீண் வேலையாகுமன்றோ?

இன்று தமிழ்நாட்டில் கோவில்கட்ட ஒப்பந்தம் பேசும் சிற்பிகள், 'தாரமங்கலம் சிற்ப வேலைப்பாடு நீங்கலாக வேறு எந்தக் கோயில் கல்லோவியங்கள் போலவேனும் செதுக்கித் தருகிறோம்' என்று ஒப்பந்தம் செய்வது வழக்கம். அவ்வளவு செயற்கரிய வேலைப்பாடுடையவை அக்கோயிலில் செதுக்கியுள்ள சிற்பங்

கள். தாரமங்கலம் சென்று, தங்கள் முன்னோரின் சிற்பக் கலைத்திறனைக் கண்டு களிக்காத தமிழர் தமிழராய்ப் பிறந்தும் பிறவாதவரே யாவர். 'கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே' என்ற புலவர் இன்றிருப்பின், "நற்சிற்பக் கலைமணக்கும் நற்றூரை மங்கலத்துக் கற்சிற்பங் காணாதார் கண்ணென்ன கண்ணே" என்று பாடியிருப்பார் என்பது திண்ணம். தாரமங்கலம் சேலத்தின் வடமேற்கில் இருபதுகல் தொலைவில் உள்ளது. இச் சிற்பக் கோயிலைக் கட்டினவர் கட்டி மரபினராவர்.

'கட்டி' என்பது ஒரு கொங்கு வேளாண் குடும்பத்தின் பெயர். இக்குடும்பம் சங்ககாலத்திலிருந்து கி.பி.17-ம் நூற்றாண்டுவரை நாடாண்ட குடும்பம். பல்வேற்கட்டி, கங்கன் கட்டி, இம்முடிக்க கட்டி, இளமன் கட்டி, வேம்பன் கட்டி, மும்முடிக்க கட்டி, சீயால கட்டி, வணங்காமுடிக்க கட்டி என்போர் இக் கட்டி மரபில் பேரும் புகழும் பெற்ற பெருந்தகையாளர்களாவர். இவர்கள் வீரத்திற்கும் கொடைக்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தவர்; தண்டமிழ் வளர்த்த தனிப் பெருந்தகைமையர். பல்வேற்கட்டி, கங்கன் கட்டி, என்போர் சங்கப் புலவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற பழமையோர். இக் கட்டி மரபினர் தாரமங்கலத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள அமரநுதி என்னும் ஊரில் இருந்து கட்டி நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். தாரமங்கலம் அரசியல் தலைமை அலுவலகமாக இருந்தது.

சேலங் கோவைக் கோட்டங்களின் வடபகுதியே கட்டி நாடு ஆகும். தெற்கே பவானியும் ராசிபுரமும்,

வடக்கே தகடூரும் (தர்மபுரி), மேற்கே பவானி யாறும், கிழக்கே பொன்முடியும் கட்டிநாட்டின் எல்லைகளாகும். கட்டி மரபினர் நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்காகத் தாரமங்கலம், அமரகுந்தி, ஓமலூர், காவேரிபுரம், குளத்தூர், அந்தியூர், பவானி, தென்கரை, ஆற்றூர், பேளூர், தலைவாசல் என்னும் இடங்களில் திண்ணிய மண்கோட்டைகள் கட்டி நாடாண்டுவந்தனர் ; நீர் வளத்தின் பொருட்டுப் பல ஏரிகளும் குளங்களும் அமைத்திருந்தனர். நெருஞ்சிப்பேட்டை என்னும் ஊர்க்குப் பக்கத்தில் காவிரியாற்றில் சிறந்த அணையொன்று கட்டியிருந்தனர்.

இம் மரபினர் முடியுடை மூவேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்களின் கொடிகளாகிய புலி விற் கெண்டையைத் தங்கள் கொடியாகக் கொண்டிருந்தனர். இத் தமிழ்க் கொடியைத் தங்கள் கொடியாகக் கொண்டிருந்தமையே இவர்களது தமிழ்ப்பற்றை வெளிப்படுத்தும். முடியுடை மூவேந்தர்களால் இம் மரபினர் 'இம்முடி, மும்முடி, வணங்காமுடி' என்னும் பட்டங்கள் பெற்றிருந்தனர்.

சிற்ப வேலைப்பாடுள்ள கோயில்கள் சில ஆண்டுகளில் கட்டிமுடிக்கக் கூடியவையல்ல. ஒரு கல்லோவியத்தைச் செதுக்கவே பல மாதங்கள் ஆனாலும் ஆகும். அவ்வாறு அரிதில் முயன்று செதுக்கியதும் கண், காது, மூக்குப் போன்ற நுண்ணிய உறுப்புக்கள் செதுக்கும் போது சிறிது பழுதுபட்டாலும் அவ்வளவு பாடும் வீணாகப் போய்விடும். அதனால்தான் சிற்பக் கோயில்கள் கட்டிமுடிக்கப் பல ஆண்டுகள் ஆகின்றன. • உலகப்

புகழ்பெற்ற தாரமங்கலம் கோயில் கட்டி முடித்த காலத்தைக் கேட்கின் நீங்கள் வியப்புறுவீர்கள்.

மும்முடிக்கட்டி என்பவனால் தொடங்கப்பெற்று, கட்டிமுடிக்காமல் அவன் இறக்கவே, அவன் மகன் சீயாலகட்டி என்பவன் தொடர்ந்து வேலை செய்து, பாதி வேலையோடு அவனும் இறக்கவே, அவன் மகன் வணங்கா முடிக்கட்டி என்பவன் கட்டி முடித்தான். அக்கோயில் கட்டிமுடிக்கச்சுமார் நாற்பது (40) ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆயின. மூன்று தலைமுறையில் தொடர்ந்து கட்டி முடிக்கப்பட்டதாகும் தாரமங்கலம் சிற்பக் கோயில். தாரமங்கலம் சிற்பக் கோயிலைக் கட்டிமுடித்த வணங்கா முடிக்கட்டி என்பவன், கி.பி. 17-ம் நூற்றாண்டினன்; மாபெரும் வீரன்; பெயருக்கேற்ற வெற்றிப் புகழ் உடையவன்; பெருங் கொடையாளன்; தமிழ் மொழியிடத்து அளவுகடந்த பற்றுடையவன்; ஆண்டுதோறும் தமிழறிவுப் போட்டியொன்று நடத்தி வந்தான்; குறுகிய காலத்தில் நிறைந்த தமிழறிவைப் பெறுவோர்க்கும், சிறந்த தமிழ்க் கவி இயற்றுவோர்க்கும் பரிசு வழங்க நடந்ததே அப்போட்டியாகும். தமிழ் நாட்டுப் புலவர்க ளெல்லாம் அப்போட்டியில் கலந்து பரிசு பெற்றுத் தமிழ் வளர்த்து வந்தனர். வணங்காமுடிக்கட்டியின் புகழ்போல் கொங்கில் தமிழ் வளர்ந்து வந்தது.

கட்டி நாட்டின் வடக்கெல்லை மதில் போன்ற உயர்ந்த மலைத்தொடரை யுடையது. அம் மலைத்தொடரில் உள்ள காவேரிபுரம், தொப்பூர்க் கணவாய்கள் கட்டி நாட்டிற் குட்பட்டவை. மைசூர் மன்னனான

தொட்டதேவராயன் என்பவன் காவேரிபுரம் கணவாய் வழியாக அடிக்கடி கட்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தான். வணங்காமுடிக்கட்டிக்கும் தொட்ட தேவராயனுக்கும் அடிக்கடி போர் நடந்து கொண்டு வந்தது. கி.பி. 1665 தொட்டதேவராயன் பெரும் படையொடு அமரகுந்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அப் படை வலிமிக்க பெரும்படை.

வணங்காமுடிக்கட்டி கடுஞ்சினங் கொண்டான் ; தமிழர் திறமையை அறியாத அப் பகைவனின் கொட்டத்தை அடக்குவேனெனச் சீறி யெழுந்தான் ; போர்க் கோலம் பூண்டு போர்க்குப் புறப்பட்டான் ; அரண்மனை வாயிலில் அரியேறுபோல வந்துகொண்டிருந்தான். போர்ப்பறை முழங்கின. தமிழ் மறவர்கள் அணிவகுத்து நின்று ஆர்த்தனர்.

அப்போது ஒரு தமிழ்ப் புலவர் வணங்காமுடிக்கட்டியிடம் பரிசுபெற வந்தார். வந்தவர் பூங்கோதையார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் ; ஆண்டிலும் அறிவிலும் மூத்தவர் ; சிறந்த தமிழ்ப் புலமையும் கவித்திறமையும் உடையவர் ; சங்ககாலப் பெண் புலவர்கள்போன்ற சால்பு மிக்கவர். அரண்மனை வாயிலில் வந்துகொண்டிருந்த வணங்காமுடியின் எதிர்நோக்கிச் சென்றார் பூங்கோதையார். அந்நிலையில் வணங்காமுடி அந்நல்லியற் புலமை வாய்ந்த மெல்லியலாரை அன்புடன் வரவேற்றான். பூங்கோதையார் ஓர் இனிய செந்தமிழ்ப் பாட்டால் கட்டியின் பெருமையைப் புகழ்ந்து பாடினார்.

‘சங்ககால வள்ளல்களெல்லாம் தாங்கள் முயன்று ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு தங்கள் பெயரைச் சொல்லில் செதுக்கி வைத்தனர். மாற்றலரை வாட்டக் கொண்ட மறக்கோலத்துடன் நிற்கும் வணங்காமுடிக்கட்டி! நீ உன் நன்முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு உன் பெயரைக் கல்லில் செதுக்கி வைத்தனை. அவர்கள் பெயர் கற்றவர்க்கு மட்டுந் தெரியும்; நின் பெயரோ கற்றவர் கல்லாதவர் எல்லார்க்குமே தெரியும். எனவே, அன்னார் புகழினும் நின் புகழ் பெரிது. வாழ்க நின் பெயர்’ என்பதே அப்பாட்டின் பொருள். அது தாரமங்கலம் சிற்ப வேலைத் திறத்தினைப் புகழ்வது. [சொல்லில் செதுக்கல்-புலவர்களால் பாட்டிலமைத்துப் பாடுதல்.]

அப்பாட்டைக் கேட்டு வணங்காமுடி மகிழ்ந்தான் ; அப்பாட்டுக்குத் தக்க பரிசு இன்னவென்று தெரியாது மயங்கினான் ; பூங்கோதையாரை வணங்கி, ‘தமிழ் மூதாட்டியே! தங்கள் பாட்டுக்குத் தகுந்த பரிசு இது வென எனக்குத் தோன்றவில்லை ; எனது நாட்டைக் கொடுத்தாலும் தங்கள் பாட்டுக்கு ஈடாகாது ; பாரி உயிரைக் கொடுத்ததும், குமணன் தலையைக் கொடுத்ததும் தமிழ்ப் பாட்டுக்கெனின், அவற்றைவிடச் சிறந்த பொருள் என்ன இருக்கிறது? எனினும், என் அரசே தங்கள் பாட்டின் பரிசு’ என்று தன் மணி முடியைப் புலவர் தலையில் சூட்டினான் ; ‘இதைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று வெற்றி வாளை யுருவிப் புலவர் கையில் கொடுத்தான். அங்கிருந்தோர் திடுக்கிட்டனர்.

பூங்கோதையார் வாளைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, 'வணங்காமுடிக்கட்டி! நின் தமிழ்ப் பற்றை மெச்சுகிறேன்; நின் நாட்டு ஆட்சியை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்; நான் இக்கட்டி நாட்டின் அரசி; நீ என் நாட்டுக்குடிமகன்; உனது தமிழ்ப் பற்றுக்காக இந்நாட்டுக்கு உன்னை அரசனாக்குகிறேன்; என் அரசை உனக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கிறேன்; நீ பகை வென்று பைந்தமிழ் காப்பாயாக' என மணிமுடி சூட்டி, வீரவாளைக் கையில் கொடுத்தார்.

வணங்காமுடி மறுமொழி கூறமுடியாமல், 'அன்றாய்! தங்கள் கட்டளை!' என்று அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டான். பூங்கோதையார் தமக்கு வேண்டியதைப் பெற்றுச் சென்றார். வணங்காமுடி படையுடன் சென்று எதிரி படையைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்து வெற்றியுடன் மீண்டான். பார்த்தீர்களா வணங்காமுடிக்கட்டியின் தமிழ்ப் பற்றின் எல்லையை!

11. முளசை வேலப்பன் மனைவியார்

பண்டுதொட்டுத் தண்டமிழ் வளர்த்த பெருமை தமிழ்ச் செல்வக்குடியில் பிறந்த ஆடவர்க்கு மட்டும் உரியதன்று. அக்குடிப் பெண்டிர்க்கும் சரிபங்கு உண்டு. செல்வர் மனைக்குப் பரிசில் வேண்டிவரும் புலவர்களை வரவேற்று, முகமலர்ந்தினியன கூறி, 'உண்ணீர் உண்ணீர்' என்று உணவிட்டுப் போற்றி மகிழ்விப்பது அம் மனைக்குரிய மாட்சிமையுடைய மங்கை நல்லார்கள் அன்றோ? மனைத்தக்க மாண்புடைய மனைவியர் வாய்க்

கப் பெருதவர் எவ்வாறு புலவரை வரவேற்று, விருந்திட்டுப் போற்றித் தமிழ் வளர்க்க முடியும்? ஓளவையாரை விருந்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோன ஒருவன் மனைவி, அவன் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும், கெஞ்சிக் கேட்டும் ஓளவையார்க்கு விருந்திட இணங்காமல், கணவனையே முறத்தால் அடித்து வீட்டைவிட்டுத் துரத்தினதாக “பழ முறத்தால் சாடினால் ஓடோடத்தான்” என ஓளவையாரே கூறுவதுபோன்ற மனைவியர் வாய்க்கப்பெறின், எப்படி வரையாது கொடுத்து வள்ளல் என்று பெயர் பெறமுடியும்? எப்படிப் புலவர் பாடும் புகழுடையோராய்த் திகழ்ந்திருக்க முடியும்? தம் கணவரை வள்ளல்களாக்கினபெருமை, புலவர் பாடும் புகழொடு பொலியச் செய்த பெருமை அன்னாரின் மனைவியர்க்கே உண்டென்பது மிகையாகாது.

பாண்டி நாட்டுத் தஞ்சாக்கூரிலிருந்த வள்ளலாகிய தஞ்சைவாணன் என்பான் மனைவியார், தங்கணவர் ஊரில் இல்லாதபோது, அவர்மீது ‘தஞ்சை வாணன் கோவை’ என்னும் செந்தமிழ்ப் பனுவல் பாடிவந்த பொய்யா மொழிப் புலவரை அன்புடன் வரவேற்று, விருந்திட்டுப் போற்றி, அக் கோவையைக் கேட்டு, பாட்டுக்கு ஒன்றாக நானூறு பொற்றேங்காய்ப் பரிசு கொடுத்துத் தமிழ் வளர்த்த வரலாறு நாடறிந்த தொன்றாகும். பழையகோட்டை சம்பந்தச் சர்க்கரை மனைவியார், புலவர்க்குத் தாலி கொடுத்துத் தமிழ் வளர்த்த வரலாற்றை முன்னர்ப் படித்தறிந்தீர்கள். இவ்வாறு தமிழ் வளர்த்த மகளிரில் வேலப்பன் மனைவியாரும் ஒருவராவர்.

முளசை என்பது சேலங் கோட்டத்தில், திருச்செங்கோட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பழம் பெருமை வாய்ந்த ஓர் ஊர். இது தன் தலைவனோடு சேர்த்துச் சிறப்பித்துப் பாடப்பெறும் பெருமையுடைய ஊர்களிலொன்று. முளசையில் வேலப்பன் என்ற வேளாண்குலச் செல்வனொருவன் இருந்தான். அவன் சிறந்த படைத்திறமையும் கொடைப் பெருமையும் உடையவன்; ஒரு பெரும் படையை வைத்துக் காக்கும் அவ்வளவு செல்வப்பெருக்குடையவன்; வேலப்பன் குடி வழிவழியாகத் தமிழ் வளர்த்துப் புகழ்பெற்ற தகைசால் பெருங்குடி, வேலப்பன் அத்தொண்டில் தனிச் சிறப்புடையவன். இவனைத் தமிழ் வளர்க்கவே பிறந்தவன் எனலும் சாலும்.

இவன் காலத்தே பாண்டி நாட்டை ஆண்ட பாண்டியனுக்கு வேலப்பன் சிறந்த நண்பனாக இருந்தான். பாண்டியன் படைத்துணைவர்களில் வேலப்பனும் ஒருவன். அத்தகு படைப் பயிற்சி யுடையவன் வேலப்பன். செஞ்சிக்கோட்டைத் தேசிங்கு என்பவன் டில்லி முகமதிய மன்னனின் அடங்காக் குதிரையை அடக்கிப் பெரும்புகழ் பெற்றதுபோல, நம் வேலப்பனும் பாண்டியனது அடங்காக் குதிரையொன்றை அடக்கிப் பெரும்புகழ் பெற்றவனாவான்.

அக் காலத்தே பாண்டி நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் வந்தது. பல மாதங்கள் மழை பெய்யவில்லை. ஏரி, குளங்களெல்லாம் இறைக்க நீரின்றி வறண்டு போயின. குடிநீர்க்கே தட்டுதலாயிற்று. பாண்டு நாட்டு மக்கள் வாழ வகையின்றி வருந்தினர்; உணவுக்கு அயல்

நாட்டை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நின்றனர். பாண்டியன் தனது பெரும் படையைக் காப்பாற்ற முடியாத நிலையை அடைந்தான் ; தன் படையின் ஒரு பகுதியைத் தனது நண்பனான வேலப்பன் ஊரான முளசைக்கனுப்பினான். நல்ல மழை பெய்து நாடு செழிக்கும் வரையிலும் அப்படை முளசையிலிருந்து வந்தது. பாண்டி நாட்டு மறவர்கள் யாதொரு குறையும் இன்றிக் கொங்கு நாட்டில் உண்டு களித்திருந்தனர். அப்படையில் பன்னூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளும் இருந்தன.

வேலப்பன் அப்பாண்டிநாட்டு வீராக்கு வயிற்றுக்கு மட்டும் உணலுட்டுவதோடு நின்றவிடவில்லை. செவிக்கும் உணலுட்டி வந்தான் ; சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களைக் கொண்டு, பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ள சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கும்படி செய்து, தமிழறிவையும் தமிழ்ப் பற்றையும் தமிழினப் பற்றையும் உண்டாக்கி வந்தான். தமிழ்ப் புலவர்கள் அவ்வாய்ப்பை நன்கு பயனுடையதாக்கினர் ; புறநானூற்றில் கூறப்படும் பழந்தமிழ் மக்களின் வீரவரலாற்றை எடுத்துரைத்து, அப்பாண்டி மறவரை வீராக்குள் வீரராக்கினர் ; திருக்குறளின் ஒழுக்க முறைகளை எடுத்தியம்பி அன்னாரைச் சிறந்த ஒழுக்க நெறியில் அழுத்தமுடையவராக்கினர். பஞ்சம்பிழைக்க வந்த பாண்டி நாட்டு மறவர்கள் பைந்தமிழ்ப் புலமையும் பெற்றனர். மழை பெய்து நாடு செழித்த பின் அப்படையைப் பாண்டி நாட்டிற் கனுப்பினான் வேலப்பன்.

இவ்வுதவிக்கு நன்றியறிதலாகப் பாண்டியன் வேலப்பனுக்கு அள்ளத்தீயாகி என்னும் பட்டத்தை

வழங்கினான். வேலப்பன் புகழ்பாண்டி நாடு முழுவதும் பரவியது. சிறந்த தமிழ் வளர்ச்சித் தொண்டல்லவா இது? ஏன் பரவாது? வேலப்பன் பெருந்தன்மையை-பேருதவியை-பாண்டிநாட்டு மக்கள் பாராட்டினர். பாண்டியன் அவைக்களப் புலவரொருவர் வேலப்பன் தமிழ்த் தொண்டைக் கேட்டு வியப்புற்று, வேலப்பனை நேரில் கண்டு, அவனுடைய அரும்பெருங் குணத்தைப் பாராட்ட எண்ணினார்; அவ்வாறே அவர் கொங்கு நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்; கொங்கு நாட்டுக் குடிவளத்தைக் கண்டு களித்த வண்ணம் முளையை நோக்கிச் சென்றார்.

வேலப்பன் குடும்பம் தமிழ் வளர்க்கும் தகைமிகு தனிப்பெருங் குடும்பமல்லவா? வேலப்பன் வீட்டில் எப்போதும் புலவர்கள் இருந்துகொண்டே இருப்பார்கள். பரிசு பெற்றுச் செல்வோரையும் பரிசு பெற வருவோரையும் நீங்கா நிலையை யுடையது வேலப்பன் வீட்டுப் பெருவாயில். தமிழ்ச் செய்யுட்களைக் கேட்பதையும், புலவர்க்குப் பரிசு கொடுப்பதையுமே பொழுது போக்காக உடையவன் வேலப்பன். வேலப்பன் வீட்டு வேலைக்காரரும் கொடுத்தாக் கொடுத்துப் பழக்கமானவர்கள். வேலப்பன் கொடைப் புகழ் அவ் வேலைக்காரரையும் கொஞ்சம் அணுகாமல் இராது. 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவிபாடும்' என்பார்கள். வேலப்பன் வீட்டு வேலைக்காரியும் கொடைக்குணம் மிக்கவளாகத் திகழ்ந்தாள். அத்தகு விழுக்குடி வேலப்பன் குடி.

வேலப்பன் மனைவியார் மனைத்தக்க மாண்புடைய மங்கை நல்லாள்; செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்து

திருக்கும் செந்தமிழ்ச் செல்வி; சுற்றம் தழீஇத் தன் தொல் குடியை மேம்படுக்கும் துரிசில்லாள்; வேலப்பன் விழுக்குடிக்கு விளக்கன்ன மேதக்காள்; தமிழ் வாழத்தான் வாழும் தகை சான்ற தண்ணளியாள்; வேலப்பன் தமிழ்த் தொண்டுக்கு மேதக்க நற்றுணையாள்.

அவ்வம்மையார் வேலப்பன் வீட்டை விளக்கவரும் பொழுது சமாராக எழுதப் படிக்க மட்டுந்தான் தெரிந்திருந்தார்; வேலப்பன் மனைக்குத் தலைவியான பிறகே சிறந்த தமிழறிவைப் பெற்றார்; புலவர்கள் பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்குப் பொருள்கூறும் போதும் பரிசுபெற வரும் புலவர்கள் தாம் பாடிவந்த பாட்டுக்களுக்குப் பொருள் கூறும்போதும் உடனிருந்து கேட்டுக்கேட்டே அவ்வாறு சிறந்த தமிழறிவுடையவரானார்; அவ்வம்மையார், 'கற்றில னாயினும் கேட்க' என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியைக் கடைப் பிடித்தொழுகி, 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்' என்னும் சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கினார்; புலவர்கள் பாடிவரும் பாட்டின் தரமறியும் ஆற்றலும் பெற்றார்; வேலப்பன் வீட்டில் இல்லாதபோது, அவ்வம்மையே பாட்டைக் கேட்டுப் பரிசு கொடுப்பதும் உண்டு. அதனால் வேலப்பன் வீடு புலவர்க்கு மாமியார் வீடு போல் இருந்து வந்தது.

பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்த புலவர் முளையை அடைந்தார்; வேலப்பன் வீட்டுக்குச் சென்றார்; வேலப்பன் ஊரில் இல்லை. அவன் மனைவியாரும் வீட்டில் இல்லை. வேலைக்காரிதான் வீட்டில் இருந்தாள். அவள்

புலவரை அன்புடன் வரவேற்று, 'ஐயா, வெளியூர் போயிருக்கிறார்கள். நாளைக்குத்தான் வருவார்கள். தோட்டத்தில் கம்மங்கதிர் வெட்டுகிறது. அம்மா தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள்: வந்து விடுவார்கள்; வாருங்கள் குளித்துக் கொண்டு சாப்பிடலாம்' என்று அன்புடன் அழைத்தாள்.

வேலைக்காரியின் வரவேற்பிலிருந்து வேலப்பனது பெருந்தகைமையை அறிந்த புலவர் உள்ளூற மகிழ்ந்தார். 'பசியில்லை; கொஞ்சம் பொறுத்துச் சாப்பிடுகிறேன்: தோட்டத்தைப் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்' என்று வேலைக்காரி வழி காட்டத் தோட்டத்துக்குச் சென்றார் புலவர்.

தோட்டத்துக் களத்தில் கம்மங்கதிர் குவித்திருந்தது, அதைக் கண்டதும் அவரது பண்பட்ட கவியுள்ளம் களம் பாடத் தலைப்பட்டது. 'போர்க்களம் பாடுமுன் புலவர்கள் பாடும் பெருமையை யுடையது ஏர்க்களம். ஏர்க்களத்தின் பயன் கூட்டுமிடமே போர்க்களம். உயிரைக் கொன்று குவிப்பது போர்க்களம்; கதிரைக் குவித்து உயிரைக் காப்பது ஏர்க்களம், என்று ஏர்க்களத்தின் சிறப்பைப் பாராட்டினார்; கதிர்க் குவியலின் காட்சி புலவர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்தது; கொஞ்சம் கதிரை எடுத்துக் கொண்டு போய்ச் சாலைத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து தின்றுகொண்டிருந்தார்.

கதிர் கொண்டு வந்து களத்தில் கொட்டிய ஆள் சென்று, புலவர் கதிர் தேய்த்துத் தின்று கொண்டிருப்

பதை வேலப்பன் மனைவியாரிடம் சொன்னான். அவ்வம்மையார் உடனே களத்துக்குச் சென்று புலவரை வணங்கி, அவர் யார் என்பதை அறிந்ததும், 'தண்டமிழ்ப் பெரியீர்! தமிழ்ப் பாட்டு எழுதும் தங்கள் கைகளுக்கு இத் தொழில் ஏற்றதாமோ? தேய்த்துத் தருதற்கு இங்கென்ன ஆளா இல்லை? மேலும், கதிரில் கொம்மை இருக்கிறது. கொம்மையோடு தின்னக்கூடாது. கொம்மை போக ஊதத் தங்களுக்குப் பழக்கமிருக்காது. நான் தேய்த்துத் தருகிறேன்' என்று நல்ல கதிராகப் பொறுக்கி யெடுத்துத் தேய்த்து ஊதிக் கொடுத்தார். புலவர், அம்மையின் பெருங் குணத்தையும், தமிழ் மொழியிடத்துள்ள அளவு கடந்த பற்றினையும் வியந்து, மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கித் தின்றார். அம்மையார் புலவர்க்குச் செய்யும் அத் தொண்டைத் தமிழ்த்தாய்க்குச் செய்யும் தொண்டாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தார்.

புலவர் அம்மையின் அவ்வரும்பெருஞ் செயலை, "பூங்கொடி மணமுள்ள பூக்களைப் பூத்துக் கொடுத்தது; கனிமரம் சுவையுள்ள கனிகளைக் காய்த்துக் கொடுத்தது; முளசை வேலப்பன் தேவியின் திருக்கை, தமிழ்ப் புலவர் பசியகல, பயனுள்ள கம்மங்கதிரைத் தேய்த்துக் கொடுத்தது" எனக் கையின்மேல் வைத்துப் பாராட்டிப் பாடினார்.

வேலப்பன் மனைவியார் புலவரை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போய் விருந்திட்டுப் போற்றினார். புலவரின் பொருளுரையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்; புலவரின் புலமையின் தகுதிக் கேற்ற பரிசில் பல நல்கி மகிழ்வித்தார்; வெளியூர்

சென்றிருந்த வேலப்பன் வந்தான் ; நடந்ததையறிந்து மகிழ்ந்தான் ; அத்தகைய வாழ்க்கைத் துணைவியைப் பெற்றவனுக்கு மகிழ்ச்சிக்கென்ன குறைச்சலா? தன் மனைவி கொடுத்த பரிசுடன் தானும் பரிசு பல கொடுத்துப் புலவரைப் பெருமைப் படுத்தினான். அவ்வாழ்க்கைத் துணைவர்களின் தமிழ்ப் பற்றையும், தமிழ்ப் புலவர்களிடம் வைத்துள்ள மதிப்பையும், தாராள குணத்தையும் புலவர் பலபடப் பாராட்டி விடைபெற்றுச் சென்றார். இத்தகைய செல்வக் குடும்பப் பேற்றைத் தமிழ் நாடு எதிர்நோக்கி நிற்கிறது. பெறுக அப்பேறு!

கட்டுரைப் பயிற்சி

1. தமிழ் வளர்த்தோர்

- 1 தமிழ் மொழி
- 2 புலவர்
- 3 செல்வர்

2. கொங்கு நாடு

- 1 தமிழ் நாட்டுப் பிரிவு.
- 2 கொங்கு நாடு
- 3 இயற்கை வளம்
- 4 அரசியல்
- 5 பெருமை

3. வணங்காமுடி வானராயர்

- 1 வானராயர் மரபு
- 2 புலவர் நிலை
- 3 வானராயர் கொடைச் சிறப்பு

4. பல்லவராயன் சிறுவன்

- 1 பல்லவராயர் பெருமை
- 2 சிறுவனின் பெருங்குணம்

5. பாரியூர்

- 1 பாரியூர்
- 2 பாரியூரான் கொடைத்திறம்

6. பொப்பண காங்கேயன்

- 1 காங்கேயர் மரபு
- 2 பழம் பொருள் போற்றல்

3 சிலப்பதிகார உரை

- 4 பொப்பணன் தமிழ்ப்பற்று

7. ஐவேசதி

- 1 ஓளவையார்
- 2 அசதியின் அருங்குணம்

8. ஈறையகோட்டைச் சர்க்கரை

- 1 சர்க்கரை மரபு
- 2 பொறுமையின் எல்லை
- 3 அருங்கொடைவள்ளல்

9. ஈசக்காவி மன்றடியார்

- 1 மன்றடியார் நாட்டுப் பற்று
- 2 படிக்காசுப் புலவர்
- 3 வண்ணப் போட்டி

10. வணங்காமுடிக்கட்டி

- 1 தாரமங்கலச் சிற்பத்திறன்
- 2 கட்டி மரபு
- 3 வணங்காமுடியின் வள்ளன்மை

11. முளசை வேலப்பன் ஈனவியார்

- 1 வேலப்பன் தமிழ்த்தொண்டு
- 2 அம்மையின் வண்மை

குறிப்பு:— ஒவ்வொரு சிறு தலைப்புப் பற்றியும், ஒன்றரைப் பக்கத்தின் மிகாமல் ஒரு கட்டுரை எழுதத் தெரிந்துகொள்க. 'தமிழ் வளர்த்தோர்' முதலிய பெருந்தலைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் அவ்வாறே சுருக்கி எழுதத் தெரிந்துகொள்க.